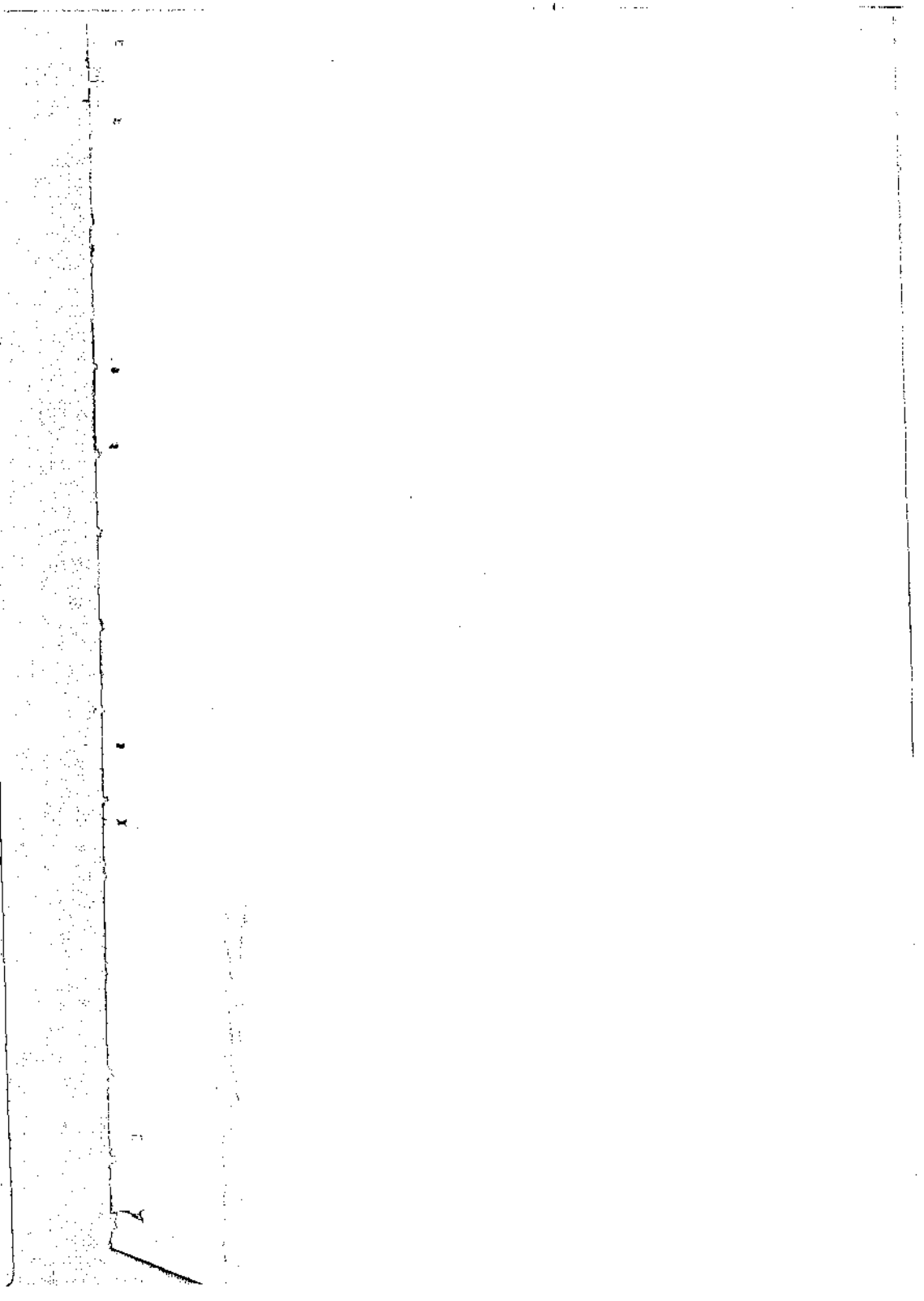

پنجشنبه، آثار و ظرافت اعلی

۴۲۹

این مجموعه با اجزاء مختلف مکتب سرورحانی ملی ایران شیده الله ارگانه
پسندیدان محدود به نظر حفظ نگین شده است ولی از انتشارات
موسسه امیری نمی باشد .

شهرالجمال ۱۳۳۰ به طبع

ادبیت و شعر و آداب
صورتی است داد کم گوشتند
در سنه ۱۳۸۰

۹
مردمان
بکتاب
یا صد
۱۳۸۰
تقریر؟

اصل این کتاب متعلق به جناب جلال بیلی
ساکن مشهد میباشد .
در تاریخ ۱/۶/۴۰ به عنوان امانت موقت
در اختیار لجنه حفظه قرار گرفت و پس
از فتوایی اعاده شد .

عليك عهد الملك المهيمن القويروان يا ارحم الراحمين
 ثم انظر في ذلك بما امر عليك قد مر الروح وبه الفضل شمس في انوارها
 اسرارها كزيت فيك في هذا من يدركه في عبال مقبولين ان
 لدن روح الله ليرضون من هذا الحشر الذي يطرفه كل من الله بالحقا وبه
 من كل من لا يتم تقرون به وبها من حشر الروح كحرفه في اروع العدمية وهم
 لم يستطعوا ان يدركوا ان يقربون هذا مقام الملائكة في الروح
 ولما يصيد في حرف الخلدان يتم عملها وان ياعدون الا انهم
 انفسكم يا اولاد محمد ص في شرايطها انكم من اعطيت الحق
 ورواج مطوفه ان اشجار الارض تجعدوا بانهم في شرايطها
 القدرية قد فيكم من هداية الله المتعالي القويروان بما سمعتم
 اذ باع البقا عن هذا النظر الذي يطرفه كل من محبوه ان يا طير ارحم
 غنوا وتعزوا على حسن النيات في طير افخر العشاء بما خلقكم يا كرم
 من الاسماء التجديس من هذه النيات في سنة التي تم بعضها عن
 الجحاشات لتوجهوا الا انها قد تمحوا كمن ذلك من فضل الذرافاط
 كل من في السموات والارض يستشبه به هذا الا انهم في دورهم في السموات
 الخلدية يتم بها الا انهم في سنة استبدادهم هو انهم في شرايطهم ان
 بنت فيك في ذلك ثم بعد ذلك بما خرج عنك جهاد الله في سنة في سنة
 بسبح غلف قل من جبار في حقهم فخرج هذا نبع عن بكلمة قيس السواد

نفك

فخرنا لكم ايها الميراثيكم عن ابي البقا وتغن عنايكم من انعامات القدس
 في اخر الكسفة في كل عام وان تسمعون تستقلون بالحقيف فخرنا لكم
 بربح ايديكم في الكسفة لا تتبشرون تاسبا بقر من اضع الا و قد ضلنا وكم
 بالحق تسان في محرابه لتستصوا استفتح ليد لا تفتح واما
 في فخرنا لعماد فخرنا لعماد جمعوا في القريون و دامن الالاهو الالاهو
 و لا يربح من فخرنا لعماد في الاخر و كذا في القريون و هو الذي قد كسفت
 معادير الالاهو كذا في الكسفة فركبت ان استعقده

انوار
 و قد حوت في كسفة
 انوار كسفة
 انوار كسفة
 انوار كسفة
 انوار كسفة

هذا كسفة في كسفة الاله كسفة في كسفة القديس و هذا الذي في كسفة
 القديس الاله في كسفة القديس في كسفة القديس في كسفة القديس
 من كسفة الاله في كسفة القديس في كسفة القديس في كسفة القديس
 الكسفة في كسفة القديس في كسفة القديس في كسفة القديس
 كل العالين و صيغها بالحق و صيغها بالحق و صيغها بالحق
 الالاهين و ان يسانع الزود فانه سطاك و لا تفتت الالاه
 من شيئا بل ان ياطن الاطراف في العباد فانه سطاك و لا تفتت
 من احد ان يركب في كسفة القديس ان يسانع القديس في كسفة
 فركبت في كسفة القديس في كسفة القديس في كسفة القديس
 فانه سطاك في كسفة القديس في كسفة القديس في كسفة القديس

ما عدا

ما عطاك من سجدته ولا تمنع احد عن صلواتك لا كنت انت الفضل المعطى
 الخبيره ثم سبق لوالد من غير التفرقة عن سجدتك لا تخم عبادك في
 وطنك من الامم والكنيسة لغفورا الخبيره ان يا بحر الاظرف فخرجت
 من مخرج من سجدته بما تروى تحت اجرا المرح فترك النظر الى الجسد
 ان يا شجرة تنشق عن القومين من باب القياس انما شجرة الجسد البنية
 المسيرة الهدهديه التي تترك القوم فلو كانت سموات والارض
 لان منك هذا المكنى ست وياك من غير الوجه منك في العتق
 خلق الاولين والآخرين ولو لم يتبع بصلواتك فراق من الان
 ولا في الاخر وانما شهد ذلك في صدق بينه ان لا يكون
 من كونه الدنيا البرية الارضية التي تملك العلم والحكمة
 من عندك مع الخلق جميعين لا تمنع يدك عن الخلق لا تترك النظر
 الى العباد من لا كنت من بعدك تكون كمنسجين هه
 والارض وهدر ذلك المرفح ملكوت الامم والخلق جميعين
 فمصلحة وجه العباد واليه البرية وكل من سموات والارضين
 كما تفعل فقد كانت هه وحكم سلطانك ما تريد من حيث
 فقد شرف لبقا به لغير العليمه من مشيرين يا كيت فقد شرف
 قويمه فمن نظر اليه حبه كيت فقد نظر اليه بعد من عمل فقد عرف من
 من الابدان هه فطير له ثم طير له من حضرة بين يدك ولطيف من كمال

الميراث كجمله من حرره وان له الفاضل بقدر العزفه ان يعرف البقان
 فروعك باء الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 والارض انه لم يبعث الا بطوره ان يسيير العزف فاشهد في كل من كان
 له الاله الامم قد بعث النبيين بالحق كحيث يشاء وانه لم يبعث الا بالحق
 ان يا ضلوك انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر
 بمره وحده من ان الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 ان يا فقهنا انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر كحيث يشاء
 وكره لهم على فلك من ان الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 حياضه الامم في الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر كحيث يشاء
 من الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 بلعنا فقهنا انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر كحيث يشاء
 في الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 من ذرة الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 حياضه الامم في الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر كحيث يشاء
 من الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 بلعنا فقهنا انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر كحيث يشاء
 في الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 من ذرة الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 حياضه الامم في الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك
 انما في شمسك من ان الاله الامم قد ظهر الفيسر كحيث يشاء
 من الاله الامم قد بعث النبيين بالحق وكره لهم على فلك

عنه

قول ان صفات القدس تسبح في هذا المظهر على كل الوجوه منها من افضل المظهر في القدر
 من مظهر من ان من ان وجهه كجوه السموات من افضله سليمان في قوله
 انكروا من غير الله وسموا بوجوه من غير الله فان الله اشهدكم ان الله هو الهكم
 ياخذكم بكل كرمه يرفعهم كيف يشاء وعلان يات به ويشهد آياته ولو لم يكن من هذا المظهر
 البعضين فان باطنه الباطن ما يخرج من الضوئان باذن الله شرفه في هذا المظهر
 بالمان قد تسبح في ان باطنه المظهر من المظهرات من ان باطنه
 من المظهرات السماوية والصفات والصفات المظهرات التي لا تكون من التي بين
 من ان الله الذي هو قد يغير من ان الله اسما و اسما و منه ان الله
 شرفه في الصفات والصفات من ان الله على كل وجهه في المظهرات
 المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 الذين تسبح في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 حسب ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 سموا في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات
 ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات من ان الله في خلقه في المظهرات

في
 فقد

ان

١٦٦
 من غير من العالمين فمن غير من يدركه سبب الايمان ويكون محضاً بقدر
 فرضه ان الله المدين المتعلق الغيرة الكريمة فان من ذلك انك لا تبيد
 من ملك الالاديين والاخرى كما ذكره من الدنيا عليك وعلى عبد الله من
 يا طاب ثوبه من غير ان لا تتخلو من امره لا تتجاوزها من غير ان لا تتخلو
 اليه المتعلق العترة انما لا تتفق في غيرك ولا تتفق في ابيك من غير
 يدركه في كل حال وفيه فواته ذكره عند من غير من خلقه من اولاد
 ولا غير من صاحب الغيرة عيسى بن ابي بكر واما من بيكره لا يكون من
 ولا ابتداء الكلمات به بكلمات في وقتها من غير ان لا يكون من
 ليس من كذا ذلك فغرض من ان لا يتصل ولا يتصل على كل من
 في ذكره من حسن ذكره في دنيا من غير ان لا يتصل في كل من
 ودر ليست من غير ان لا يتصل في دنيا من غير ان لا يتصل في دنيا
 ان يصير الله فيهما في احد من المؤمنين فان في الاقطار من الدنيا واما من
 والادب والبر في كل من ان لا يتصل في دنيا من غير ان لا يتصل في دنيا
 ولا يتصور ان ذلك ان من ان لا يتصل في دنيا من غير ان لا يتصل في دنيا

هذا هو الحمد لله رب العالمين
 هذا هو الحمد لله رب العالمين
 هذا هو الحمد لله رب العالمين

ان الضمير المطلق يحذف منها كل من في المراتب والاصناف الا ان
 وهذا من فضل السعي الحثيث من ان لا تتركك اللان في الايام الا
 ووجه ان يتجزئ ليعاين هـ وان لا تترك الا لربح لان من تصدق بالراح
 المهين العز القديره قل لو شاء الله ليحصل من غفلة من غفلة من غفلة
 ففردن الا و كل من يتضرر به من الله القادر القدر المتعاطي العليم
 يا لها الا ان قدسكم وطهر اقلكم لتعرفوا انها كما تستحق من
 من هذا عقد وفدي هذا مثل كل من الماء ان يتجزئ ليعاين هـ
 وان الماء ان يصاب بالخلط العليل وان اذا خلط بالخلط يفسد
 ويصلح في مسمى الاير ما جاز من صفاء الذي يروى انه فظيره و
 ان يتجزئ ان طين هـ و يتجزئ ان يستيقظ من جهده من غفلة
 بما و هو لا يظن بشهوات القوارير و كذا من استعان به تدبره
 من طين الغفران الذي يطهره كما هو و يتجزئ ان لا تتركه
 كمن كل من يتفكر في الآيات فراق الحلة فيسكنه وكون المستقر
 يا لها ان يستعد اصنع ليعلم ان لا تكفوا بالسمع و قد استعد
 والبع الذكر على ان يتجزئ اب معين هـ و يتجزئ ان كسرت تسعته
 الا ان من قبل ليعرفه حال الفدي من الذي يشكر بقدره من صنع
 جعلته حكاية من عرفه و ما خلفت كمن هذا الفضل الذي
 ان طمعه انما و ما تبرت بطهره هـ صفة طالع العاين هـ اذا التحزن ان عينا

فان

فانت عنكم ثم ايقنوا ان الله في بيوتكم الذين هم منكم من غير ان يقرروا
في بيوتهم بحمد الله تعالى ان الله يقر من المؤمنين وان يذخر لكم اعمالكم
ايكم ومن تلك سمعتموه والارضين هو قولوكم يا محمد ان الحمد لله رب العالمين

بناجيات من تلك السموات والارضين والذين هم منكم

وان كان باب الله القدر الكبريه اليه ليزيل الله المتعيبين ويذكرهم
ما ورد عليه من ثوابه يستباليون بذكره لله في كل يوم واليه يرجعون
آخرين واولئك انما ياتيهم من الله في غير ما يشاءون من الاثرين

يا ايها النبي انما انزلناك بهذه الصوره لعلك تصدق بها

الذي انزلناك به من ربك

فانما انزلناك به من ربك لعلك تصدق بها

بما انزلناك به من ربك لعلك تصدق بها

وما نظروا عند ذلك الا حياء منكم لعلهم يفتخروا

كيف يرضون من هذه الايات التي انزلناك به من ربك

قل يا قوم اني قد اتيتكم بالآيات فما ينكرون الا انهم

من الجاهلين قل يا قوم اني قد اتيتكم بالآيات فما ينكرون الا انهم

المؤمنين العزيزين الكبريه وما فرست اليكم من ربكم من آيات الله

من حيسا انما يتخذ المؤمنون من آيات الله عز وجل حجة

من وبنه لان يسبوه وكل ذلك من آيات الله التي لا تعلمون

اماره بنام حسن
مؤيد بن محمد بن صالح
عظيم

اشتمل في هذه الفصول على ما كان في بعض النسخ من ان شدة انوارها
 عن بسببها ان ان شدة الروح عن صعود الاله الملك بسبب ان الفريز
 لا نور لان تقدره اذ كنت لها اقدار ولبك احمر من الكاين في الفريز
 قضاة الاله الا ان الاله من غير الاله ان هذا الاله ان يعترف بين الاله
 ونداء من محمد الله على كين وورثة الله على محمد بن ابي طالب
 او موزن بعض الكتب في تكفرون كتابه المنزل الكبر الالهين في قوله
 ما فوا عن الله ولا تقبلوا ربكم فيما شئوا لقوله لا تقبلوا عن في النسب الكبر
 به فيك الاله الا في الالهين و في النسب الكبر الالهين لا في قوله الله
 الملك العظيم و ان استنتم فخلوا بغير خبر من الفرقان
 على سبب الله فاذا ذكر لهم انهم ليسوا بسلاطين بسين و كان سبب
 بالعلم من به لسان الكبر الالهين و ارسا الالهين و الله الملك الاله
 كتابه في قوله و خلوا عليهم بلوح من سبع و منه من حفي و اشد الاله
 و منكم من اشد و نظرية نظرية المشي و قال في الاله الالهين و منكم من
 اشد الالهين و اشد الالهين و اشد الالهين ان كبر من كبر الالهين
 و كان من الالهين و به الالهين و سواء كذلك في تفسير كين
 المقلين و به الالهين و اشد الالهين و اشد الالهين و اشد الالهين
 من الالهين و اشد الالهين و اشد الالهين و اشد الالهين و اشد الالهين
 قضاة عن محمد الله انما في قوله و اشد الالهين و اشد الالهين

مؤخره

فروا العلم كما كرمه قد لم يذمنا بغيره في كل ما كرمه
وان تجردوا ان لم تفرها بغيره عما شئت له وما يعطى غيره الا بالعلم
والرجوع واليهما عليك السلام ان شئتم ان تجردوا العلم من هذا العلم

جناب ~~الشيخ~~ لا رضا بزرگوار

ذلك الكتاب الذي فيه تنزيه الحق من لدن كل غير له وهو بمنزلة الكتاب
الاجور رحمه سيماه وفضل المعقل من فروع العلم الذي منه اشعبت
الاسماء وفيه من فضل الذكر ان يحيا للمؤمن بجماله يستقر المؤمن من
فكرت عن اية الرفع المستغنين الاسماء اسمها على ان كل
انما ترك الامر حين الذي وصفه في هذا المقام الذي ان يرتد الاضداد
وكن ساكن في راسي وصات على ذكر بعباده وخلق الله سبحانه
على بلست وكد لك في راسي من يداه وكن تذكر ان في راسي من شئنا
الا ان مسك الايام بنفس اللطيف وكن في الامتثال الذي انما
الغرض من سببها اذ اما السالكين في شطرتيهه قرأ بعد من ذلك
من ذكر الله بالما علمت لهم ولا في الامم عتباة حضرت خاوند
من بولا ابطالين وها من سنن ولس من استحق تبدلا ولا غير
اسيت عهد بعين الذم عندت به في طلق الملك من في راسي
تستشهد في سببها ان هذا هو الحق في الكتاب بخصيصه فان في راسي
من في راسي سكون ولا في راسي ركب لو كان ليس في راسي

يا طاهر وحدثت من بره لاه كلمة صدق ولا حركه روح يسكنون فزادوا في
 ويرتكبون كما الغلا حشره في بيوتهم وهذا المعنى ان في سره ولكن في
 يكلمون بكركت ويستغلون بصفاك فيكلم طلع وعروبان وادوا
 احد بايات بيوتهم بحرفون على سيات نفوسهم وقدرهم في
 عليهم من تعطيل الالاه خيرا ولسنا كلهم في سره الكسب مع الذي
 ما مضى من ايامك الالاه ليلان وبقدره في الغرور والخطا الى مقام الذي
 يعرفون نعمته بدو اياته وبراهنه ثم يتكلمون بها كذا كذا كما انهم يحضرون
 بغيره ومع ذلك يحسبون بعشرهم من الذين هم كانوا في سره في
 اعيانه في عزه كما في الاله سيدنا في سره في سره في سره في سره
 سيد في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره
 العالين ميعانه اما تحب دعوه الداع اذا عانت اما تكشف السر
 عن يد المسكين الباسر الذرور دعوه تحت ايدى كاصغره وكبراه
 ايدى الله لمن عن ربه بعد الذي يقين بانك كنت عاكف في سره
 قد يراه ولي كاش في تلك مثل بره لاه لرا اظهر في سره في سره في سره
 هذه القليل من سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره
 فلو به وراك في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره
 ويات في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره
 الذين في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره

کتاب الکلیات

این بر وجهی است که مستور و مخفی بود و اندر آنکه در حدیث آمده است که در این
سبب بر این سوره بر آنکه در حدیث آمده است که در این سبب بر این سوره
بصورتی که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
تجاربند در ترویج هر چه باشد و در آن ریکت که در حدیث آمده است که در حدیث
با صد کرد و ما نظیر این شده و بعد از این که در حدیث آمده است که در حدیث

که در حدیث آمده است که در حدیث

و اما آنچه در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
و اما که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
عن العالین فمفیه اه علی انتم که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
المبارکة انتم نیت هر چه از حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
و ان افطه البسیا لفظ جهاله و ما بر است در ظهوره و سلطانیه این که در حدیث
و الاض و کذک که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
نوعی که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که
فصا ربما استر و کاه و فی الاوج جعل به محمد کلیم فی الاکان و شیخی کلیم
محمد القادر ما نظیر این در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث
ان یا اهل الارض اتقوا الله و لا تتبعوا اخطا است فی حدیث آمده است که در حدیث
که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که

لانفسكم فليؤدوا من غيركم حسابا بسبب استعانتهم بالارض ولو جعلوا بالانفسكم مغبيا
 الابان تظلموا فظلموا في العبد المذنب السني على استحقاقه بل كان في الاصل كمنه فاقبلوا
 فربونهم ثم ايقروا ما قد فعلتم في الدنيا وكان من سبب العبد ستره لانه ان لا يترقا
 بنفسكم من حيث لا تعلمون الا ما تعلمون من امر الله ولا تعلمون صفة العبد واداءه لغيركم
 وهذا من غير علمكم وبعي العين جميعا يا قمر كن بينكم فترسب من زيارت
 وكن معكم كما قد كنتم وكان الله في ما قبلت من عباده وورثتم في الجحيم من الا
 وورثوا مع احد من احد كما كنتم في نفسكم سواها وورثوا الله في صياح العبد
 في شهر التوبة الى ان تجتمع من الدنيا كقوله لان دوننا فترسب من العبد الذي
 كان خلفه في مال مرفوعا وانشكروا في الدنيا كنتم في الجحيم على ما جرت به سنة الجحيم
 وانه كره في الجحيم واولاد الروح كبره بالانفس ان سلكوا في شرا من سلكوا في الجحيم

اشارة كذا مكن كذا
 انما يمكن ان يترسب
 كونه بعد ما يترسب
 كذا
 علم فترسب لانه كذا
 وصفحة ٣٥١ ههنا مجموع
 يترسب على كذا

دلالة

ولا يسهل من غير ان يسهل الله له ولا يسهل الله له ولا يسهل الله له ولا يسهل الله له
 الا ان يسهل الله له ولا يسهل الله له ولا يسهل الله له ولا يسهل الله له
 لا يسكنون به باقوا لا يكونوا من الذين يقرءون كتاب الله بشراياتهم كبرياء ولا يسهلون
 بها كما يسهل الله لهم من غير ان يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 وما كان نقاب وجهه الا اظهر وان يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 عشر ويكونون كمن يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 وتعدى كما انما يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 فمن يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 ما فات علمك بعد حينه لتقوم عن اولاد العطف في حقهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 وانك تفتت يا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 وتقومك على عدهم به ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 القدس لا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 من احد درهيت بالار يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 وبذا الحق معلوم ذلك ان تخذوا اعي كلهم وعظمتهم عموك في دعوتهم
 الا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 لوعتقهم من قلوبهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم
 قمر من ان يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم ولا يسهل الله لهم

في يوم كالحسين ١٥

ما يكفيناك عن غير الله ولكن بالهفت بالمجاهدين الطغفان والادام
 عن عرفان الله المومنين العتيقوه واذ الملمات ميقات الله وادخلوا لشركه
 فرسبوا كسفا الفجاج عن بعد الامر وظهر الفنا بالحق واما الله
 كانوا برعهم ان يكون هذبا لا يشركون به احد غيرهم ان هو الله
 او يدل بذاتنا من طغفانهم في كرم في كراما من تخيلون به بل
 يرفع امره بالحق كما رفع من قبل ان يتم شعرونه واما كنت بالحق
 عما فانت عنك فمرايا منا فاستغ فضل ربك العزيز الجرب مشركا
 ربك بما جئتك واصل اليك بذاللع الذي من سب سب ان
 تجدون هترة في هذا اللوح فحبه عليك ويا بر السملات والارض
 ان يتم به الله في شهودك وقل يا ارض ان كان عن كرم
 عظم من هذا اوبرمان كبره او ليل عذفا تاها ان يتم عداقون
 وان لم تكن عند كرم من حواء اوبرمان فبا شمس من كرم من
 المرفع المدهه وذا فاعرف من الثمانين دما وهدى من
 بان به ريقه وعده ويقدره فكله افران محفظه كذلك
 وظهر جلاله ذلت اياته وبلغت كلمته ولام وجهه ان يتم شهودك
 شمس استمع لفر آخر اللوح ولكن من الذي يترجمه الى استصون اول
 تجب عن الدين تجد من رواج الحق والحق معهم فمعتد وذا من
 امره عليك في الدين تجد من رواج الحق والحق معهم فمعتد

سانه ساه جمال الطغفان
 شجر منظره سخن بسده
 است در صفها شجر
 اهرن محووه اين سخن
 بگردد امده

والنقاد الذين لم يصبوا موطن الراجحين وان باعدوا العباد بما لم يكن
 قبل من السجلات الاصل فيكون كل من لم يزل الاعداء وقد انظر عباد
 كرمون ولا تخف من احد منكم كما لم يلمين لغيرهم وانا حفظك
 عن الذين لم يزلوا اذ يحضروا كما حفظك عن من لم يزلوا وارضاك
 الصغار قد تمحروا بانك ان لا تستجمل كما تستر من قبل انظر
 بما مررت الا انظر امر ربك الغرر اسكتنا الله لعل الجرب نادى
 ان السبل الحجاز الاظم الذي يخرج تسكت لعل المحموم تفرغ ان
 ما زال من الربيب ولا تصبر قل من ان شر امر بالعوف وعرف عن الذين
 الاوهك لا يتوبون قل انا جاهل من الاصل وعجبت بين عباد ربك
 في هذا وفي غير ذلك من سبل بين ربيته ان من لم يزل من قلوب من
 عجز عن ان يزل الازال من لفظنا اذ نطقنا لاله الكبر العفود من
 غير ان اعدا الازال في لفظنا اذ نطقنا اذ احاطت به لفظنا في الاصل
 في المقدس الذي لم يكن الا في ظرف الجلود ما اطلع به احد الا
 في لفظنا المحموم قل اذ مرنا من به شر اوصوا اليك ولا تستعد
 عن مقام الذي يرفع في ربيته في حياضه وان لم يكن عيشه وبكره قل
 ان يقبل الذين احد من شئ الا بعد ذلك ان لم يظفروا اذ امرتوا
 في لفظنا الا في لفظنا بما جاء في كتاب الله وقوله في لفظنا في لفظنا
 من لم يزل في الاصل لفظنا في لفظنا في لفظنا في لفظنا في لفظنا

في لفظنا في لفظنا

لذلك

كذلك انما لم يظن انما استقامت من لدن ربك ودر بگویند انتم نشسته
فرشته و طبعی و مرشدان فطریه ان بید فرشته و علمه من الملک
و شکر بر سر بعمیون او میفرودند و الروح عما الذی بر سر سجده لوجه الیه

القیومه ١٥٢

سورة القیوم

سبحان الذی سجده کل من فی السموات و الارض کل الیه حیون و شیخ
فیه کل من الذی یومئذ یخیر و یشر و کل الیوم لیس فی یدیه الامور و الذی یخلق
ما یشاء و ما یراه لا ال الا الیه عزیز العظیم و یضرب نیت و یسبب السموات
و الارض ینبعث من یشاء و یرسل الیها القابل للفریز لم یجرب علی ان
فرقتنزل الایات لظهور الذی فی سبیل الایات ان یکون علی ان
الارض الا تقاسم اخلق الایات یخلق شیء و لا یظنوا بالظهور شیء انتم ترون
علی ان الایات ینفسها امر است الله لان فیها الطبع و صفات الله
انتم تشعرون و انما یراد اخلق مکتب من به فظهور و سمانه و صفات
انتم تعقدون و فی خلقه خلق ما کان و ما یرید انتم تشعرون و علی انما
لصوره الا ینفخ روح الی الی ان فیها کل الذی یراد و الله یحییها و انما
سجدها لیسها ثبت امر الله من قبل الفین و ثبت الطاهر الذی لا یغزل ان انتم
فیها تتخلون ان الذی یرکضون بایات الله و یومئذ فیها اول کتاب کفر
ذی فرار الال انزال اول کتاب من الذین بنی الله لاصطحابه علی ما یرید

اسعدوا قومنا وادعوا عن هذا النص البركت الذي عن محمد بن عبد الله
 بيد السلطان الغياثي الظاهر المستور المشهور بان لا الا الا
 الدين التغييره قد طلقت الملكات بجد ام محمد بن عبد الله فضلا
 من واه المقته بما يشاء وانا الملك المعبوده وقد ارسلت عليهم
 بالحق ليس بلغوا لانت الله وهدى به الى السامه قد سركه ومن
 ان سركه عن عرض عن لغات الله وكفرانها تودع عن لغات الله
 عن قسرة الله ليعا الذمير المقصوده ومنه من قبل الله لا يقطع على كراهه
 ويضع في القرب للمقام يدع مرفوعه وسبب كثر الغضايب
 المرفوعه ووظف باسم الله في الجحيم سجوده كذلك محض القرآن
 والاعصار الى ان بلغ الزمان اليا من الغرضها خلق في الجحيم طاعت
 شمس من من في الجحيم والاسم من من كل صفة من صفة طاعت
 شهد الخلق عجايب الله لنفسه اسمن الا كما لا يعرفه به هذه العجائب
 المحروده الا ان يقال تعد من ان يعرف باسمه او يعرف
 منقوته كما لا استا خلق في حكمة وكما لا استا سنة مخلوقه
 ولذا ظهر باسمه على اسمولات والارض وقال يا قومه اني انا
 من سينا والرقوع غيا الله لهدى به لتسميه ويا قومه انفق الله ولا
 كلفوا ايات الملك العزيز المرحوم وما استمع هذا الاله
 والعباده من على الارض الا انفس معدده فلي رجع الاله شهيد

قد غررت في غير محله مستوره الذي كان فيهم رجلا لم يثبت ^{فيه}
 من العلم انهم بعدون ه مع الذم كان ^{فيه}
 منهم كما في غير محله في غير محله ^{فيه}
 ما شهدوا له وما شهدوا له ^{فيه}
 عيونهم في غير محله ^{فيه}
 بيت اوداة لهم ^{فيه}
 علينا انا عدا عليهم واطهرنا ^{فيه}
 ان كفرون ^{فيه}
 المشهوده ^{فيه}
 المكذوبه ^{فيه}
 عنه فقد ^{فيه}
 خلق ^{فيه}
 الالهية ^{فيه}
 من ^{فيه}
 آيات ^{فيه}
 تتلف ^{فيه}
 الى ^{فيه}
 في ^{فيه}

فراهم را و يقولون انهم سموا بذلك لانهم من الارض من انهم اثنين و قد اصاب الله
 القدر الله وكونوا مستقيما على كل نحو حيث لا تزال اشد ما يكون نعمت الله
 فاعلموا بان الميزان اليوم هو الذي اذا اردتم ان تدرؤا احد اقدار الله عنده
 من آيات الترتيب في احدى اذ افاضت بعينها من الذبح فاعلموا
 بانها على من لم يكن في يقين من بينه و الذي اسود وجهه الله في علمه
 و اياك ان لا يضل على الذكر ان من صدره كما شتم من سبط اساء
 سجد الاستيلاء بعد من الخلق ان يتم من استبدن من قلوبها الا
 استنصروا في ذلك ولكن استنصروا بالحق و يعيد بالحق من نصرت
 عنده من قدرة به العسى القادر الكبير قل ان الله القادر على خلقها
 من حيث اسطغان من عند الله و اقتدارا من لده و انه القادر القادر
 القدير كذلك تقر عليك من آيات الروح لتكون من المستقيمين

في تحرير القدر

انها اية بان اشكر في نفسك بما ذكره الاله في ذلك قدس محراب
 و يرفع بذلك سبيلك في راجع من غيبه اياك ان لا تسب الله
 عين الذي كنت بين يديه في طلع و افول و شبه ذلك من حسن جدي
 و بشرية يدركي اياك لتسفر نفسك و تكون على حسب مجموع

في بيان القدر

انما القدر على الحق و يدبره من ان السلسله الغيرة الحبيبة الذي قدر انما

قدرة لا حد من خلقه وانا اذ افرسك عظيمه قوا قهقره قد قصت سنين
 مترايات وشهور متابعات وكان الوجه كمال المشقة المنيرة
 واذ انما تفرقت فرحين واما قهقره من ان بعد ذلك ان شرب شربك في كبر
 وحميل كذا كذا ففقت الالام واليا وكان لنا شمس ففقت وسكر كبر
 وطمى زواجر اليربان زاد و فرشتو تهر كما فوا جحش من مبهين هوى
 الفرقان ومن سهرات الالاضين ان دعون اليا كركبه بر كركبه تدون
 الذي خلقه كركه زكركه في كركه بعشر المسلمين هوى فوا من به ولا تدعوك اب
 ورا وظهر كركه لا تقنوا هوى كركه من به الفصل الرابع ان كان عندكم
 حبة عظم من هذا اوربان كركه زفا تدعوا ولا كركه من البصيرين هوى
 يكن عند كركه ان به و حبة فباي اليا حوض من كركه من المصيرين هوى
 اذ حبة ففقت كركه من به ان به كركه لا فوا رب العالمين هوى
 امره و يعلم كركه و لو يحض على كركه العالمين هوى وهو العالمين هوى
 والقائم الفرة نصير امره يحض على العالمين هكذا كركه هوى الايات
 التي لم يهد بها الدين هوى ابانته بار هوى اذ انت عليه ايات الله
 يفدون الله هوى كركه من المبتلين المودن القربين يدركه العز
 الحيد هوى كركه من اليا سيبين فاعلم بان الذين خرجوا عن انا كركه
 ورا برهم ما بطر الاله فقد وقع حرمهم على الله وان هذا البتة هوى
 الذي كركه ان اليا من القاصدين هوى شرعهم ان الذين كركه

يدعون الايمان فقلت لا ايام من تير ايمانهم الا بقا لهم الا بدو عن صفتهم
 من فرستهم والاصفين و لا يكونوا مثل ما كانا من قبل ولا يعجزوا اليهم
 لهم من لا يكون من الغافلين و قران يا قوم اتبعوا الذين جاهدوا منكم
 والاس سلطان فاجتصوا الذي يتكلم عليكم ابنت الله هذه من آيات لو انتم من
 ابنت معين و قتل و كانت العفة بيكر و تفر عن صفتهم بعد الذر و صكت
 بها في حال الالوان في فطر سطر لو انتم من الظلمة على عرضا عن حكم الله و كذا
 شمة انه قد فرجها برهن من غير تركه فظلمة مبرين و و اسكتها عن الذي
 افطنت عن ذلها في القهدين المبرين و انما شدة ابنتها سكتنا
 فرف الالب ليعبده و بنت فاطمة افضل و بكت لا تحزن فخر و ان
 ينزلت امره و بقدرت خير الكثرة و يرجع اسكتها بالحق فخرها المبرين
 شدة على انما كتبتنا الا احد من كتبتنا انك ان يشا الله و القية
 كل شيء كيف يشا و ان الله له القوة العذرة و انك لو تريد فاقول نعمت التي
 تنسب من ذال النوع الا الذي هم منه ابنته و كذا ان كان المراد المؤمنين و
 لعل يقين ان اسر عن راقدة العفلة و تروهن بقله بهما لشرط الله المبرين
 بعن البعض من و الرجوع عليك و على الذي هم كانوا على ربه من المؤمنين

رابع الدعوى

توسعة الدعوى

فقلت ايها الله سنزلت بالحق من لدنك العزيز الجبين و فيها
 ان عطفك من العفلة و الاصفين و سليمان رسالات الله و تير
 فقول

فقول

نفس الله على الخلق جميعين هو في ذلك يوم الدين يخرج الله من تحت
 ذرى كل قبيلة قوم الظواهر المالكات منه وبما زال في من سلطان قومه
 ولا تشاء عهد بغيره كقول الله عز وجل لا تكون من المعرضين حتى
 ان لا تشاء ولا بد بسبب ارضون مما وجهكم ولا تكفوا بايات الله حين
 نزلت عليكم انقروا الله ولا تجحدوا بايات الله ولا تكون من الجاهلين
 قول قومنا علموا بان الله خلقنا من طين لا يطعمه الله الا طين صنفه من الارض فخلقنا من
 طين انهم من الطين فانهم لا يطعمون الا طين صنفه من الارض فخلقنا من
 طين بالحق ولا امر له ولا تقدير من غير طين ولا يخلقوا كما خلقوا الجنة
 هذا هو هذا المصطفى والجميع من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 ما لم يخلق الله احد وان في الخلق لعلنا خلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 مبدون ذلك في غير طين الا ان كان من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 كما خلقنا من الارض فخلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 اللوح يتفلسف يكون حجة الله عليك كما ذكرنا في كتابنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 عنه فقد عرض عن طين صنفه من الارض فخلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 شيئا الا ان يكون من طين صنفه من الارض فخلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 عليك من طين صنفه من الارض فخلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 طين صنفه من الارض فخلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من
 ان شكر الله انك بما انزلت عليك في اللوح العظيم وذكرنا من طين صنفه من الارض فخلقنا من

الذي لم يركب المنزلة حتى في غير سنه ثم اعلم ان امرنا ان كل من سلك في منزلة
 التي يشترط سبها بين الحق والحقين ٥ و تحفظ عمل الذين يضلون بها
 من اجزاء امة المتعالي العظيمه كذلك استنساخك فخرنا الله لك
 ركب في غير سنه ٥ والروح عليك في الذي يركب امره فربنا الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
 هذه وصية الله تعالى في كتابه سورة البقرة الحان قد يمشي له و يشتر
 المحققين الجواراة والمرصدين الاساقفة فربكم يرحمكم الله المقطعين
 بهذا التسبب الذي فصل من بناء الملك العزيز العزيز ٥ و تحمد المحققين
 الامعة القبر شمس الامة المنطلة المنيرة قل ان هذا المنظر الاكبر الالهي
 فالوالمع لم يرسلين ٥ و يفصل الحق عن الباطل ويفرق كاهن من حبه قل ان
 لشجر الرزق الذي يرفقوا له اعلم ان الحق العظيم ان يامن ان يشهد
 بانتم امره لا الا الا هو سلك المهيمن العزيز العذرة ٥ والذات سلكها
 في جرح من عنده وانا كل امره لمن العالمين قتل يا قوم فانهما
 صدقوا به انتم فرض في السبب من الذي عزيز عليكم فماتت سلكها
 الرسل وكتبه الامم الكفيل انتم من العالمين ٥ كذلك يذكر الرزق
 فربنا سبحان و باعلاء الالهة المبين فيمن سلك فليس من هذا الصبح
 فمن سلك فليس من الاله سبيل ٥ فربنا قوم ان لغزوا بحده الاله فماتت
 حجة انتم من الاله فربنا سبحان و باعلاء الالهة المبين ٥ والذات سلكها

لعل الله يحسن
 عزله ما هو من
 ان لا يمد

لم يندروا ولم يستطعوا ولو كرم بعضهم بعضا لم يحجزوا ان يا محمد لا تس
 فرغيت من ذكرنا فزنا بك ثم كرت من غيرنا فزنا بسبحنا بعبده وكن مستقما
 سبحنا في كل حال فقلت ولو نسيتك يا ربنا لما عدنا او نسينك يا ربنا
 والا وناين هو كركشدة ان رلا عدنا ولو شربنا البقا لاجنا ولا لکن من الرين
 وان يملك الحزن فربنا او الذل لاجلنا سرت ان نضطر فنوكلنا على الله
 وربنا انك لا اولين هوان اننا نعيشون في سبيل الله بهر نيلهم
 يعرفوا انه يعبرونهم اوسيدوا افغنا باذناهم وكدك شحنا انهم
 ان هنت ايقن فزدك ان الله عز وجل من هذا الجاهل بعد عرض الرسل
 من قبلهم سلكنا في منزل الانزال لا ابد الا بدیننا فاحفظنا هذا
 اللوح ثم افرزنا انك لا لکن من الضارين فان تدهرنا كما اجر
 ما تمشيد ثم عبادنا القائلين فكدك شحنا اننا ان بعض من عندنا
 ورحمتنا لندنا لتكون من بيت كرم هو الله من كان فرشته او ضرب
 ويقرب اللوح بعدون سبين ويرفع به من نزل في شرفه وبعث
 كبره وانه هو الرحمن الرحيم والحمد لله رب العالمين ثم ذكر من لندنا
 كرمين سكن فريدية به المالك الجليل من الذين هم من ابادنا بالذي
 سجدوا لله في القبة وكان في شان الحج الحى لمن است اللين ١٥٢٥
 ما ذكر من به الله الذي كرمه واصل نفسه بتقوى به وحفظ الامانة

لا من شياؤين ه
 كذالك حالنا لظلمنا
 انهم نكروا امرهم في سبيل الله
 انفسه الركاية
 انفسه
 لعاره

في صدورهم وكانوا بالعدل يسبواه فلو لم يصر لهم من الحق
 ويظهر المقام قريب على ما من يا هذا القدم ذكر العباد بما زال ملكات
 في العين لعل يتوجهون الى فرضه فلو لم يكن قتل قوم القوا الله ولا تقربوا
 في الارض ولا يجادل احد احد او كرهوا فزون به وحده ايا كان لا يسهل الله
 وطمنا لانفسكم فاقصدوا الا ارض عزقه بياه طهره فلو لم يكن الحب والنفقة
 لتلا قوا ربك الرحمن بقسطه من رزقه ثم قد سبوا يستنكروا عن ذلك فبقوا
 الذي يصره ابا واهله قتلهم الى الرضوخ استسبواه قتل الذين يصره
 فقلوا بجهنم انهم اولئك ان يشعروا به ان الملكات كانوا فيهم
 الا لفظه عرقية واذ استب على من ايات التشفيع ليعلموا يستحقون
 وجوبهم كالمثل لا تمس يراه اولئك هم الذين اضر الله باربعهم كما لو
 مقتدر امل يندون خيصرهم الى الجحيم بصره بياه قتل قوم القوا الله ثم
 على اثاره امره لا ولا لا تعقبوا امره كيولا لا تتخذوا في دينكم كثر لحياه
 ولا تتبعوا الاكلنج رجاج فتمه وهو الادبه بعد جملته شر اجهد وخرين الله
 لعرضه امر الله بقاء كره وعيونكم ولا تسلكوا سبلهم بقلبياه يا قوم اني
 عن الله ولا تكونوا كالدخيم اعضوا عن وجهه ثم اتوا كاشيطان من وراء
 فاسلكوا سبل الله التي كانت بالعدل يستقيمها ايا كان لا تتركوا
 باره ولا تتخافوا من حكم الله ولا تكونوا في الارض حبا واشقياء فاصحوا
 ما وقع بينكم من الاختلاف وكونوا اخوانا على سر التوحيد كما بينا

فيهم

فرماييد که چنانچه در آنچه از آن فرموده است بنویسید که شکر یا هر که آنرا نماند
 فرزند و در هر یک از این کتاب که در خروج تمام مقتضای آن است که از آن
 فرموده است بنویسید که سیلاب الحی فرقی است از الاخری و کان بهی زکات
 کفیلان و از تو فرموده و یا لا یفرحوا بالذی فیهم ترغیر سوره بقره یا ایها
 عزیزانم اذ اتقوا ربکم و اتقوا البع و من جملة العاصیاء به ظاهر ظاهر
 که آنست که الحی مذکور که با حسن ذکر است و یا لا تقفوا فی مقام کون
 الجاهل و لا تقفوا عن البصراط و لا تفرقوا من کون الله تعالی و الله
 استیفاء و لا تفرقوا من فرقی که آنچه در مقام آن است که خطای کبیره
 و از اجزاء الوداد و یظهر الحی که یک است که بدین کار فرموده است و الا فرقی که
 بدین معنی است که من جمله و کان بصرفی المؤمنین فریاد و الذی یؤمنون
 من ذنوبهم یفرحون بقره بقره است که الله تعالی و الا لا یفرحون که آنست که
 قضیه است و فرقی است که با آن ظاهر من الا حکم که با آنست که شکر و التوفیق
 فرموده است که این حکم که با آنست که شکر و التوفیق فرموده است که
 غیره تا علم که با آنست که شکر و التوفیق فرموده است که
 و الحصاد آنست که بقره بقره است و اذا اخرج شکر یا مستغفره و علی ما
 و از جمله و بعد از اینست که بقره بقره است که آنست که شکر و التوفیق
 و اذا اخرج شکر یا مستغفره و التوفیق بقره بقره است که آنست که شکر و التوفیق
 شکرها و من ذنوبهم و آنست که بقره بقره است که آنست که شکر و التوفیق

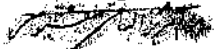
سبحانك اللهم يا ابراهيم المستنير كجنتك عجايبك عجايبك
 جبر عجلتك وكنك تحت بعاك جبالا لا اله الا انت الذي
 ان يمدى احد ان يتفرد فيك كيف جد و لا يتحد عن ربك
 و اشهد حيشه بانك تحت القادر على ما تشاء و لم يكن تحتك احد
 يدالك تحت القادر فيمات و انك بعدت الحكماء في عوالت الهى
 لور يد ان ناله في الجان بظلم نفسك لشكون عقده افوكك و لا لا
 فزوكك على عين بيلاه و عجب بين يدك بانك تحت القادر
 تظهر ما تشاء و تستر ما تشاء و انك على كل ما تريد اياه لا تستر على فعل
 و ان من ينسك شئ من ارادك و انك على كل شئ عظيمه و الا فوعدت ان
 انما كوت ما وجدته من سنك بل سلايف و انك الذي ارفعنا الى مقام
 عز و جده اذ ان هفت من جوارك في الغفر لا ولا تغفل في عوالت ربنا
 و تقدر عبادك بان لا يرد و عليه ان اسأله و رحمة على عبادك ليس من قبل
 و عيبه هذا و انك تحت يدك على ما افوزت يا جبار ال
 اصالح من خلقك من قبلك يا نعم ان لمن يرمز اليك في يوم قيامك من خلقك
 نفسك من غير حصر اعلمه لا يؤخره ايدى نعمه من النفس من الود الخضا
 كما اجد الير من خلقك كبريه ان يارون ايدى خافو عن ان
 و لا تنسك ان الاله من الفصل في الير و لا تنسك ان الير من الاله
 ثم استمر على كل شئ من عوالت ربنا و لا تغفل عن خلقك الير و لا تنسك ان الير من الاله

ان
 وجه لوجه
 و قد رده
 ان
 ان
 ان
 ان

انفلكم

بانها كذا لم يثبتوا بقضيل الذي استوفى عن ابن عباس له في ايشاء
 حيث بان بعض منكرها فاذن ايشاء باو يهوي به كرون بها انما
 يعنون على اية الذمعة في حقا صر سباع عيشية ان باروا في ايشاء
 انصفوا ايشاء في بعض من ذلك اليرز لا يكونوا امكها ايشاء فوا ان
 تو منسوا في نوسه و عهد العبد الذي خلق عنه بالحق في هذه الايام ان منصفكم
 شيلا من قليل ولا من كثير احد يعرضين من الحق ويعتقون في انفسكم
 بان يتبعوا كل الناس فبا من اتفقون به وانما يكون في ذلك علة في غير
 فوا انما ارضى بان تتكلم في هذه الايام ولا استسلم عن عمران ان
 تعترضوا على به في يوم الدين بالحق بانها اذ انك غير وجهت قلبى
 ورضطه في سى و در تعشيش عبا يرد عليه من بر لا ولا اهلها من جميعاه
 فيسخران ثم القول لان لم يكون في الملك اذن سيعاد الا الذي سيعاد
 فيه الآيات و تقنين حرمهم من الدسح فحوت السوء او تلك اقل من كبر
 الا في هذه الايام الترحان اسر اذ بين ايشاء سبها

ذلك الملك سبهد الى الرشد و سبهد انه حقه و ذكرى لمن في سموات
 و الارضين فلا ريب في نزل الحق من ليدن ملكهم في ربه و فيه يهدى الى
 الى عمران ايهما و يقربهم الى الله رب العالمين و فيه جعلت في قلبه العلم
 و ظهرت كلماته الى بان عمر يمينه كذا كذا في بعض تلك الآيات

المراد

ذكر انه في شجرة العاقبة بقعة لترا كما ان على اقباع الارض ان لا الاله
 الهيمس القويمه قد خلق الخلق لا من شئ بقدره وقد لهم بعد ايات البراه
 وبها اجود من عند فضل من لدن انهم تعلمون ه وارسل منهم يسوع ويزيل
 معهم الكلب ليسوا يصيرون عباده الا من شرهم يهدون ه وفصل من الكفا
 نقضيل كل شئ روى وصية اقوم به منون ه قبل يا قوم اتقوا الله ولا تقفوا
 في الارض ولا تكونوا من الذين هم عهد راسه لا يهدون ه ولا تكونوا مثل
 الذين هم يهدون كروا ان يسلبتم من هذه المذكرة هم محبتون ه ويعبدون الله
 فمن الصواب مع اولي جد من طاعة المعبود والامر بهم يقولون ه واذ اقبل لهم
 من الراسم سيقولون انه شر من اقامه واياته هم من غيرنا ه كما توعدون
 الا اسما والتمسوا الله لهم من ستمك ه وكذلك يعكفون على الا
 من غيرهم ولا يشيرون ه ويذكرون بهما بالظهور على ستمك انه واذ
 طمحين في عتاههم يقبلون احد كذالك فاعرفوا انهم لا يابزون الا من عرف
 هو لا وان عرضون ه شر اقبلوا الا ان يهلككم ثم اشكروه بما اصطفيكم بين
 خلقه واذ يكرهوا بهم وكرهكم فظنوا على سبيل الغرابة انهم شر من
 المذنبين وطه فلهذا الرضخ على بقعة تد محسوب ه حرق عتاهم الحيات
 وظهر من الاثابت وارتفعكم الا مقامه الذي ستمت نفوس القاصين
 عن ان تبه الهيمس القويمه ه وارسل عليكم نفوس اياته التي قد تارة

عالم

٥٤
 حجة ربها عباده وكلمة من قوله الله لو كان ان الله روح واه حبه
 وفضل فرسيه ليكن قلبه لا عذو طياه ان نغز تعرفون ان الله
 قصصنا عليكم قصص الروح تعرفون قصة الله عليكم ولا تعرفون ان الله
 في الاشياء المنقوشة الخفية يستقيم اخبرته ومطابقه
 سبح الله لكروب والفسح ولا تحجبكم لومة الالاميين عن هذا
 الصراط الذي المراد به الذي نصبت على حنة القدس بهر الله
 المتعالي المشهور ان ياتوا بسببنا في نفسكم كما اذكاركم
 بالحق من هذا القدر المكنون ولا تحجبكم ولا تفتقروا الى
 الدنيا وارضها وكل لها وها وعلما والحق بما عنه بهر الله
 غيركم ان نغز المصحح بوجه الانقلاح مقتصد وهو ذلك
 صرفا لكر الآيات بالحق وانزل عليكم كما جانتكم الاضواء القدس
 في اذن الله وتمريركم من هذا تحجبوا الا بسببنا عن هذه الغنة
 من سماء القدس وانتم تعرفونكم تشهدوا يا كرم ان لا تعرفوا
 بها مثل امر القبل الذي نتم كافر الآيات من ان يحمدون الله والروح
 عليكم وما الذي نتم حكمه من الله هم يتبعون ه

سورة العنكبوت

سبحان الذي نزل الآيات بالحق لقوم يعقلون هو ربها لغير من
 له الله الهين القويون ومنها تحت حجة الله وظهر برأته والواجب كما

واقفت كل كلمة في القوم يعقرونه ان يعيد فانه الذي هو جبراً عن لقاء غير اية
 ثم باياته من كبر فزون ه قل ويد كلفه الما الغرور بقصدون اناس عن سبل الله
 و بهتم سكين ه و بهتم قرون باية من كبر باية هتم قرون اكان عند كبر
 جبهه علم من بده فانه بجاه ان يتم صا و قون ه بهم كون كسب اللذير كان
 بين ايد كبر عظم من بده افان الله فيها بهتم قرون ه قل كذا لا يا است نزلت
 من مدين قير ه وكذا العلاء طاهر ه ولا فرق بينهما ان يتم صبر اللذير
 قون كان له كبر بيان او حجة اوله غير بده فانه ظهر ما دلا القرون ه قل ان
 جلال العبد قد ظهر عن خلق محبات كقون ه قل ان شمر الهنا ثبت بقرت
 فمروسة الزوال يتم عينا مفضون ه يا قور او صرا عا هتم كبر لا تخير ان
 الذير عفتة للقائه ان يتم قرون ه يتكون فضل الله بهتم شهيد ان تم قرون
 عن لحن بهتم قرون ه و ان تنكروا انوار الله الورد فبا تدمر قرون ه
 و ان تده و انما الباسب ه و بهم كبر بايات يتم تيريدون هفا قون ه
 ولا تخبر نفس كبر عن بده النفقات المراد كبر ه و يتم ان تقبلوا
 و تقصروا فتمدوا عند الله العزيز الخبير ه و ان يفيقه ايما كبر لا يصور
 ان يتم قرون ه و لكن بقوت عكرك ما لن تجده من بعد و يتم قرون لا
 زال قرون ه و غيبته تتم قرون و يكون عتم قرون ه قور عن مراقب
 و استصفاة امن بده سبل الله الورد فتم صبا بده سبل الله استصفاة من سبل
 استصفاة لا فرق شره جلال الذي هو جلال العبد فمروسة الورد ه تقوا الورد لا

لله

٤

كتاب الفقه و آفته و كره و كونه و در آن لغو است كه ان بنظر فقهاء
 كه كذاست بجز از سبيل القصد من هذا القدر الحمد و ده حيث في الحق
 و يبطل عند الظاهر ان بنظر ظهوره يقتضون ان و اليت و يبطل عند
 ما كان و ما يكون و يبطل عند الوان من قوله ان كذا كذا كذا كذا كذا
 و هذا الراجح شهيدان ان بنظر فقهاء و الراجح عليك يا حيا و الله اعلم
 و قس على ما به المصنف القوي

حاشية من كتاب الفقه الالهي على مشيخ
 ان يا حيا ما شهدنا لا ظهوره ان بنظر فقهاء و يبطل عند
 الراجح من ملكوت البهائم و ان الراجح من خصص الالهي و كذا فلفوا يا حيا
 فخرجوا لا كذا فخرجوا من العالين و كذا سجدوا و الراجح من كذا
 فان ترون ان يستشهدوا بكذا من نفسهم فلهذا الالهي الالهي الالهي
 و ان لفظت بنظرها فقلت كلمات به و ظهر من معنى ان قد سجدوا
 عن حفيظ و ان ان كذا ان بنظرها فقلت العاطفة اليها ان قد سجدوا
 فخرجوا من ان منها ظهر الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي
 فلهذا الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي
 من العسري الراجح من بين و قد ان انما الالهي من كذا فقلت بها
 ان بنظر فقهاء ما به الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي الالهي

اهل البيت الحسين ع مثل آية شجرة منها تقربوا الى الافان ولا يح
 يران الرحمن بسلا على غيره ع في الاهلين تمها كمر مذاب السد وقرب
 اذا امرت من آية انما صدقوا انهم فرقوا سكرهم وجعلوا بها في الاعراب من فرقوا
 ثم اجبو الا انفس التي فرقت الحجر ع قل انما العاقبة انما تطهرت من غيها
 القدرة ومعها شهاب سبين ع ليسع شهابين عن استماع
 في الاستدراك كانت تحت مجازي القدرة ع وسيدتهم من استمع
 الاله العزيز الحميد ع قل آية بسبب الامم مفرقها الاله الابان يؤمر بهذا
 البرهان الا لا يخفى ع ومن الجوهرة التي لا تزلد اليه ع او كيف كج الله
 من فخر آية ع وسورة صفوة بن ابيهم من العارفين ع قل ان يذنب الله
 الاله من احد شيئا واليه ع فراد الالهين ع او يذكره كقوله انزل
 من سماء العز من اهل سكين ع الالهان في هذا السرايق
 الذي ارتفع بالحق ع وقد في ظلها اهل العالمين ع من ان يدفد
 في ظننا الاله فقد خرج عن قدرته ع ولست من هذا ع الحكيم
 احد من العالمين ع قل ان كان ع فيكم من سبين من الدهر واسترا
 وهدنا عن كل صراط غير ع تسلا يعرفنا من اعد من اهل الارض وكان
 في ذلك شهيد ع عليه ع قلنا ما هو المشرك ان رفعنا برقع استمر
 عن وجه الجبال ع وظننا ع كما شمر قط الزوال فتسابت الله مرة الخلائق

اعين

وخمسين ٥ قوله ما استعفت من شطرها الحقته المتعاطا العظيم
 وقد ظهر الميزان بالعدل وبه يوزن كل الاعمال ان ينتمى اليها من
 قل لا الا من ان تريد ان تستمعوا نعت اسمها كاستمعوا
 هذه النعيات والبدع المبيح ٥ وان تريد ان تشهدوا بها
 فاشهدوا بهذا الجمل العزيز المنيرة قل ان الله يقدر اليه
 ان يسبحه ان شاء الله الا بان يظن ان الله من كل ما سمع
 من الناس ويخبرن الجحاستا سرا ويبيع الدنيا ومن عليها
 فظنوا اذا بقدر ان يعزب سيرة العز يسبح نداء الله
 من نار المستودع من هذا المشهور المرفوع المنسوخ ٥ ان يا عبادي
 قل ان الله ان الروح تدبر بالحق فخر هذا الجمل الكليل الالهي
 المنيرة المصدر الاعدل العدم وبه عوكر الاله ليس وبما نزل
 في الهيكل من لدن سلطان عظيم ٥ وبشيء كبير فخر
 وبشيء كبير الامت فخرت سر كبري ٥ فاستبقوا يا قومر بهداية الله
 ولقائه ٥ فقلوا به كما فعلتم برسل الله من قبله الله يا قومر ولا
 كون من بعد من ٥ ويا قومر لا تنفوا عما امر الله به في غير الاستسار
 عن غير بهاد ولا بما لعن هذا الظلم المنسوخ ٥ ان الله يفتقر
 ان تعلموا انتم ما فعلوا امر القرآن انوا حسرة عليكم يا ملا

يا ملا
 واليه ان ان
 من الله ان
 من الله ان
 من الله ان
 من الله ان

من الله ان
 من الله ان
 من الله ان
 من الله ان

الفاضلين ٥ يستقيم من الذرنا كثر كلفنا ارسل بهسرا
 بالجن ومعه بقاء وسيرك سبسين والوج عظيمة ٥ اذا قام
 على الشركون باعرا من الذي لن يقاسم لشرع خلق بين
 والا صلين ٥ ونفلا به الا اندر عا ذكره ولن يقدر ان يسجد
 اذن المومدين ٥ كذالك نطق صلات عما تضر من قبل لند ان
 يستشرون فخر نسهم لن يعقلوا بعده ازيد عما فعلوا ويكون
 من الرجوعين ٥ اذ الله الذر الى مستقبلهم مشوه فخر من الذر في قسمة
 الا لا يربح جميعين ٥ ان يادى برب اللال ذكر للعباد ما شهدناك فخر
 بين الذرنا فرست عن مشرق العا الا سطلع لبقا فرست
 الا لا وكنت كعب الدير من مراد الراج تحركا نواها فزا
 ان بلغنا وراجه المالك في بقعة استشهدنا قوما من المشركين
 حول هذه البقعة يحسبون الا سماء مرققا وكانوا ان يقفوا
 عما ظهر من الراساء والصفات وعن كبريا يعرف
 سقاين الممكنات محروعا ٥ اذا قفا فرستنا بدهمهم وكنت سنا
 وتجلينا عليهم بطرا انة وكذالك كان الا فرودا من العز
 بالجن معتقتا يا وكن فرست النارة فر الدة السز لن سجد
 بالقرنا سجدت رعتنا بالفضل على العالمين جميعا لعلمهم للفتون

الذر

الذي كان ان يقدره فخرنا محمد وبيرون بارئهم وسوليهم عبد الله
 كان ان يدعوه فكل من قد ياه قلنا وجدنا امرهم في كمال الجبر والقسوة
 وفاقا من سلطان استمر سنا الوليد عندهم عرجنا عن فيهم من سنا
 عندهم ان دورنا فزار ان القدس ورا وجبر الى قوت
 فربقت قدس جبر ان اذا وجدنا قوا كان ان يعبده او يدينهم
 وقدرهم هو ركههم سب جوهم قوتهمنا اليهم كمال قدسهم وان لعل
 بيرون من الامم القديرة يشقون بقاءه ويهملون فظلم كان الوليد فيه
 كالمشركين افن المرشدة قاه فله وجدنا امرهم كمال الجبر والقسوة
 وفاقا من سلطان الملكات الذي كبر من شره شره ابيع
 الا من فخرنا ان الحكمه اذا تكلم امرهم فيهم عرجنا الى اتمام قدسهم
 ستورا ان وسيرا فخرنا ان العرش الى ان وصلنا الى اخر المقام ^{في الدنيا}
 وادعوا من بركاه وجدنا قوا من المرتدين وكان ان يوجدوا استمر
 والجهل بسبهم ومنتج الى ان الملكات انهم سركلك
 كان الامر بالحق مشهوره ان كالمهم فينا من الرجوع الى غاية العصور من ان
 الذي لن يغير قوته محنة اوله ان ان بيت الله ربحك
 ورا برب العالمين جميعا وان كما تقرأ في شدة من شدة
 الا قد شهدته انه عليه سيرة ابراهم واستغروا في امر الله

وبالحاشية من الكراسي عن تقديره وكما في ذلك المقام الم
 ان جائه الامتحان والاشارة بانه قد فرغ من الامتحان وكان من تعلم
 القضاء في لوج الامر فقامه اذا هبنا عليهم فانفس الرمن
 وارسلنا عليهم ائمة الغيبين في العلامات ليعيدون فيهم انما
 التركات عن ضربت به رسلا ووجدناهم في صفة العفة
 عن هذه الرسائل التي نعلم منها ثقلت المرجح است
 الاسامة قرب محمد وانه وبعد ذلك ردنا بنفس الحق
 بينهم كما في محو بالعبارة ان الودعة كهم وتند بهم الى الدر
 كما في ان الودعة في الامم وند منهم في لجة الوصال مقام الذي
 كانت بين العرب من فراقه وماه ككشاف في رؤسهم
 مشهور في ريد واداسينا في ريد وادان واما وجدناهم في نقل
 من الذرة كما شمر كذلك حبسنا بما لهم في اللوم المذكور في
 فخذ ارجسته منضوبا وفيما سبق في بعض العالمين ما كان فيهم من بعد
 اول من فرق رؤسهم وتبعنا الاستقامة غير انه ومبرنا وكشفت
 ذلك المقام في ذمت التركات عن تحيد العالمين في رعا
 بعد الاخير ثم انما خلق الله كما في ان الودعة في الامم في ريد
 من ريد وادان وجدناهم في ريد من الامم غلظة من الذر كما في ريد

محمد بن

م

قال في قوله تعالى ان الله يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 نعمته من ذنوبه نعمات السموات على من يشاء بين يديه المدين وقد
 قلنا ان الله يهدي من يشاء الى صراط مستقيم ان الله يهدي من يشاء
 الى صراط مستقيم فان الله يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 بما وعد من النور قدس محفوله على ان يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 ونعمته وحمته وسلطانه وجماله وعزته وكبريائه وبرهانه وجلاله
 وفضله وبرهانه وحمته وسلطانه وجماله وعزته وكبريائه وبرهانه وجلاله
 من حسنه والامر بهذا النوع بالحق مستطوره فمن شاء فليسير
 الى صراط مستقيم وهو صراط مستقيم من ان الله يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 بهنقد واحد بان يهدي من يشاء الى صراط مستقيم وهذه الايات وغيرها الايات في نزهه لا فوالله
 نفسيده به يكون مشركا بالله واية وسلوة غيبه وبذلك يستهدى
 النوع الذي ينطق بالحق ومن وراءه ان قدس شهوده وان
 يمشك الذل لا سحرنا صبرنا لا تخزن وذكرا على ربك وان تكلمك
 عن اللين جمعا وان ربك يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 شذوذه من الذي يذكره صلاه شذوذه الذي كان يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 بالحق مستقيم شذوذه الذي كان يهدي من يشاء الى صراط مستقيم
 وكانوا في استيقظه والروح والنفس والبهائم والحيات ومن

ما جرح حوازي
 داره هو واهي ساقطين
 بروت

مظلم

من قلة المبرورين بين عليهما الله لكنت في الدنيا كمن منكم الله وحيه في الآخرة
 لتجد بك من ثقله من ثقله في هذا الاثر من امر فوفاه وان يزيد ان ثقله من ثقله
 اهل الله في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 بعد القدر وكان في الاثر من ذكره في ظهر بين الاعداء للدار الذي خضعوا له بالافاضة
 منكم في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 الحكمة في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 كان عن سبب العبد من قوله واذ كانت في العبد الحكمة من قوله ان سبب
 كونه انما به يمتحن اصد به والذين يشعرون الايمان في سبب العبد من قوله ان سبب
 ايمانهم انما به يمتحن اصد به والذين يشعرون الايمان في سبب العبد من قوله ان سبب
 فقد في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 العباد من قول الله الذي يشق من ان في المبرورين بعد الله في المبرورين في المبرورين
 عنها كل من في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 كرميا من فضل لمن لا يزال من في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 كرميا من فضل لمن لا يزال من في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 ولا تخشع ايمان به في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 من في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 ولا تقرب بين يد المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة
 اذا فاستكره بما ارسل اليك من روح القدس القيناك قول الحق والبر
 ما كان في المبرورين في المبرورين ان يعرف ان هذا ليس من الله واعد قرة

كان

الفقه في شرح فريسيه ظهر على بالحق كما في حقيقه اذ الكفر
 باليه وبقوله كما انفق وعضوا من بعثه ليرتد اليه بالهناك
 قد من يعاد كما فعلوا امير لا فقيه الزمان بهذا العبد بعد الذي جاحتم
 بربان من الله والواجب فيه انه قد اصابه من فقه اليراعه ايمانه الابان بكل
 فريسيه ظهر الذي سيع في هذا من دراهم الحيات وبقين فيه
 الورق بعد من يدعيه ثم اعبر بان حاضرين بينك كبره واصفاه
 بانها الفقيهان وبقين مستسا على كالتكون باليه كبره في الراجح
 وذكر ان سبرنا ذكرنا ك به الحين لتكون من به قويمه قلنا ان هذا
 القدر ليس كبره عوصف العتق لا قويمه لبعضه وتعلق قوله في قوله
 انما لا الاله الا هو الذي لا يمشي به فاضح عجمت الاله الهه وبقينه
 الا ان الله القاهر القضا وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه
 العاين جميعه وان يك الحزن لا اله الا نحن ثم استقر على حكت
 وكن في نفسك عجمت الاله الهه وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه
 فترت الاله الهه وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه
 طلع عن ابن ابي بريان عظيمه وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه
 ولومها انك بالذکر ان ذلك الحكمة فيها ما ذكر لمن تجد راحة الروح عنه
 ثم استقر الدين انخذوا اليه كبره وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه
 ثم هي انك في العتق ساكن لتكون على سلطه عجمت الاله الهه وبقينه
 لصرها لمن في عجمت الاله الهه وبقينه عجمت الاله الهه وبقينه

والخلق

والخلق ويراة العالمين جميعا فان الشكرين لما تجا وزوجهم من غير ان يظهر
نفسنا الى الشكرين بقية عليه طبعها والروح عليهم ومع ذلك يظهر لهم
الالهة باسمهم الاموالهم وكانوا مع الاموالهم 102

حباب احمد بن محمد بن احمد

شهادة الاله الا لا اله الا الله ان نطقه السبحة عودا وبها ما كان له
في يوم القيمة من اجره من جنات الوردية كما يحسنه من قلة الله يقولون ان السبحة
بهذه الهة التي لم تزلت الى من ذلك غير ذلك من التفسيرين في السبحة
وكان يوم في قبا شديدة لان فيها سرت سوارا لان شهر من العارفين
ولن يطلع بها احد الا من شاكرك الرحمن الرحيم وقد سجد الملائكة
عند الله عز وجل الهة الذي ظهر في آيات قدس قدره في كل وقت
سماوات العرش من ارض الغضا وقد كتب الى الفرس الكين في ذلك
ان الحكمة التي يعرفون كل من حكمه في يومه من كل شيء فقط استقام
وبه يبر الاله والاربعين من ارضه في يومه في يومه من ارضه
يعلمكم ولا تكون من المعصنين من الذين اكرموا آيات من ارضه
الاله من سبحة من علمه عن يومه في كل شيء من ارضه
السر ظهرت من سدة قرصه في يومه وبعد قد اينا ما ظهر من
بعضها بما كانت شيك عن الفرق وهذا ما تدع من ارضه في يومه
التي است لا تخزن عن ذلك ثم ما في ما تضره ان ذلك في كل شيء
ولما الاله لست جهال لست في ذلك في كل شيء في كل شيء

وانك انت ناصر كل الامم في حق الله عز وجل وانك ناصر كل ما يحق
ووضعك الماسع على كل من هو الروح والعز والحق عليك على الذي هو
عليه وكان من المتكلمين والحمد لله رب العالمين 157

كتاب معرفة الملائكة في الصلاة

ان يا علي ما سمع لما جرت لك من هذه الازمنة تنصير في هذه الازمنة
تطوق بالحق باذلال الاله ان علي بن ابي طالب عليه السلام في بين
ان شرفان في بغيره كلمة الاله وبه حفظ الاله والحق في الاله
والرسم والنزول والاب والنبوة ان يفتنون في بظهور الوجه طلع بال
وهدو صبر الاله في النظر الى الحسوس من يكون ان سرقة را بالحق
وان هذا الحق مشهور لا تراه ليطع ما كان علي بن ابي طالب ان يفتنون
او يظن ان يستعمله علم ما كان وما كان في ذلك فاعرف ان
بما احببناك ثم فكر فيها ليخرج الله بذلك على تلك البواب علم
ان يا علي ما شكر الله بارئك بما حضرت بين يدى العبد في امر الاله
وبذلك كنت من الذمير كما نذره الله عز وجل في ذلك فطوبى لعبد
رأى ذلك في ما سمع في ذلك كما حضرت في امر في حق الله وبنينا
يا عبد بما اجرت عن رايك في امر الله عز وجل في الامان ورده
دينه التوسيت في الامانة من قبلنا بعد خير في الظاهر المقرب
المشهوره كذا كانت في الحجة النبوية في عندنا للروح خضرهم في كل
فوق ذلك ما حضرت بهذا القول الذي شئت ان يكون في حق الله

وبقوت ملك كجانت عن كبرك من حشنة حرسه وندية مشهوره ان عرف
 فرفك بن لايق الصديان بغير شرا ليد استلوا عن ان في الحرس من
 الرق النشرة فدا ليد المصروف تداريق الحش من ليد الحرس المشكره
 فخر لها بالالا في المصروف سبوا ان في المصروف الطوره لانه يرد المصروف
 ونجا المصروف من المصروف سبوا الحرس المصروف كذا كذا ان كان في المصروف
 ليقرة حشنته وقرن بالانيسنا المصروف من اباد ليد المصروف وباد في المصروف
 وسلطانه في المصروف اجمالا وكان في المصروف المصروف من المصروف ملك
 وحقا المصروف المصروف

في المصروف المصروف 152

مناصب
 ان يا رضا مده فطين به ما ك كذا ان كذا المصروف وعلوا ما في المصروف كذا ان كذا
 المصروف ما شحه لذل الا المصروف المصروف وبن طب فدا المصروف المصروف
 وكن به المصروف لوفانه كذا المصروف المصروف والارض ان المصروف
 ان يا رضا ما في المصروف ان ان كذا المصروف ولا في المصروف
 المصروف المصروف ان ان كذا المصروف المصروف المصروف
 المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف
 كذا من دينا في المصروف المصروف وسمعت في المصروف المصروف
 المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف
 المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف
 المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف المصروف

ثم استشهدت في يوم بصرى في التاسع من شهر ربيع الثاني من هذا الفصل من كبريائهم
من الكثرة الا انهم اجمعوا على انهم اهل البيت وانهم اهل البيت من قبلهم وانهم اهل البيت من بعدهم
من قبلهم والفرق بيننا وبينهم في انهم اهل البيت من قبلهم والفرق بيننا وبينهم في انهم اهل البيت من بعدهم
لست في هذا كذا وتفرغ في نفسك وكون من الذين جعلت الله لهم
فان علي بن حنفية لم يولد في تلك الآخرة والاول ان شجره جبرائيل بن مضر بن
اذن الله في نجاته للسلامة انك من هذا الصراط المرفوع المرفوع فانه
قد اشقت اسما من عظام الامم وجاهد به يوم بدر وهو الذي وعده ربك في المشرق
ان يثمر تعرفون هولاء من امة من امة محمدا عليه السلام وراثة علي بن ابي طالب
من آل البيت والارض ان يثمر شعرون هـ وكذلك الصالحات التي
الوجه وتكون من النخيل والبطيخ من نبع النبع ولا يخرج من غير النخيل والبطيخ
فكثير من غيره وكان آيات الله ان يكون في الروح عليك وعلى من يثمر
سكنها انك وذكره في الكتاب انك انت ان وجدت قلبا لا يرا فاق
عليه العتسناك والاشترى ما غاية البسوان في انفسه عليك على كل
صبار

شكوه ١٥٢

بن الحسين بن علي بن ابي طالب
ان الحسين ان اشهدت في بصرى في التاسع من شهر ربيع الثاني من هذا الفصل من كبريائهم
دان عتيا في بصرى في التاسع من شهر ربيع الثاني من هذا الفصل من كبريائهم
وهي ثبتت في حيد وظهر حال التفرقة في الوراق عن فنان سدره

الاول

الكرامين في بلدهم فارتدوا عن سطر الكركم استفاد بعد از عبادته
وصاحبهم بسيد شد همت دستر العيسا كرجيسته بويديان حركه كركم
عكس الله الربيه است الكفاهه والركن بها اهدى استغفرن كان من الرجو كركم غايته

حواله ابن شاهه
الملك كمر در خط اصل
٥٧١ بده شده است

خواب ~~محمد بن فرهاد~~
ان يا محمد شكرا بياحي انك لم تترك من غيرك لظهور لك في الماسر فرقت الذي
فرميك الالهيته فانه ان قد كان شهيد الا فرج جبرئيل الاله في استقرا
عنا لهرش في الالهيه البقاء في الماط الا من افتتار و زينا محمد في من
تدبر ملكوت الاسره قد اسلم لن نزل منه من القدوس لو يعرض على كبريت
او على الاخر الا انه قل ان صعد مرة فزق سهده المنتميه عند شجرة القديس
ومرة الاسقام العرب خلف سوادق القدس في العجايب متفاد الذي
القطع عن عنان اول النهه كذا كنت غشت الرقا في ظمير خفيه ليحيه
يهو الهدهه ويزيد لعل من كبره في حقه ثم اعلم ان حصفه في حقه القدوس
كن بكت واطلعا بما فيه وحيث بكت هذا الجواب لئلا ان بكت ان
فخرجت بكت الا اظهه وكذا كنت لن يبا ان فرقته الا انزود ونزل عليك
من ايات الكبريه من هذا المنظر الا انه قد ركت من قلب الروح الا يعرف
احد سبحان بكت الا انه در رسا عليك الروح وعما من بكت من امر
قافيه سبحان

رب الا اعلاه ١٥٢

حسن من ~~محمد بن فرهاد~~ الصلاه

في كتابه من لدن عزير حكيمه لا يرب في انزال الحق من لدن الرب
 الفريده جعله من عند منجته الله وكلمة ايقين استمر والاقين وان
 لم يرد ذكر من عند علي العليين ان بعد من شمسها محمد بن ابي
 وان علي بن ابي طالب سر اجده وسيداه وكرهه جاز في الاخر اجمعين هو
 كما ان ربنا يولن من الحق وروى في المصنفين من اوله بعد الروح من
 كل ذلك حق لا يرب في وان انما في ايقين بينه وانه كل ذلك شمسها
 ورسوله وصورة ان شمسها بينه ان بعد في كتابه في انزل
 في كتابه في انزل من الكتاب في انزل في انزل في انزل في انزل
 والاقين ان است من العاقبين وان انما است فانه في انزل في انزل
 وانه باعونه ولا ان من المصنفين وكذلك في انزل في انزل في انزل
 المصنفين فانه بعد انزل في انزل في انزل في انزل في انزل
 من انما في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل
 والحق في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل

عبارة الموحدين ١٥٠

محمد انا لا الا ابراهيم العزير في شمسها با جينا محمد ابي من بعد
 وان ذلك في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل
 عن انما في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل في انزل
 الوصوفات في هذه العروة الدر الجرب في انزل في انزل في انزل

قلب مطه كجيت لن يقبض ابه اشراش من جها، در بفرج و سدر و رو كرك
بوفلك اله

و كاش محمد ١٥٢

~~سبحان الذي انزل الالامات~~

سبحان الذي انزل الالامات على من جبعها فله عزه و لام برانه عيشان الذي يورثها
كل ذريرة على عياله ينطق بالحق في حيرت الامم و الخلق و يعرف ان من امره ان يترك
كربانه و يراهم من انواره و يبارك في امره و لا يقدر ان يمشي من غير ان
يأمره و الحكم الذي ينفذ كونه و يبراه ان تزيده ان تخذ و الاله الذي يمشي بسبيله
تدركه اذا تحب بالحق و تقع بين يديه فلا يمشي مغلوبة و تدنا من الله يا اهل
الامر و سدره و كبره و كبره و لا تقوله يا سيدي كبره و لا تكون اجابا
فان الله من يمشيكم الايمان الاكبري و ذم الله من رقته و قد يراه و انك تمشي
فما شكره و امره حاضرين يدعيان بك و اذكر انك في قوله الذي في قوله سبحان
الذي كان خلفه حال من فاعله و تقطع من ذمنا ايد العباد و ذمنا تقضى بحق
من لدن عزيز حكيم و انك تمشي و انك تمشي يا من يمشي بك
و ينطق بك عن العالمين جميعا و الهيا بك و كاش محمد و عياله

محمدا

~~سبحان الذي انزل الالامات~~

ذكر رحمة بركت عبده شفيها و اذاه عن و اذاه و اذاه من رقته الاله من رقته
المرققة المباركة يا انا و قد قلت يا اهل العالمين شجب الله بعث الرسل
و منه دين ليس الناس الى فرضت تدس جهنم ان الرزق قد ظهر و ان الرزق

القول

جناب ~~محمد بن عبد الله~~ كرم الله وجهه

شهادة الله ان لا اله الا هو العزيز الجبار والفضل والرحمة والعدل مبصر بين
بجوهه وسبب الاصلين ان باعدنا شكركم بركت بازال بلك من ايات
قد شيعه انزلت بالحق من لدن عزيز حكيم وقد فيه ما يطهر مجال العيون
سحابه من سحره لوزن بان رحمه يصف الحكيم في ذلك ان ليس الا
بلك في

محمد بن عبد الله

بسم الله الرحمن الرحيم

شهادة الله ان لا اله الا هو العزيز الجبار وان نطق له شيا لبعده وسائر العباد
والاصحاب والملك انت باعدنا شكركم باياتك بافتشك بجوهه اياتك
به الذبح المنيرة فاشكره فاشكره ولا انت فيك بركه بصدقه اياتك
ان لا تكون في شرفه اسر بسره والعزيز القدير كذلك عند الرقا في شرفه
من اياتك كرمه

جناب ~~محمد بن عبد الله~~ كرم الله وجهه

شهادة الله ان لا اله الا هو العزيز الجبار وان ملك القدره والعلوه
وشهده وقره وبلاله وسئلته وجاهه لمن اسكنه والاصحاب
اشكر من اذن العز والاحسان به اسما المقدس المنيرة في
وكلت حية وظهر رايته وللع وجهه عن خلف الجباب سلطان مبان
قد تدين اني يستصير محمد ان اليرير يستصير من اسمن ان من العباد

داني راجع

وان روح القدس ظل في جوارها وناوت في شدة فصدده بانته من الله
 واللا اله الا هو العزيز الغالب عليه وبظهوره في الجنة والنار للمؤمنين
 قل انه سبحانه يحرف من وضع الميزان لضرب الصراط وطلع من القدر عن
 العلي العليم به وبه ابتدى بسعيه الكوثر القربى وطاعته على كل من
 قل انه سخط المذكور ورحم المذكر بظن الملكات بحسب ما يترتب
 عن شيا وان له لهن العزيم الكبريه فانما آتينا به وما نزل علينا
 وما نزل بها رسلا صفوة ان هم من شيا بهين وما نزل بها على من
 من آيات عز وجل به وبشاهد ذلك فليس في ذلك وظاهر ما طعن
 بين يدي الله رب العالمين فانما في قوله لا تنظروا الى الدنيا
 فانظروا الى هذا المنظر المشرق الكبريه فانما علم بان الدنيا وما فيها مستحق
 ويحق الملكات الغيرة العزيم الجيده فانما كانت يات بها
 فاشهد بما شهد الله لنفسه ولا تكن من الممتزجه فتمت سجده ربه
 ثم انقطع عن الدعوى كذا وعرضوا بعد ما جازتهم بسببها عن كل
 شغل قريب ثم اعلم بان الشريكين ارادوا ان يبدلوا امر الله
 فربيه الا انهم لم يجيبه قل انه ليس بالمتنفر في نفسه كمن فعله
 ملكته امره وظهر سلطانة ويعلم انه بين الهت والابن في تفرقه
 ثم امر قتل المتنفر امر الله الكفر وقطع الله دارهم بالعدل ورضع
 في مقام الله انقطع عنه اي لم يشرك به فان كان المشركين لو عقلوا ما كان
 عند الله لشرى ان الرضع لا يباع ولا يظفر اذا تجدد اي بسبب

بحول الله وقوته وانه ليقر بصبر على ما يشاء من عباده المؤمنين و
 الكسوف يتكرر فيهما مضى من سنين الله في عباده المؤمنين و
 اسرار الالهيات الايام ولكن حجبوا عن كثير من غيبات علمهم
 شققتهم في هذه الايام لعلهم قتل يا قوم فاخذوا من الله نطقا
 ولاشكروا آيات الله انزلت عليكم الخ لا تكون من المشركين
 قل ان تكفروا بجهنم اثباتي ثبت ايما لكم محمد رسوله من قبل ان
 المضعفين من كان عايشة من الله كن عرض وكفر في كل ما
 المبعدين اذ انما سمعوا يا قوم ما يدرككم من العبد لا تتجسسوا
 باركركم لا تتسوا انفسكم من فضل رحمة لا تكون من الخاسرين
 خالق كل شيء وانه يمشي وقدير قادر رازق كل شيء وقادر اليه الرجوع
 قل الله ناصر كل شيء وانه يمشي وقدير قادر رازق كل شيء وقادر اليه الرجوع
 قادر على كل شيء وجبروت الامر والخلق وانه يمشي وقدير قادر
 معاير كل شيء والامر كيف يشاء وينزل الرحمة على من يشاء من خلقه
 وانه يفعل ما يريد كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 الفريد ورسول اليك في القريب الذي المنيح والنجوة والحق المب
 وتقر عينك وبتقوى الله وتطهر نفسك تكون في حبه ميان
 والروح والرزق والبر والحق والبر والحق والبر والحق والبر والحق
 المرفوع
 الخ
 العلي

الحق

که شکر که حق را محیط بر جمع و ذرات است که در خلق پیدا و در آن بر مشهور
 و آن شکر حق را خطه اول است میوه اگر چه چند سخن بر خطه اول و بعد از آن خطه
 دوم است شمع و صابون بلکه عکس و استعجال او خلق شود که در هر صبر و انکسار
 شکر و آن بود که اگر این عید همیشه در در گذران در دست نماند و سبقت برستی
 این از نظر خدایت است و انکسار در دست بر کلمات و شکرها و آنانی
 و امید و از این ذکر است این سبقت نماید و این اثبات ترا حرازید نماید
 و امید از رسالت عجز چنان است که در نهایت بعد صورت شکر
 معنی نازنا شکر است که در بیان الاصل میان این جناب حضرت محمد
 همانست که در اکوین این قرص و عصب مذکور در قرآن عین مذکور است
 که او را شهر و خند و شکر در عالم بلکه اگر چند است تصور چند
 که با این سبقت عاید به تمام در امانا از شکر و بعد از آن در او
 الهی و با شکر که در این قرص است که بعد شد یا شکر و بعد از آن
 عوالم بود و آنکه بعد از این است که در این سبقت و سبقت که این عید
 در وقت و با شکر این جناب دارد این است که جناب عاصم سر از احمد
 خدایت عیسی با این عید شکر و این سفر که در هر ایام و شکر است
 بر او در شده باید این جناب در مورد ایشان که حال سر و این جناب
 فرساید و در دست جناب عاصم از سوی از یقین تاراج مشرکین نماند پس
 که خدمت جناب نام و با شکر و آنکه ایشان برسانند و آنچه از شما

شکر

براهين و اوردان بعد نيز بايد كه عند ارضا نبع نوحه ١٥٣

قائه **الملك العزيم في القصر**

ذكر ابن روقه القدر مع شجرة الدر كسرة ليقتر لمقته المشرقية
 الامه و ان شجرة البانيا في شجرة ارتفعت الى نحو يظقت
 انما الله العزيز الكبير و كما شملت الن في الوجود فظهرها العبد
 بصيرة و بهاشرة و بهاشرة و طبع حد الترجيح عن مشق علميين و بهاشرة
 الامه و بهاشرة و بهاشرة شترين و بهاشرة الاسرار و بهاشرة
 الامه و بهاشرة لظنة بهذا العجز الطالع البنية كذا كذا
 و تلبس عظم جسد و صدر و ذرا القدر الى كسكين و تلبس الى
 شفتا و بهاشرة البنية فظهر البنية كسكين و تلبس الى
 بهاشرة البنية فظن البنية و الاضمان و تلبس الى كسكين
 و لكن الروح يتصل بصدور و بهاشرة من فلهما ارادة انه يفعال لما يريد اذ
 اشهر بالما الاضمان لا يتفق من بهاشرة البنية فظهر البنية كسكين
 و ان كان بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة على كلمة البنية و بهاشرة
 على و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة
 عن حدوده البنية و بهاشرة و بهاشرة الملك العزيز الكبير كذا كذا
 لظقت الورق و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة
 على البنية و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة و بهاشرة

الملك

كن بكت خلفنا بما فيه وكنا مرثا دينه وسعدنا فيحك في المرائي والديني
 اشتعلت نار الاشفاق فصدرك وطمنا بما فيه كحمرة جبين
 وانك كنت تتجاف عن سواك استوزك كيف في هذا البلاء الذي اشرقت
 عن افق انقبت في ظلمته وانك لم تكن في هذا الحزن بدوام الملكة
 فليس القدر ليكره ما هو بينه لان ذلك لم يفت بداء العطف انما
 جبال المار من تحت رعين في غرافات خمس سنين ولكن ان تزداد
 الى مشقة التبريد اني لك عنك يدرك لصاير لمقتدر العديف وان تزيك
 ان تظلم ما ولبسنا بعد توتنا عن يدنية الله العزيز الكارم في هذا الجبال
 فزارعة اشهر صلات الان دروننا في هذا السجن الذي انقضت غيبته اجاز
 لانه وضع خلف جبال مرفوعة ومدان غير معدودة وبجر سجود خفق
 وكن فيه كيدان وحيرة الان سبنا ارواها برؤس القاصيين وبكل الحيات
 وانك كنت ذكر الامانة في غزنا في توتنا ما ورد عليك من البراءة
 الظالمين فكنه لك بصيرنا عليك يا نضر عابدين في هذا السفر والهمام
 ما امر لم يسترون عين العاين في شدة ذكر من الدنيا كما كان في ذلك
 من الذي يحولنا من الله ورفوعنا على شمسنا مريد الروح والبرود
 والجهاد عليك وعلى عهد منيب المانه الله فكنه سواه وجيله من
 فانه نسا واولي ~~صالح~~ صال برسانه
 تحفه رانه لا الاله الا هو وان صلاه العبد من المذنبات باسحق في المرحون

بذلك وكذا دل على ان من احد اولئك من علمه بالابايات ^{عظم}
 وكنيت يا عبد فاحفظ هذا اللوح فترى بعد ستين ايام التحدث في تلك
 من يده ان لم يتعد ان كانت بالسر غير ان لم استكرا في شرا في صبح آس
 ثم استمر في حياكته كمن في النظر وبقائه ولا تواتر ايام بديك وتلك
 بيد ابيد فانه في صبحه ما يرد عليك بصبر الذي خلق به فيك و ان هذا الخبر
 المشهور كان به بذلك علميا لان الاركان ستورا عن الاطفال
 وما يطلع به ابيد للمكان بالحق قريبا والكنيت فافرق بين ^{للقلم} ^{للمعنى}
 ولكن بصبر الروح بصيرة ولا تكتف بالان سوا انهم عاين من الجن كما نوا
 بالعدو فيضيقان من ان يرد عليه المقام لم يكن في شرا لو عرفه فليس في شرا
 به يولد كذا كذا في الآيات من ذكر كذا في الحديث في كذا الا ان كان
 ففوقك بروقا وابنه في شرا هو الروح والهواء عليك وعلمك قلبه ^{بصياحه}
 فجاب باقر ^{هو الروح} ^{الذي} ^{يسكن} ^{في} ^{القلب} ^{والله} ^{يؤمن} ^{بما} ^{في} ^{القرآن} ^{والله} ^{يؤمن} ^{بما} ^{في} ^{القرآن}
 ان يا جبرئيل سمع هذا الروح في لور يده الودعة الجارية ثم تسمع بما يده لاكن من
 ان الحق الروح تسمع بعض من عنده انه يهدى كالحق والهدى هذا الرضون الاكر
 اذ هو بالسلام و جبرئيل من قبا في قوم تروا ما الحق الروح يسكنه لا تخجلوا
 مهورا يسكنه ولا يكون من ابناء الذين في قلوبهم حياكته علمه من ان يسكنه
 حياكته علمه لاذ تجلسون اليك في امر الله ويخجلون شياطين الما كهم
 ويخجلون في امر الله بما استقام او يكون من المؤمنين في كذا كذا في كذا

بالحق

بما استغفرت ولا تمنع بسبب ما لا يملكه احد من ان يملك
 لان كل من سبب الفرس وسبب ما كان منجى العدل لشكره من حيث ما استغفرت
 ان لا تمنع من ملكك وسبب ما كان منجى هذا الامور بالانوار العزيز الجليل وقد بلغ
 ما سببك شهادته وهنرنا وهنرنا فيك والافضل فيك من غيرك من غيرك من غيرك
 لكن مبلغا من حيث ملكك فمن استمر من الذين هم كفوا به من انوار العزيز القدير
 ان يسلكها بعد ما الف الروح عليك من هذه الكلمات المتسعة المنسجعة

جناب محمد محض **ع** من انوار

ان يا دعي المومن يا الله ان اسبغ في فركك انما الا لا بد وان علي في منظر
 في نظره في عا العالمين بعبادته ويزهر بانوار منتهى منتهى منتهى منتهى منتهى
 دليله من منظر استب وانا من كان في انوار شمس سيدة نور ناس القياس في
 انما قد وضع ليرى ان دار تقع في هذا الا في منظر انك على اورد به من كمشي
 ومشي من عا الا من من كاشف في فقير انق انا قد انك ارسد ارسد لا من
 الا لوان وجوب من قولك انظر انظر من انظر انك منتهى من انك انظر
 منك بما فيه ولا تخف من اذيتك كما على انك انظر انظر من انك انظر
 فافع به انك في نظره انك عليك وقد ابقوه كما ان عا انك من انظر
 من خلف انك في الطبع بسم الله عن اني قد من انوار من انظر انك ما استغفرت
 من في نظره سلبا في انظر انوار من انظر انوار من انظر انوار من انظر انوار
 من انظر انوار من انظر انوار من انظر انوار من انظر انوار من انظر انوار

ان يبينها

السيد محمد كاظم ^ع في الغزوات ^ع من الصادق

تكررة الغزوات خمس بل كان من الذكر ان الله تعالى جعل في كل غزاة من الغزوات
 ان يعبدنا ثم انك يا شهيد الله لفتنه نغم من قدامك يذكرك الاذكار او تجده
 الا كما انظر ان يجاهد معك بالالا الهود وان شهوة الدنيا اول شهوة
 ظهرت في الدنيا وفتنت بالانوار من العالمين واذكركم الرسول ما كان
 ذكر الا وهو البطين كذلك فترى عنك من آيات الله الحكيم العزيز الكبير العظيم
 جاهدك بحجرتك بل انما كان في عكسها من عبيد فان ران الله ان يقيم
 وبسائر بني اسرائيل واليه من انما شمله قريب اذ اياها اسما
 فاستغفروا يا اولاد الله لا تقفوا عليهم الا كقول من يستغفر من الله
 كما من العذب كالأوب من السبيل الذي يطغى من عن كثر الله في سبيله
 القدس واليسير في القلوب من سبيله لانه ياتيك من اللين والروح والشر
 والجهاد عليك ويا كاسر من ابنه والي ورسول رب العالمين

جانب محمد رمضان خمين

هذا اذ اذرة الامر يدور في كل سنة سماه وذا من قد كان في كل سنة من قدام
 مقتضاه وانه حركت في ذلك الوجه والوجه من عكسها وكما في قدره و
 فضلوا ان قد كان في كل سنة في اوله وقاير الغزوات في اوله
 عن من يشاء في من عمن يشاء وانه سبيله الحس قد كان في العالمين

الحمد

حساب

ذكر ان شجرة الفان على بقعة الفخر سلسل الا الا الهودا انه كان كمن شرب عليه الذي
 اطعمه على فانه صمد الفطريات عفيفا وصمد عجز عن ربه كما ان من فريد
 ولا عار في بصره وان سمع يبيد اياها ويكفي الروح في شجرة البنته الفضة اليه
 الا زلية الابدية الصمدية السوية وتقر بجا يقين عناه فانواعها ان كانت
 من احد ولا تمنع نفسك عن هذه السدة لتشرق في هاهنا وتعودك ضوئها ان
 يدعيه فانها اليها تنالك والفقير الذي استبرك كالفان لئلا ما تستقر على الله
 ثم انفق فيك بما استطعت ولا تغفل عن عقبتك في تارة الى ان كبر كبر
 فبق عليك سببا فان قطع عما عندك فتوسل الى الله يستغفر
 استغفره والآخر يستغفرا به كرهه من غير ان كبرك في نفسك وانظر في ذلك
 ويضحك من صفة عسلاه اياك ان لا تختر ان عماد عليك ولما استغفرت
 وزغرفها وكن على فطرية سببها وان تقصا عنك الدنيا فزفر في الاصح
 بها وان لن تقصا عنك الاخرى لانك لن تجد رواج لبقيا منهما وان
 بذلك كل فريضة تسليما به والروح به الهيا وتلك به على الريح كجود
 فرب من جناب سيد محمد حسين مستقيما
 انظر في فروع الثوب وتكفي يد غفر فو تهنين وان
 يا ابراهيم الذي تركت في عظامك اما تهنين يا جود بعد الذي تشبهت به
 عنهما لك وفتا اياك اذا يا ابراهيم فانه سلطانك في كل احد فظن

بذلك كعقد فرست و الارض ان هنت بصبر الرخ بصيراه ثم ذكر
من لداكل من امن بالله واليوم الاخر وكان على الحقيا وعيا الا حرتقيا

فرست

ان يا ودة الفرس ان بخدمه فرست كبا لالا الا هو وان على
وسره ويره فضل ورحمة وذكره وظهره ولبطه من فرست و الارض
وبغضت الموت وظهرت من الارض كبا فرست و به غوت الغمام
بشتمس الادم فر الام عن شرق قد فرست له و به حرت الالهة و به حرت
ظلمت البان عن سدة فرست عا كبا فرست فاشكر الله
بما استوى عليك الرحمن عا كبا كبا كبا و كبا كبا كبا
من هون ان يطلع بك كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا
مع الله كبا و دخلت فرست الفرس من قديمه و كبا كبا كبا كبا
واخذت كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا
واوردت القهية و دخلت كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا
خلق فرست و الارض و هذا ما نزل من قلم الله سبحانه و قد
على عين الذي كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا
لوح فرست و كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا
الفرست كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا
كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا كبا

بادرت البقا شرابا و من الوفا شرابا و من الاخي فر فرقت قريبا و من اهل
 امت اول بحر شظير لا بداع بما قد ذكرنا على حفظه و اول ارض
 نزل عليها مياه الجن و رقت من غرات عند سب سينا و اول ضلوك
 غت في عذرا القدر بالست الترانة على العالمين يحطاه و ذلك
 اول من صام الذي تجلت عليه القدر و انك ما كنت بعلمك كذا كنت
 عذرا بركت ما عاكب النفس من له من عزيز عذرا كما ذكره و ردد عليك
 حين غفلت عنه و اذ الاله استعرت فرفقت استقبل الاله
 عليك ما كان ستورا فانت على كرمي ابي بصيرا انك كانت تخرج من الارض
 و ان ليها من شاد و انك على قدر اوه و لو انك و النور في كل الارض
 ان ليها و اسرارها و كثر فيها و لكن قنصر قنصر كان الحليم من قنصرها
 ان جعفر من دينها كان و لا تجلت بك من هذا كبايات الترتيب
 اعلم ان جعفران كما عرفت عليهما ليعلم انهما فلكت و لكن بهما
 و قنصر من جعفران و انك فاعظ في اللوح من اقره و فرقه و لك
 قنصر الاعدوان منك كما من فر لا يرض جميعاه و انك من غريب
 العالمين ان كنت على الاله استعجابه فاعظ في اللوح على الاله
 بصورت طبع بسينا و لرفع من لك انما نك الاسرة القدر
 نفي من الاصطع قنصرها و الروح و لها و استكرت عليك و انك على العالمين
 سيد ~~.....~~ جناب ميرزا اقا

قد حضرين يدعيان بك وقد ناه واما كذا فليس من سنة فخرت بالاراء
 وان عليا قد روي عن علي بن ابي طالب في قوله الملك ما عجبين وهو عزيرت الورا
 يعقوض البقا وانا النور في مصباح قد سس يد ويد ظهرت النار من يده
 اسدرة البرقعة المياكة الابدية الامة الكريمة قل تارة لوزن ارض
 من هسبا كما حيا حيا حج طبع هو كلن ويسي با فخر رضى لرايها شاعنا
 من سخطه اذ تلك الامثال لقبها عليك لتكون من الموقنين عقل
 علم الفيد وعلما اسد وارض وعلما كان وما يكون ان ثم من العلمين
 واما كذا الحزن والهدى والعلية اسطنة الاله ليلج الكا من حزن
 والارواح ان انا سمع نداءه عن نداءه مجرد الامة فربما لبقعة الهامة
 من هذا الجاهل الاله بان لاله الاله العزيز العليم ثم اقرنا نزل عليك فربما اللوح
 لان عرفنا كان عند الله عز وجل جلاله الثقلين وفسوف تتوهم ان السنين
 عن نوا النور الذي استقرت شمسه العزم عن افق خمسين وادان كذا است
 فاميرك كذا لا تقف الجايد ولا تكن من المضلين فاستقمها امرت
 بالحق من لدن عزيز قدير الا ان تحب ما كالعزم من لادن العزم الكبير
 كذا كذا كذا قول الحق وارض انك تقوى الله كذا عن يد الحق
 لكبره كذا انك تكون من الرعنين وارض عليك وعبا عبدك
 ثم اعلم يا سمعا وعبت الله عز وجل ان يملك الاله ان يملك الاله
 حين نزلوا وكون لمن الرعنين فغيا ارددت فرفك لان هذا امر الكبر

واعز عبد البر بن كعب بن بسند مر ان هنت من ان طرين ه ول ان يعق
 بوي شرف فلق بين استسب واه صين ه واناسل البدين بر وقتك الحارثك
 وير وقتك كعق مر اللذ يقرت آياتة عن جند وتكون فيها من الحرس خين ه
 والحمد لله رب العالمين ه ثم انما ان وصل امينا ورتة امراك من اثره
 وان يذو جنة عنده عقاب من غير استسب والارض وكلما كان وما يكون
 وصل اميدان بركيت حسن الحرس عنده و وقتك الصقا مشر محمد ه
 وير وقتك خير الدنيا الاخرة و وقتك الصقا مر اللذ يتعلق عنده كل
 ايد ممدو وهد ليش وقتك ببقاة من ظهور بعد ه وان هذا لاسن الحرس
 ونفس الامره وانك لا تحزن عما حال اميدتينا و وقتك سب المير
 والهجر و جمال شامه من فروع ه وان كل وقتك يقول بين قلوب الذي
 غفلوا عن الربوبية وشواش وكفره و آياتة كالنور من اللذ يهرج يهرج
 ان يشركون ه والذين صفت قلوبهم بحسب الله ان يقول فيهم من بين
 بارئهم من شير ولكن الله يقول بين امره وقتك انشاء داراواذله وقتك
 جناسه ان ~~.....~~ رضاء فر شين
 امر الامره المر ان يا امينا ما شهم من قنات و ذلك سب من اللذ
 ادعه انه وقتك بان لا اللوا هو والذ يمارس له بهر عبا انه هو الحرس
 ولكن انما كل من لا يشعرون ه و من ظفر الحرس لاسن ولها وقتك
 و ينسب كل من في الحرس من الامير الامير ه كذا ما يرجع اليه انفس اليه

وقد يرجع الينا الاموال المسكونة ونسبت امر الله في ظهوره وحجته ان يرد بان
 الحق في ملكوت الامم والخلق وبذلك يشهد نفسه وتظهر ملكه في كل من خلقه
 ثم علم بان له ليرى ان كان ظاهره بين عباده وشيئنا ان بين يديه ولكن
 الكسبي لا يعرفون لان المسكون كان ظهوره يخبون باثباته وعلا ما
 التزم من عن لفظ الامم الى ظهوره من ثم قد قرئ هو ذلك على لسان
 فيدان ثم هذا الظاهر شطرون هو لا بل ان اراد معرفة الله في بيان يظهر
 اذنه عن كبريان وذكر عبارة عن كبريا في قوله ويظهر الى الله في انظر
 وقد طبخه ان سماعه في خبيرة بيت ليعرف به بما يظهر
 لا باعنا ان المسكون انما الذي محبوب ان من بين كل واحد واحد
 عن كبريا في قوله ثم علم بان له ثم ان يظهر بما عندك من ولا
 ان المسكون بين الاثار والعلما انما يكون كيف يشاء امره وانما هو
 في نفسه كل سره في سياتون ان ذلك ان عرف سراسر الامم انما ان
 قد ما ان عنك في ذكره هو ان ان القران لما تمسوا بما عندك من الامم
 والذلالا والعلما انما يخضعوا الى الله من ابهره وانك في بيت
 في كثر في القران فيك بما اذنا ان لكل كلمه من الامة به ان في يظهر شهر
 و يعرفون انهم الله به ويكون من الذي في سيرة ان من يكون انما انما
 في سيرة الله بان يظهر على ذلك في سيرة ان يظهر شهره الا ان يظهر في
 في قول ان الله من التيمر وبذلك سئل ان في سيرة ان الله من التيمر

حجرت

حينه دانه لهو الجيب ميرزا آقا فرسخين المظالم الالاف و¹⁰
~~بسم الله الرحمن الرحيم~~
 والله اعلم ولا الرقة والهيمنة ولا الكبرياء والعلبة منير من ريشا وبي
 عن ريشا وبعير من ريشا وويال من ريشا وبعير كير ريشا وانه فرسخ
 لا يعدد على الايمان ومارس لا يقدر في قاد ولا يقدر بالغ لا يبيع
 بعرفانه احد لا فرسخه ولا الايض ولا ما بينهما ولا ما بينهما في
 لها الفرد العزيز اسكن الرؤفة ولبس جود من ريشا وريش
 والارض وكل لا يقدر على قدره ولا تقدر على العزة والآيات
 ولا الرقة والاشتهار يرفع من ريشا افضل وانه لهو الرقيق الحكيم
 ان يا عبده كما سمع عنك بقية القدس على الشجرة فانه لا الاله الا هو
 على محمد ولسكن الوجوه من العيون والشمس والقمر والارض والسموات
 يعمون وتلقا قومه القدر السوء لا تخرفوا على مات الله لا تدركوا بقدر
 ولا يكون من ال تخيل نوار الله لا يقدر في فرسخ من الله بمخر اخذ من
 ثم اخبروا يوم بعينك في بعض الايام اعدوا اخيرا في ايام ذلك في الله
 قد قصرت الحرف الواح من محفوظه وانما كنت فاسح مسانين من الفرس
 من الاك بما استطعت في هذا امر عليك وعما الذي تخبر اليه سيعون الى
 يا قومه يا متوب عهد الله ولا تقه واعين عهد وود الله وانما زود بها
 في ذلك يدرك كون الله الذي انشا الخلق في يوم الزمان من صلاته في الخلق

شرفیست که عارف معروف شرف علیها ذکر در این رساله علف جمال است
 و اشته علی بن الاثرم که از اجرات و آنرا کون بدلت فرستاد و در آن
 علی بن عمر علی بن قصابه الطرم الحریز و کلمه بیله من العجب قضا لله
 که ذلک نزل علیک آتیا و حدیثا لک باد و علی بن الکیون من الذی خیر
 بر فیض و در الوعد و استیوار الهاء علیک و علی بن شکر و ۵۶

جناب کریم ~~علیه السلام~~ فرستین

شهادت الالهیه از فرستین در سلطه بانه لاله الامیر الغریز ابن الطیب
 و آن نقطه استیوار و در راه خلاصه و کلمه که فرستاد است و در آن
 قول از نظر الجوی من شرف علی بن القدره و اخلق بالی فرست است البقا و کلمت
 الیه با آنا اسلام الاله الافر الحیده و ثبت بر ان الله علی جماله
 کلمه استیوار علی الاثرین و الاثرین که کلمت توفیق الافر است حدیث
 لیستمر علی کلمه و اوله علی ابن حسین و ان بعد از ضریح بینا که غدیده و
 و چنان که در کتب صحرا بنامه و نام من این سخن و علی بن الکیون
 استیوار و کن من الذکرین و در استیوار البک و الافر الذی فرست است
 علی کار و معرفت علی بن علی بن الجواد کما حدیث من استیوار ذلک
 و کان به من در الکلمه شهادت و اعرف احد الامیر کان فرست و علی بن
 کان ان فی رساله من احد لغیرنا احد القدره بعد از نظر الجوی و الافر
 ذلک عند الحاق استیوار و کان فرست استیوار ان فرست استیوار

من الذي ارجع عنه فقط وادخلوا المسكون في شهر الحسبي الذي لم يبق له
 ضيق العارفين من ردها في الكفا الجي من اخروفا المسترعة وسلك
 ربحا نصر الله بنهم كرهوا كرهوا ابد الغرز الغزيرة ولسيت حجة الله على خلقه و
 وبرا على العواين جميعين وانك سبت فاشد ذلك لك لا تقايع حسنة الله وبره
 من الله فخره لان عبد الله كل عباده المؤمنين فان وهدت قلوبهم
 نيزه في عباد القرون على من في اللوح المبارك اليرج والانا حسنة فخره
 في سنة منسج والروحه والعزوا بها ملك وعجا القلم من فخره في سنة
 بيت راس كرك لاكن من السارين والحمد لله رب العالمين (٥٣)

جناب ابو الحسن ~~...~~ فرستين

سبحان الذي يزل الارضين ما يطهر عنه بقية العارفين وان يكون فخره
 البروق عن الانوار في الظهور فخره العظيمة من الله الروحانية
 والارض كما حصا وانزل من الله اذ الشهد به من غير من قول عبيد
 سكر اشهر الذي سبغ است الروح ليدوه من الخلق يتول عنها ويستكرها
 الهين الغزير الغديره فلو انه ان الغضول فله يظفر الى الزمان بقدر ان يستوا
 ان شربنا الباقين ومن ان سمن بقول الله است ابد وانه واز انا عليه
 آيات الروح ليس سكره ان لم يسجدوا كرك استهزوا الا العباد
 وشهره الاستهزوات استيقظ من غير من الدمع بما له الغزوا لهما الفزارة
 فانه فخره من له ولا تتكلموا بك لغيره بل كرك قد انكركون كونه الكفر

فراعطاء الامم والاضواء ابراهيم الرحمن السميع والوارث الغفور البصير المستر والواهب النور
 من استجبته من يا محمد وال الغفور المستغفر ابراهيم من الله عز وجل وهو المانع
 فيه وانك صليت اليها الملائكة يدركون العباد بما ذكرتك بروايتهم عن النبي صلى الله
 عليه وسلم من المؤمنين ولا تخف من احد ولا تضطر من شئ والارواح كلها من الله المستر
 والاعراض كلها من الله من حيا على ما بان لك في بعض الروايات بان من بعد النبي صلى الله
 عليه وسلم يعطى دابة الخيول كغزاة كان من المؤمنين من ذلك من يشاء الله في يوم
 القيمة وروى في بعض الروايات ان الغفور صلى الله عليه وسلم يشكر الله في هذه الغيبة
 التي قدرها من انعامها الى ابد الابدين ثم ذكر العبد بان لا يشكر الله الا في يوم القيمة
 بحسبه عن ذاك الذكر الذي حرس عن عرشه غيره ثم اعلم بان ما روينا من
 الذي لم يصل اليه الا في يوم القيمة مستقيم وذلك لفضل عظمه في يوم القيمة
 والحوصين الامم شانه كبر الغالب القهار العزيز الرحيم والارواح كلها من الله
 ومرواها ابو القاسم فرستين فرستين 105
 الحمد لله الذي جعلنا محمد بن عبد الله من اولاد ابي طالب وقدم من قبل
 علي بن الحسين هاتين الامم محمد بن عبد الله من اولاد ابي طالب وقدم من قبل
 المومنين وبان علي بن ابي طالب من اولاد ابي طالب وقدم من قبل
 ولكن في بعض الروايات من شكر الله بما ذكرتك من ان النبي صلى الله عليه وسلم
 نفسه انزل عليك كتابه في ليلة القدر من ليله القدر من ليله القدر من ليله القدر

بسم الله

ملك عبد الكريم . دي المخلصين ٥٧

هو الذي خلق الجن والانس والحيوان من طين وطينه وقرين
المقرين الماسحة القدس والنفوس الماسحة والجنات والجنات
وورد عليهم من الحساب بحجر لونها دموع كل من اذناه من الجنات
ان ربح الا انه كان وسطا وكنت شبيهاً وانما جع وانما جع الا ان
كسبناهم تمرايتها . ان لا تفرنا من ذلك برفق فربما يفرج او
او صغر البصيرة فربما يفرج البصيرة او صغر البصيرة او صغر
المرتب وواقر من قلوبهم على جرحه حفيفه وسئل ان يعكف
ان اذنه كذا الجن من طين وطينه والروح والروح والروح
٥٧

قرائين ~~عبد~~ عبد الحميد
في كل من العوالم الطرية سلك من النور والظلمة والظلمة والظلمة
ورقة كثره من طينها كذا الا انهم من طينها كذا
وتفرجها من طينها كذا من طينها كذا من طينها كذا
والله اعلم بالصواب والحمد لله رب العالمين
٥٧

عبد محمد ~~عبد~~ عبد
في كل من العوالم الطرية سلك من النور والظلمة والظلمة والظلمة
ورقة كثره من طينها كذا الا انهم من طينها كذا
وتفرجها من طينها كذا من طينها كذا من طينها كذا
والله اعلم بالصواب والحمد لله رب العالمين
٥٧

انك تجردين بعد امدان تقر بسدرة فترك شجرة جملك ولكن
 فوعك في المروعة من اشد من ذلك بحسب تقطع اكله لا باي طر يقين
 من خلفك عصابة برنك ليزداد حتر اباك واوله فيك وقر اباك لان
 الذي اذ ان حلا و حجابك لن تسعد اهلها عن باب من حجاب ولا الرزاكين
 جوا وكرت كرا من سجاك اللهم يا الهذا الم فتح الولا فين انك على
 اسلاك سلك الذي ظهر الغض عن شرق الطغمة ان تحفظه العبد
 الذي حفر في كل طوع منه سلك احد يكرن ثم انفسه ما الهربا كرا
 اذ في ما بر خير ليعن ملكوتك على ارض و الارض ثراثة على حجابك
 على كل ملكك لتلازل ان هذا عن مرطاك ^{الصلوات} على من طاعتك
 الموقد والبزرجاب تحم قباير حيفر الكريمين (53)

محمد انك ذوات لذة في ظهور حيفانه اسماء في حيرة
 بان لا اله الا هو العزيز القوي ولا الهوة في سلك ذلك العظيمة ولا
 ولا القدرة والافتح من حيث ومن خلقه وهو العزيز المحرب الذي
 بعث الرسل بالحق على ان لا اله الا هو وان عينا سطره للمكان ويكون قورا
 ملكات الملوك واهل الملوك يتحقق من حيث وجهه وان له الركون
 انت يا هجرنا شكرا وديما نزل ملكك كرا من قوراة نزل الحى لقوم
 ثم ذكره بما في لانه فيك على من قور استود الا ان وهديك الى
 طور الامين فخره بعة الى كرا الحمد لله على آتاة لك مفصول فضل

للكرام

من يدعى الله العزيز العليم قل ان روح القدس من قبلة الصدر المحفوظ
 ويروح اجزاءه من ماصد في السبابة وان هذا الحق محمد من قد يقر من بين
 على روح من محفوظه كذالك انزل عليك في اللوح المقروح به وتكون من الذي
 بنا را الصيقل والروح عليك في ما كان عند صبور (١٥٦)

المطلع كماله است
 بر الصبر

سباب ~~البراهين~~ البراهين

ان يا عبدنا محمد في نفسك من قبلة الصدر المحفوظ
 ليعلم العزيز العليم وان عليا عبده وبها لمن في السبابة والاقرب ان
 تدلين قوة قد شرفت شمس من هذا الوهم المكينه وانه يطلع على
 عن خلفت الحجاب عن هذا الاكسوس من الميزون كذالك في ذلك
 وغت الرقا ورحمت عند العزيز من ثمرت سمواه والكنية
 فاسك الله رحمت انزل اليك الآيات ابث عربيا محجوب لتشر
 وتقرح في قلقت يستشرف رست الروح وتكون من الذينهم آيات
 تده غير منهم فاحد قن من ليقون خباية المهين كسقف المقدر
 القدر وسس كذالك في كرك ترمض في الدنيا تكون من الذينهم في
 يبتدون في الروح والبر والعباد عليا في حال الذينهم كما صارت العزيز

يستشرون
 وانما انزلت فيهم
 آيات الله

شهد الله لا اله الا هو العزيز الكريم شهد الله لا اله الا هو العزيز
 له الحق العنصر والرحمة والعدل وانه بعد شمس في قلوبهم الذي

وینست ثم میت ویمیر وانه هو قهر الی غیر ذلک الا یخوف انه علی الشریح حاکم
علیم و حکیم قدره و لیه خلق استواء الا ان یرید ما یشاء با امره و قهره
من ان یرجع الیه و الی غیر ذلک من الیه العزیز الغفار المتعالم المتکبر
الکافی العاکر لبقته العظیمه الی الذبحه امره بااته و آیاته و رسوله و کلمته
و کلامه من المستقیم ان یاقوم استقیم بحسب آتیه و مره و اذا نزل

علیک الایات لا تؤمن من الایات

فکنت الحمد لله علی جعله سواد بلاک و مره و کنت
و در وقت ما و در وقت ما احد من خلقک بحسب ما یرید من خلقک
و کنت یومئذ و الی غیر ذلک الی غیر ذلک اذا یا الی غیر ذلک
و فضلک شرا خصصه الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک

هو الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک
و جودک لک الایات و الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک
و تمنع الایات الغزیز الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک

و تمنع الایات الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک
و تمنع الایات الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک
و تمنع الایات الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک

و تمنع الایات الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک
و تمنع الایات الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک
و تمنع الایات الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک الی غیر ذلک

که در این اختلاف از نام چیست از هر دو باید بختی که هر دو است
و نامست و در نسخ باشد و آنکه یکبارگی من که در این است و از این
از بر قسین از جباب که کدام که این است و آنکه یکبارگی سینه و در هر دو

از ذکر الله مستند گرفته بسبب

لا اله الا الله الهین لقب بره و سجده نفس شرف و از این است که در این
باز بر این است لا اله الا الله الهین لقب بره که در این است که در این
و آن الهی و آن الهی که در این است که در این است که در این است که در این
میکنند این بر تعریف و قدر و مکان است که در این است که در این است که در این
تفصیلات خود در این است که در این است که در این است که در این است که در این
است یا حقیقت استقریحا جنگ است که در این است که در این است که در این
که در این است که در این است که در این است که در این است که در این است که در این
ان لا اله الا الله الهین لقب بره اله العزیز الجبار و آنکه یکبارگی
بالحق و آنکه یکبارگی و در آنکه یکبارگی است که در این است که در این است که در این
و در این است که در این است که در این است که در این است که در این است که در این
سنتها علی التام و یکبارگی است که در این است که در این است که در این است که در این

لله العزیز الجبار و آنکه یکبارگی است که در این است که در این است که در این
ان لا اله الا الله الهین لقب بره اله العزیز الجبار و آنکه یکبارگی است که در این

مخطوطه
کتاب
مخطوطه

دکتر

به خلقه با همه و حق با سر بعلین ^{ان} با عبد اسمع نداء من فیه لوقته
 الحركه عین النض البیارة ولا یکن من الذبح لا یفهمون ولا یکن من الذبح
 یقتضون شیاق الله وظلموا وظلموا و ما استشعروا فی انفسهم من الذبح
 سخره یفرطونهم و کافر من الذبح ^{بیت} ای یعبون و قد ویرا لهم ^{بیت} التسمیت
 ای یکفر استعدون العذاب الیوم و اذا انتم لالاعین ^{بیت} و استمضی
 به ^{بیت} الا یمر ما کان ^{بیت} من استعدون ^{بیت} فانما علیهم ^{بیت} الیوم ^{بیت}
 استون ^{بیت} او کفر من ^{بیت} ان یفر عن ^{بیت} یسیر ^{بیت} من شیء ^{بیت} لیس ^{بیت} لیس ^{بیت} لیس ^{بیت}
 ان ^{بیت} یفرطون ^{بیت} و لما سبقت ^{بیت} من ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} و یکفر من ^{بیت}
 و انه ^{بیت} لیس ^{بیت} الجحیم ^{بیت} قل ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} استغفروا ^{بیت} الیه ^{بیت} و لا
^{بیت} استغفروا ^{بیت} ای ^{بیت} کفر من ^{بیت} یفرطون ^{بیت} و ان ^{بیت} یفرطون ^{بیت} و ان ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 ما ^{بیت} جد ^{بیت} ای ^{بیت} من ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 الثبوت ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 و ان ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 و لا ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 فی ^{بیت} عینه ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 علی ^{بیت} عینه ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}
 ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}

ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت} ای ^{بیت} یفرطون ^{بیت}

حکایت از کتب معتبره
 در حدیث نظر
 الا کما فرأه و ما کما سار
 ما یحکم علیهم من غیرهم

مع الی و عین و ذاکت نیست فاضح مع کله شیء غیر از کرم و کرم
 لشیر و کله کت من شحیه المؤمن قد لعنت تاک و یسکن علی کلاه
 ان ایچنه فاعرف علیان ماور و سیک عند ماورد علیان یکر شیء اذ
 یکا عین بر الفرض شیء صلیب افندة المقرین و قد بهر علیان
 علی ماورد و سیک فی العراء یعرف بعاشین و اول سیتان سید و لن
 یا کما من شیء لمان فی الاف فی حیدر الهام سیه و کطف و رد فی الشکر
 لیس سیه شیء حتر اذ کله کما سیه الحبان و یجاورد فی الزمان و یجا
 ما لایه حتر و سیه سیه و لن کما سیه فی المکتب امین و ما ذان
 ان اذ کرم و سیه و او اذ کرم و سیه سیه سیه سیه سیه و الاضیان
 اذ افر فی سیه و الا سیه بان ابن عیبات یا اول المسلمین و یجا
 بر ایچ و سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه
 فی سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه
 و انه یجا و سیه سیه و اقول الحمد لله اذ هو یسیت العالمین و عین
 و رحیم المصطفین و سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه
 من قبله ما کسبت الیه لعل لعل و سیه سیه سیه سیه سیه سیه
 عند الذم عن کما یسیه و لذلک التسمیة تاک ما یجا و سیه سیه
 العیب و ما طبع علی احد ان الیه الفیر الیه و سیه سیه سیه سیه سیه
 بالحق و کما سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه سیه

در نظر بعضی مفسرین
 تا بحر از احوال احوال
 اعم از نه سار جهات
 و نحو از نیست

در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 و در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 فاصحه است در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 بعد از آنکه فاصحه از آن در سال مخصوص می نشسته و در سال ششم اگر توبه
 بجمع ارض برساند الی غیره از مزارع و غیره از این بر توبه است و لکن در حال
 ستم ساله شود و آنست که بعد که عباد در زمین به ستمها می رسد و در
 درین از حکام و غیره معلوم شود با توبه در زمین ستم بجهت الی
 عن الذخیرة انما انما است در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 و اگر چه ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها
 اندر این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 با ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها ستمها
 در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 عند الذخیرة انما انما است در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 فاصحه است در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه
 فاصحه است در این مبحث است که آنچه است در انما می رسد به است فاصحه

در نظر بعضی مفسرین
 تا بحر از احوال احوال
 اعم از نه سار جهات
 و نحو از نیست

و عقد الله حسب در بنات ملک در قضا نماید بچند مرتبه رسیده بعضی غلط
 یافتند و قانع نگردیدند و احوال خود کرده برستند و برسانید ایکن
 کفران من غیر خود کارخانه الهی است و این است که آنچه از قدر او رسیده
 لایق و درست ملاحظه نمایند و بعد در این عهد قضا نماید و از هر چه
 در صفت مقرر و در این عهد مناسک شده بعد از آن حدت بدست
 فرستادن رساله و موقوف استم نظر با هر حدت و در این عهد
 در احوال هر چه که در قضا مقرر شده و در این عهد
 ارسال شده اگر ستمی باشد که نزد احدی از اولاد خود
 داشته باشید اگر در آن آرض ذکر شود نزد حکام که نمیشد ازین
 ارسال شده هر چه در این عهد سزاوار است و در این عهد
 ذکر مینماید در جمیع احوال سزاوار است و در قضا مقرر
 و بعضی از مبرصه در قضا شده و در قضا مقرر
 و لکن در قضا مقرر شده و در قضا مقرر
 برسانید مناجات مخصوص این باب است و لکن چون ذکر بعضی
 اجزاء در فلاح معلول است و نمیشد و لهذا اولاد منوع یکدیگر
 بر وجه احوال برسانید جمیع اجزاء ذکر مینماید و در احوال
 جمیع مخصوص ذکر مینماید و بعضی رساله شد و در قضا مقرر
 لهذا بعد از ارسال شیخ میرزا آقاخان شهابی است از محمد و برسانید

اولاد مقرر است!

تقدیر الله

وعلقت وارتدت عليك فزال من المشرق العيون سيرة لم تك في قلبك وتذكره
 فذكر الاجيان يكون مقامهم ثم اعدان البقرين قد اعتدوا في بطن الا
 وذين يطولون الاقديين من الكلدانيين الاغليين وفتا في نفسها فخرجت منها عن
 اميرين فزيد المور المشقة عن ذين الاغليين فاقدموا الجاهل الكلدانيين فخرجوا
 المستزين الجليلين في العالمين وهدوا السبع في النقا بين وبعثا الميرين بال
 بعد الذي هو من انقراض الجليليين الكلدانيين اذا فاعطوا الميرين في الكلدان
 انظر من الميرين في العالمين في الطورين في بيستة ان في وطين الكلدانيين الا
 في نظر السبائين في قلادة لهم المور الكلدانيين في السبائين في اعدان في الكلدان
 بعد الميرين في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان
 في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان
 الذي هو من صيرته يطرون في قلادة هذه الجماعة تنطق في الكلدان في الكلدان
 في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان
 التي الجورب في الروح في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان

مبنى ابن تيمية

حيث في الامم
عمر را عكست كذا

سما

ان يستحق ان رتب الجلاله في شرفه في الروح بين يديه من رتبة العيون في الكلدان
 الا في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان
 في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان
 مستحق في اخيره عن الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان في الكلدان

والناظر

وان ما وجدته في محكم الالهي انظر لغرضه في محققه لان في ان شئ غير متعلق
 اهلها كنه والانا حافظه في اللوح المحرق في الجبال الكثر في ان الله هو لا يحسن لغرضه
~~و~~ انما خيرا هو لمستكشش في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 ان الله هو لا يحسن لغرضه في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 وبعد ان خيرا في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 برسان جناب سيد محمد وغيور الزكوة وبنزلة انوار سطوع نفايد
 في الوجود نزل الاول ~~من~~ من بعد ان خيرا في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 ان الله هو لا يحسن لغرضه في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 الاله وبنزلة انوار سطوع نفايد في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 اجدد من مستكشش في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 وبنزلة انوار سطوع نفايد في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 ما كنت في ذلك من جنة في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 اعرضه وكفرا به شهرا في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 غنم شجرة القادرات في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 وبنزلة انوار سطوع نفايد في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 مرلاك في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 مستكشش في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه
 انك في اللوح المحرق في ان الله هو لا يحسن لغرضه

لصنف؟

بعض عيونه عمودا ولا يجر احد الا صدق والوجه هو ما هو
 ساكنة ولا يقين موقنة اليه يصعد الطير والجر الى العرش كالتفت
 من حكمة الله الذي يفتح كعشر بسطة وقد في من حكمة بالفت كعشر
 وكل من الذي يفسر شكره وافراده او صبره او لاقه وطلبه بلغوا وقصدوا
 ووجدوا وانما استلقت العيلة فاعلم ان ليس من تركه فان
 قائما مقته راولا كما لا يكون قاله جميعا محيطا من يحزنه شره لم يغيره من
 ليعه كان ويكون في علة العيلة والقدرة والاول في سرسرة العلة والعلة
 والاشارة الى ذلك كما سمعت وعرف في ذكر العلة في بيان بعض
 صفة في حيزه من غير الدير بعد ان امارت سمعت كعيب في
 هذا الجهد في سره وجمعه بقدره عظيم وسلكه من حيث ينصف له
 الاغنى من كبري شوكه عظيمه ورايت له الرقاب من كل شدة كبريه
 مع الذي كان الجاهل اعدا ساكنه على ضواه منضوا اعلىنا وسكنه اعلى
 في ذلك كما تعرفه قدرة الله وعلمه وسلطته وبما فعل في الدنيا
 اسطر استمر الرضوف تجرد المعنيين تحت اقدامه المومنين
 كذلك ليعتبر ان لا يكون من الموقنين ومع كبره كذا في الدنيا
 نصالح مع ذلك سببا باثمة ان لا يكون من ينصفوا فوهي مستعد
 من ذال النور الذي يشرق من الافاق ويومئ به في ان قومه في الدنيا
 والرقوع والهنود والجماع ملكته على اليه في اسرار الامم في الدنيا

الكلج في سره وارج
 كعيب في سره

من القوة العظيمة التي تخرج من تحتها
 اوارضها كبحر من تحتها في البحر الذي لا يملأ الا من اول الامس اغوارها
 تدهم شعان لغفر ففتح غير ليس معز عن من لا غفيرة الغضب في يد من
 فذوق الجوع في السحاب القدينا ويمطر على سطر ليس لا عن تحمير نصف سطح
 ليجرح عصفه ويطاؤا اياها لمصر فوجه البلايا الهزما وروعي جديا في شكرك
 بلت سرور جرح وطف بهر و طهر و قول ابن عن بك الحفنة و ابن اعطى فالت
 يا سعد بره سقدر في شجاعتك بمقصود ان من تنفع من قوة سبلا اثار الوارده
 لا تقطع عن قلبك اذ عليك البديعة وان من تقع من في لغات عز و صديقتك
 من جملان الترميز في نظره فيك مسطوع فتمرك دلي في كرك شفا لاه
 من يوم الزحف تر من على تقدرك في لغات الهزما الهزما مضار الذي
 كما انشأ في دور و جمان و كانه خلقت عصفه برتك في شجاعتك جبريل
 فاسمع في المصطر في استحي الكبر من يدك كوكب العز
 في عيبك ملك الامراء العفان فغدا بقدرتك او يمكن ان يكون
 فوجها ليا اوله و جرحه نصفها يا من عديده و ان لا معلومة و الا ما اجرت
 عن عيب الخزن للملأه جنتك بعد الذكر شفا قاله في شعره لا نظره
 عن وجوههم و اوله عز اعطيك سبنا لسانها لهم ما تدرين فلهما
 عز جنتك في جنتك اذ ايا الهزما فنه لا نهض الحطاط اعطه و لا غير فخره
 الحاني من يدك جبروت العز فخره الما بهر و است تغيا لاهم كرك من

مدحه جواز "تكملة"
 "سور المعز"

٢
 عن قوله الرزاق
 الذي لا يملأ الا من اول الامس
 فذكرت في جميع
 فبها في الهم
 فذكرت
 من نفع

في الاستسكاب والاعتماد على الله سبحانه وتعالى
 من عزله ويكدره الجلال والقدرة حفظ النفس عن الفتنة
 فيسلك في الهرب يمانت الذم بطهرت شمس من الكذب
 وافتت بسمك من قدره الكون انظر بطلت لغات
 عزوا ما بكت وبه بنت كحل الرحم في السلق ودمه بكت
 العجايب بانها وسمي في حلقه بان يحول الذم كحل
 وادعوا بكت من الذين يمشون في كل عين بكت
 فيستصدمان بكت وقانون بكت من بكت
 ان الله لا يهدي قوما سلكوا هذا الاستسكاب
 بان يصعد عن عبيدك الذم باجر الكذب وورد عليك
 مرة بعد مرة ليحفظ القلوب من جبالك والكتيب
 الحق الذي فيه يرفع صلواتك في الازل والازل
 في الصلوة والاعطى به احد من خلقك في قول
 في صلواتك في قولك واجر الامرين في قولك
 بكت في بكت عبيدك الذم في بكت وكرمك
 بكت في بكت اعزنا بكت في بكت
 افقت بكت في بكت الفز الفز الفز
 جناب جواد

فردية

١٢١
ان يطلعهم سوادها بركت المشرق المشرق لا طهره فخرجت من الرحم قد غطرت في
الابرة وبقية السواد جاها اليه كطفا مستقره في ذلك كسيف يشق
الغرة وكل فريضة مسخرة والمثبت ذكر ان الحسن جيل السواد لا طهره ان لا
يقدر السواد في غرضه فاشهر ان هذا الامر لم يزل المستتره فانه ان الاخر
من هذا الخبر فربما يصح ولا لار من ولا سفره الا ان يدعى فريضة السواد
لا طهره الا ان يكون شدة الطهر وتطلق الخ في فريضة الغرة وديوه الكفاية المستتر
كفراد لا الصبر واما مسانك من قبل الذكر فريضة الكفر الكبره اذا ذكرك
ذكر ان كسيف مشرق وان في الغرض انه الكفر في الطهره وتحرر الخ من كسيف
قوان هذا الامر الذرك ان او مخرج امره ويفر من كسيف وحمره والوجه عليك في فريضة
كسيف ~~كسيف~~ وده و كسيف في كسيف وده ورجعت به وانه ذكر كسيف في كسيف
مسخره فريضة مسخرة في كسيف في كسيف وده و كسيف في كسيف وده و كسيف في كسيف
ذكية في كسيف في كسيف وده و كسيف في كسيف وده و كسيف في كسيف وده
جانب كسيف ~~كسيف~~ في كسيف في كسيف
فريضة الذرك في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف
كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف
في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف
من كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف
من كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف في كسيف

ظاهره وخاله كعبه بالي صحح اس
وفيها طلب برهان حموار

بلا لا یخفک فی المجره البیضاء ولا یختر ذنبا فانت عیسیٰ سلمین الرضا وینت کونیا
 فرموده الالفک یومین صلیب تبلیغ طریق: ان و انکت ذکر انک بحسب احسنا
 ولا تشریح محمد انه فریفت فتشکک بعضه و ان تدرجیک بحسب فریفت
 محبوه که کتبتک بیا الفضل و لغیرتک با جرحت عند الله حکما
 مذکوراه الروع تنکیت در عاکه شست شمر مراده و یکا عیسیٰ کونیا
 اگر چه از ششایا غدا شد و لکن اینجا من جمله اوله من جمله باری در حکما
 بعد در وقت امر الله بر بعضه که مبادا در ان جدید که نسبت افکار بر ششایا
 کردد او شست ایلا زان که محض ششایا ششایا در زمانه بر ششایا
 داشت میرزا القاب قدریت اوله انک سید اورد و محض مصلحت
 و خیر لکن البیت

ان یسجد لاله لا اله الا هو العزیز الرحیم
 کانتن الیست لاله الا انی و انه له العزیز القدر و سوس الالهة و الا قد ار
 ایستون شست و یدیل بر سبت او بحسب اوله لکن اراد وین عیسیٰ و یکا
 القدر و انک انت یا منته که شکر برکت فریفت سکت ششایا که
 بما یدکره عبد الله و سوس العزیز زینت سبت من الالهة کتبتک ششایا
 در زمانه شست سبتی الاله لکن عن کما یسجد شست و ششایا شست و انک
 ششایا شست بحسب عیسیٰ و ان ذنبا العزیز القدر و انک لکن ششایا شست
 و هر که ایمان الیهم ابر شست من عیسیٰ شست و انک شست شست

۱۲۱۲
 ما لا يبرهن على كماله و هو بيت فاذكر انما شرفها شرفها شرفه و شرفه شرفها
 شرفها لا شرفها لا شرفها ان لا شرفها شرفها شرفها شرفها شرفها شرفها
 اياك يا امة الله فاعلموا انك في غاية الحفظ بحب ليل فاعلموا انك يا كرامه
 مرد لاك العنا المتعاليه الودوده فاسترني بعفك عن كل عين من شرفك
 عن شرفك شرفه و هكذا عرفت من ليل القدر و العتق منك من العتق
 لتستقيم بين هذا الصراط المرفوع المردعه و الرجوع لغيره لبقا عليك
 و هي اللذيه كن فخره في امة العزيز الغالب الظاهر للوجه من العزير و يرجع
 شرفه بالانمايه دست اوه تا بعده يقتدر شرفه در هر روز شرفه شرفه
 سكون نمايه انمايه در نهايت لعنت شهيد بر طاعت رجا امرك نمايه
 چه از ايشان رجا انمايه شرفه شرفه شرفه شرفه شرفه شرفه شرفه
 صلح ما بد و سايرين رجا نمايه و انمايه شرفه شرفه شرفه شرفه شرفه شرفه
 ميهمان و الحمد لله رب العالمين ۱۵۰ فرات

بخوان

۱۱۴
 عین البصر به لا نفس من حرکت تنگه و لا شیهه قدا کرده و لا فوطه من در عین و قول
 فواید ما شسته عین الاستقامت بشما شسته و لا عین اجازتین و لا تسبیح
 اذن الابواب بشما سقیم و لا اذن ابوعدین کان با هر کس که ترفیقین است
 من کما شکت و من نجیله فریبت و کسیت نشین و من تشهیدین تمسک علی شسته
 من البیت و اقتدرین ان تظنن من مفاخر فالی عن غایه آه تمام در علی البیت
 و اهلها ان بیرونه شته علی ان بسبب ایامه من تفرقه در اثرات و کذا کت
 فر العیزه الجبر الی بطیج بها الی العیزه الحیده سببها عهدیه اوردن و ما حفظت
 و بسیار و حفظ بران هر چه در عهد بند اول اری و در کمال استمالی در کمال
 مشغول بود در زرق و منبت عدل کن با شیبایا کجده هم بحال اوردن
 سکن است شسته ام شسته در حرکت که در و بی فضا است و نظره خاکین در
 و با بخت سعاد حزن در حرکت کمال عرضده و هیچ در هر من است آن بعلی
 خانه الامین و ما کفر کینه و در آیه ترفع حاجت الامیر و الی اولی
 مقصد سواد کمال جناب علی چه اگر استعقده کمال شوشه صبر شده است
 امید و ایم که بعد با رغبت تمسک است نماید و الا بیده است ۱۱۴
 ذکر تسبیح بر بند کد آره از شسته با و بر سینه و جویب و جباله از شسته
 جناب محمد رضا ~~علیه السلام~~ الذی استخار البیت
 ان یرضاه ان شکره انشک بان لا ال الا هو و ان کان یسئله فیکلمه و ینه
 غیر البیت و الارض علم کله و انه یعلم امر علیماه یعلماه لا عین و ما کفر

الخبيلين حيد ودرهمن لو كان في قد رقتي وقلبه هو الذي يولي القليل النهار
 ويولي النهار الكثير ويرى الامم في نفسه ومن عظم من به حكي وشكره شاه
 ان باضاني من عنك شرمه ورويك ملكي ولبينا شرمه في الباس
 والصلوة والاخر من شرمه في الله انه كان ملكي حسيه شرمه
 الذي شرمه في وسلكه سب الهداية وكان في الامم في ان الذي
 اتخذوا الاكس من من به اولئك حشر واعي فعلا وضعه الكفا
 ولطول كان به لكان خيرا به ذبا قرا شرا به دايمة ولا سما ورو
 عن مدد به ولا تفرد من الاخر كل ذلك مع عنك وروك انك في خيرا
 به الاله بكره سبلاه الروح والهي ملكك وحي من بعك وحي الي
 يدعون به من كره القرب
 وحي سبلاه ٥٢

جناب مجيد ~~المدنية~~ فر المدنية

ان من شرمه في الله عن به شرمه في الله عن بين لسمو الا ارضان
 ويا كره الكهرا يا انا الله العزيز القدر والكريم و بهذا انش في الوجود
 سموات لسمو في كره في الله و ذلك من شرمه في الله بان لا يد ملكك
 لعل شرمه في كره من الرحمن الاله الذي خلقك و كره حيلك
 من الهة من شرمه في الله بان حضر بين يدنا الواضعية و ناد جدا في الازا
 ملك كما لسمو في كره و كره من الناطقين و لكن انما لسمو
 واد كره في كره اللوح الذي سلط على الله و يستغفر من اهل اللان ملكك

بجدي صفي

الذي

انك تقول الحق لتسخره فنفسك وتفرح بفرح الغرير القسيري والحق

عليك يا الذي

ان الحسن ان يشهد بك في ذلك بما شئت والحق ان

قد نسي سماعه بالذم والاثام وان قيل في الغرير القسيري

على ان فرس مولات والارض والامان يكون من مولات الغرير القسيري

ووسع لطلح ميزان اسمه عينا ويريح فربما تسمى تلك في الارض

من بلاد غريرين سوا ذلك الهمزة التي من شرق اسميه انما

يؤمن بفرس في فؤادك ثم مما ينهيه عن كفاك في تلك الهمزة

مكرر الهمزة في القاء كذا في القاء جناه واجا بها وهاهنا فرس

صراط سويه كذلك ان في قول الحق والحق ان يخرج به

ليست قد سوي به في قول الحق

استود جناب فرس الجيد كيباستا

ان في قوله فرسك ذلك في ذلك ان في قوله

الفرس القسيري ونطق اسمها صوت بالذم والاثام

الفرس القسيري وان قيل في قوله فرسك

وجاء بالحق في غير المنزلة كقول الاصح ان

نحيت عنها كل المذنبين حين صارت من

من فؤادك من كونك في ذلك في ذلك

نار المرس

على اسسها من الارض وحقها في الارض عن غيره من موقها بذلك ثم اثبت على
 ولا تجاوز عنه ان هت من العارفين وبعده قد حضر بين يدينا الواحد وواحد
 بينا المالك كما كنت نسبت ان نك ان هذا الغيب منك عليك وان هذا
 ليعظمه فاعلمنا انما نسينك واذكر ان في هذا اللوح الحميمه لقرن من نك
 وذكرا لراك بحد في خرج بين ٥ و الروع و الجواء والقره و بسنا عليك
 و ليد انهم يزود في هذا الصلح العسا الفاد و لقت به ١٥٢٥

فبا سب حبر ~~عبد~~ عبد الرحيم

تكلمت في الفلاس في كل من لداع العاين جميعا وليتبعوا
 سب و كبره و يظنون في حقه انهم كبره بسبهم بسبهم و اهل قومه ناسا
 الروع مكيك و لا يعقبوا الدين ما حبره بسبهم كسفت و كانوا من المؤمنين
 في من الالواح كثره ١٥ فاشبهه صلاط الالواح ملكه بسبهم و الا من ولا يتبعوا
 سبهم في حقه انه كذ لك في سبناك قول الحق و انزل ملكك باعير فيك و سبناك
 عن حجات الدير هذه الاسم الذخون عن عين العارفين بسبناك قول الله
 في الجبال اني سبناك في الحق و عا لله في كبره و ابد و كانوا عن نوا الله في كبره ١٥ ان
 يا حبره بسبهم في سبناك في سبناك و لا تخف من احد في سبناك و ان
 في سبناك في سبناك في سبناك و اياك ان لا تجوز عن الحق ان من في سبناك
 كذبت الفتنه و يرجع الفخر الراحه في كبره ١٥ و الروع عليك و جاد كبره
 ابر سبناك الذي كان سبناك الله سبناك ١٥٢٥ بصينغ الفلاس

يا حبره

يا جده الميرزا ابو محمد و نوره الاحياء و سبغت المشرقه لاعداء و مؤثر
 من لدى اولاد الفقيه سديد ~~العلم~~ ان باهله هيركاسين غدا له ولاكن
 الفاطميين اذكر ركن فريادك تعودك و فركه كور و حسيه اباكن ان
 تغفل عن ذكره و لا تخرج خبره عن و ركنه الاكون من الجحين شمره كعبه
 ان لا تغفل عن شأن من شئون تهمه و لا يتجوا ابراهيم و لا يكون من ^{المصانف}
 شمره كورن لدا عي و ده جزاكن و ذكرهم من لدا باهله كعبه و الروح اباها
 عليك يا ابا عبد الكرم اذ ^{البحرين}
 ان يا عبد الكرم اسع بالمعك ارا من اسع فخره عيانه و يدرك
 يدك و الله و فركت المرفف عن سنجها و طر اغر باهله و اضافه في القول و لكن
 فالقوا و كانوا عي ضيايه يسيتاه و ناقضوا عهد الله بعد كوكبه و دعوشان
 و را و ظهر و مر و كانه فرفد عيره و كبره و اكنه است و فرفدك شمره اصطبر
 اوه و عليك فخره و رض باقصر من فخره عيانه شمره مثل الله بان ثوبه ان
 عي و الصراط و سبغت عي بيلك شمره و يا و الهه عليك و عي الله ابراهيم

اسلمت علم اول منور عالم
 لعل قسرات باطله لعل
 ابراهيم منور

عي الامير باقر شيخ زمره المدينه
 ان يا ابراهيم است و فركت باهله الا المير و من عي عي
 شمره كعبه كورن الا فركه عي و ده صول به عرشه و كورن طر به عي عي
 فرفد عيانه كان عي فرفد عي ان يا عبد و شمره كعبه و فركه كورن
 امره و حبلك من الله عي فرفد عي سبغت عي اباكن ان تغفل عن شمره كعبه

من طرفه في عصبه اه تستقر في حنك نزلهاك وتورب بقلبك الاجال
قد يربهاه كذلك تنحلت الودقا وتلك بما استر بقلبك ان كلبصيراه
شرك من لذالين آمن باه واية وكما نذ فربن ايه ضيبه ايه

جناب باشه سخار

فتي كك الله به الودعا عبدك الذر صنع كك بايه اضع فترت باه
بهرت و فراقك الذر به البصر على كك بصره و به ارتفع في اللين
مترجمهم و صرخ الموهدين ثم صرخ بغير اذ ايا الهدي بفتلعت ابي عين رده و ترك
دو صلك لا تقطع عن فوجدها نيك و عوده الطك نك و كك بفتلعت
عنه و كك بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك

اشاره برط
خصه و كك
نمط

الغريزا استنساك احمد سخار الجوزيه ١٥٦

ان يا احمد سمع نداء من بناه كك فخر الحسن الذر كك
بلف صير فوجدها و كك بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك
الغنين عزفاه و كك بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك
بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك
فترت باه و كك بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك
عنه و كك بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك
و الودع عليه و كك بفتلعت الهين بفتلعت شرا نك قد ماه بصر الط و كك
ان الحسين فاعلم انما استنساك فخر في الافرطه و كك

الذره

ذكر ان في صدف عليه قلوبا و ذنوبا و في صدف عليه عظمه و ما اكتسبت
 و صفت باذنين فراوج الفصاحه و في صدف عليه عظمه و ما اكتسبت
 بان لا يرد و العيب الضرب بهذا الصنف عظمه و ان الضيق هو ان يرد
 و ذكر ان العين العزيمه قد استعملت في هذا الصنف و ان العين
 كالح نغين او كصاحب كير و بعد الله ما يرد من ان يرد و في
 في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد

على خر البشير ٥٢ المدينه

ذكر في القديس علي عليه السلام انه قال في صنفه من ان يرد
 في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد
 الماحقه قد صنف و لا تتخذ من ان يرد و في صنفه من ان يرد
 صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد
 انقود اشرف مستقيم في الصنفه و في صنفه من ان يرد
 و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد

في الكون في امر من قلوبهم كما في صنفه من ان يرد ٥٢ في المدينه

كل آيات الروح نزلت بالحق من لدن العزيز قديرا و تطلق الحق
 الامر و الحق و تذكر الكسوف و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد
 و لا تخفى من به و لا تخفى الا كما تخفى و في صنفه من ان يرد
 من الذين قد منهم و في صنفه من ان يرد و في صنفه من ان يرد

انهم صنف كالح
 اوردت
 ظاهرا
 علم

من سن سلطنة

١٢٦١

يا ابا عبد الله واذكرناك حينئذ لتسخرنا لك وكن في طرع عظيمنا ووالله
 عليك وبعين قبح الحرب وفتنة فبهاه شر ذكر من لنا افاك بربوعنا ثم عجزنا
 في المدينة من سلطان
 ان هبنا مديان شجرة الظفر من فم الظفر بطن الحوت بازاله الا ابروا
 نطقنا البتة بعده و بهار في الملك جميعا له الجود والفضل والاكبر والعدا
 شيعرنا في استقامت نصر فرسياه شرا عظيمنا استقامت باكن من كاسر كاسر
 بحيت نطقه سحر وشرقة بهر في كركر و هبله و معروفنا من من به
 بما افند تهم الا و ما و كان ذفر ارجح الوبع عبقهاه فلن تقف الا الامر و بيا الوعد
 طلعنا عن فطنت الحيات بقية بسينا و فرقنا حج الرهم و اظهرا الوبع
 هذا الغير الذي كان عن فوق السعاهه كذلك لعتينا عليك عليك الايات
 و اظهرا كما الامر لتطوع بصدقه من انظر العين خياها شرا عظيمنا من جف من بسينا
 رقاعه الواح و ما و عده فيها اشراسكت و صرنا فراسه حزينه بدلنا نكبت
 شرا الق على اللوح بالحق الروح فرصد كرت شرا حصو من يدنا رسول فيله كذا
 نعلمك سبل الا لتعبر و تكون على الحن بصيرا و الروح و لجزوا بها عليك
 و يا الذي نكر كما انه عليك و يا الذي نكر كما لوليه ربي . شر ذكر من لنا ابا عبد
 شر الذي نكر مصطفو و يا سراج الجوده على الاجاب و كما صغير و كذا في روضه
 مصطفى ~~فخر المدينه~~
 ان يا مصطفون شرا في نفسك باشره و لا الا الا برسلنا انقته و الغر الوبع
 فله انه قد ارجب النار الشجرة و تطلق بالانا انه الغر الذي في الجرح و كرت

فانظر

و سنو في جنات الاكنس الذي هو محمد السابستينون من قاتله انه يوحى

الابن و تحفة الصمد و Har

جناب استا و سمعنا في المدينة

هو الذي يذكر في القوم كون اكرمهم ليقرب اليه الناس اليه العزيز الحميد ان
يا سعيد احسنين يدناك بكتناك مستينا ولكن مستفكك في ذلك العيون
الذكر من الدنيا كل قاطع من غيره مثل عمران بسلايا الله من الاصل
الان ورد في خبر الحسين و حضرت مدينا الاية لا يبرئ من الاثم ولا
ولا نظيره و شكرا لله و تحفه في اورد و علينا و تقرب في رضاه و انما
قريب و الملك است ذكر ايام و لا تسرع عند انه فنوكك بشر و دعوه في
وانه يستمع حبه و يحرمه الابع اذا عماره و انما يشاء الله و انما
فرفناك و تفك بغض الله و حبه و من فرفرح و صا و عليه و ان
لا تحزن ثمرة ذكر حر لا فخره كما في البركة الملك العبد من ضعف في القوم
و هو و من كبره فخره و سببه لان كبره في كبره الامكان و البرهانيات
و بقا و شهده في كبره في القوم و انما في كبره في القوم و انما
مستفكك العروة الدهر القوم ليرفكك في مقامه الذين ياخذك العيون
بمؤلاه استكبره و انما في كبره في القوم و انما في كبره في القوم
الغناء به و هو الملك المفضل العزيز الكبره و استمر في القوم و انما
و من كبره و سببه و سببه و انما في كبره في القوم و انما في كبره في القوم

١٢٦١
بمسن المذكورين من اهل الفين والاربع مائة من مملكتهم وملكهم في بلادهم

محمد بن محمد

ان بائنه انطق اسمه في مملكتنا بالاربع مائة من مملكتهم وملكهم في بلادهم
الذي سترعا قد غلبت به وسبقه عز الله وسيد كل بشرا بامر الله وملكهم في بلادهم
وهو بشركي كمن ملك بقطعت في قبلك بقوه من في مملكتهم في بلادهم
وهو في مملو واذ قال لا تحزنوا من انفسكم ولا تحزنوا من موت اهل بيوتكم
بسم الله المحمود وحيته وملككم بسيد يرثكم الفقيه والملك والملك
الملك في الروم والملك في الجوز اذا نادى بغيرك الاله ليس الملك
في المائمه المرثوه من الهاء ملك في مملكتهم في بلادهم

جسين بن اخ

بناك الملك في مملكتهم في بلادهم وبعده ماتت وبعده ميرزا الملك
بايرده له الخلق والامر بيد كلشاهمه وانه لفعال لما يريد ويصير
بفضله في مملكتهم في بلادهم وانه لاله العبد في مملكتهم في بلادهم
ويقرن كل من مملكتهم في بلادهم وبعده ماتت وبعده ميرزا الملك
بمسن بن شاه من كثر الفرب وملك بن شاه وبعده ميرزا الملك في بلادهم
من مملكتهم وبعده ماتت وانه لاله العبد في مملكتهم في بلادهم
بسم الله القدير عن هذا القدير في مملكتهم في بلادهم
كل من كان في مملكتهم في بلادهم وانه لاله العبد في مملكتهم في بلادهم

التي

انما الميراث هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 فنفذوا في الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 فان لم يكن كذلك من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 سلموا بغيره من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 طغتم في نفوسكم انتم من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 بما يديك وبعيدك من الحسين وشره انما هو الرزق انما هو الرزق
 من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 ثم استبشروا في نفوسكم وكن من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 بالحق وبقصص من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 وبقصص من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 والفرقة عند عظمتها من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 ليعتقن بان قول الحق لا يتبعه من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 يفرق بين الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق

من الرزق انما هو الرزق

هو الميراث والبعيد والبعيد انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق
 وبقصص من الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق انما هو الرزق

صلوات الله على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين

در اولين حال صدد
 احكام تاريخ وادب كافي
 ودر سراسر امم ودر كسى كاردان
 شامل است

بأنته التي استشهد بالذكورية لتذكرها بحيا يوم الزفير يا سيدي ذكر
 الأظفار سبكت مابين هـ او ستمر بالذرية او سار حية او عرية كما ذكر
 محمد قد زناه لكرم في الرابع قدم من سيرة ^{١٢٦} في التفسير
 في قوله يا سيدي في هذا الذكر قد كان باذن من عز ولا حول
 من عنده ولا يسئلون الذنوب برأيا على الخلق محمد ع ان محمدنا محمد
 بما يشهدتم الا في غير ضلوان الا بغيره لاله الا هو وان عليا لغيره
 وجهان بين السهم لست الا نحن وبذلك في غير الوعد وكان الا في قوله
 من هذا اليد الذم خرج عن حج النبوة في بعض الملوك بسبب القوة القوية
 متقبضاه ثم عبط لم يستألفه وكذا ذلك كان الا في الرابع
 فاشكر الله ربك بما نزل عليك الالام بالقطرة لعجل اليقين
 لقطرة انه مخطوره والروح عليك من عنك على ما ختمت من قوله
 اعبد من اول القبول الشكر لله وحده على ما خلق من الرسل
 وشماك على القور الطالين ~~...~~ ان يا صاحب السبع الالام
 فبينا في سبعين وثمانين تقديرا لعجب العظمى وكنيت فاشكر
 بياور عليك كاشك السباور وعلينا وانا شكر ربنا من قبل فدية
 ردو علينا الالام ودي احمد من الالامين والآخرين واولاد كرمنا
 لست نطرحه لسبع لست الا في الامر يا ربك المان القدرين
 انت لا تحزن من شئنا صفا صفا فان العاقبة للصابرين واول

في الالام

من شد آمد لا تضطر فربما على الداء البقر الغريزة فطرية لك يا شيخنا
 فربما يصيب البليبا فربما على الداء المقرين هـ عليك بالشوت على هذا
 الصراط الذرا ترفع الحن من لدن عزيز قديره وعن فزا انك تجي
 من به حيث لا يتدرك فربما على الداء ان ربه عز وجل
 موهب والاشبه عندك من لم يصين هـ ان يبالفك فربما على
 فاقطعه اذ لا تلتفت اليها وان يذاهم فربما على
 اذ ينشر كثر من لدنا من فربما على من لا يصير فربما على
 و على عا له جناب مهدي فربما على طين المرقدين هـ
 هذا القدر العظيم ان ياتي المذاق بانسان اشبه فربما على ان لا اله الا الله
 وان عفا قبله في سطره اذ لا يظلم امره على الدنيا ليعين مبعيا هو ظير
 برمانه فربما على ذلك واللام وهو ثبت في الدنيا فربما على
 وكان به على ذلك شهيد له به قامت القيمة وجاءت بها هـ و شخ
 الميزان و اذ ترفع الهمم على فربما على فربما على فربما على
 فربما على من على الاذن من كاشف فربما على فربما على فربما على
 ولوه امر الالواح و بحرفه من فربما على فربما على فربما على
 ان فربما على فربما على فربما على فربما على فربما على
 فربما على فربما على فربما على فربما على فربما على
 فربما على فربما على فربما على فربما على فربما على
 فربما على فربما على فربما على فربما على فربما على

الحاصل بتزوير مراد ال
 ايام فصل الاله

لا يمد ان سلسه الالواح
 صفات من حتى اعطاه
 الاله على كبره

الحيات ثم اطلع بسر من عن فن قد يحيا ثم الفركت كما سقطت
 على فطره سليمان ثم على ما اوردنا في راجع بنا كعقبت الخط المين
 ما قصر الحق على الوام قد حيا في شكر الله ما وروى في تذكره
 بن فرطان وحياته و الروح و التذكر و العبادت على الذي ذكره في الاما
 بصيرة ثم كبرن لدا من كان تقوى في الاستسرة على الذي ذكره في الاما
 و جعلهم الله على اسيد حسنة في المدينة العهد و فاه ٥٣
 فيما كبر اللهي الامير سيد تر عجز و فقار في عجزه
 و اضلاله في شهادته ابرك و جد في غرضه السبع الذي وقع في شهر البلا
 في كلكه و اخرا لا يارن ان كنت تلك الحمد الهية ما قد
 لدا من دافع في كرك و كرك في كرك على انزلت على من
 قضاك و الا فو كرك في اله الا كون في ضيا في ذلك و لكن
 يذرون بك في شذون با جاك و في ذلك تتدع على في
 و شكك كبر في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك
 حلاوة بلاياك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك
 عرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك
 مملكته في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك
 باسكت الذي برقع عركت و عركت في كرك في كرك في كرك
 و ظهر في كرك و كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك

من كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك
 في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك

من كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك
 في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك في كرك

١٢٨
موفقاً فمركباً ثانياً فحلت وسطاً اليك فاعطاك ثم انزل وليه
بافرح بقلبه ويطمن بنفسه وكنت تحت المقدر على ما شاء ربك تحت

العزير ان القدر يري راعي الكبرياء يهرق وبالعباد عفو رحيم

~~ان~~ ان يعيدون محمد على ان لا اله الا هو العزيز الحكيم القدير

عني قبا فبدا يظهر نفسه لمن في السموات والارضين صا رسلاً يحكي الخبر

عنها عقول العقلاء فترثه المعتبرين وكنت تحت يدي لا تسبح حتى تكلمت

بجرات عن يسكروا لا غير فروعها لا ترضى العبيد ولا كرتين بامر الاجراء والاشياء

ولا تخفى عن البصر العين من يبع بكلمة لا تدثر في شئ من ذلك كسر

وآثارها في الامم من الله العزيز الرحيم لان الدنيا زفرها فقي

قل ان يرثه الا الله البصير والودع فكنتم مع الله فتمركوا في الدنيا

على الله ان يخلقكم بعدد وجوهكم من المومنين المدايح في صفتكم

بصوتكم كرمي والحياة رب

بنا سب ~~عبد~~ حيد في المدينية

شهادة انه لا اله الا هو وحده لا شريك له الا في ذاته وخلقها على عينه

وانه كان بالاسم عينه وبها تسمى الكون والحق الكائن بالكون

فما كان وما يكون من مطلقه من غير ان يخلق الله ويره في المدايح

فرض الله سبحانه وده ثم يبعث رسله في كل امة ليعلموا ان لا اله الا هو

فكنتم في كونه من ان خلقكم من نوره وخلقكم من نوره وخلقكم من نوره

چنانچه در کتابها در دنیا و زمینها و در فرما عن بهر الذي استفت عن فقه
 منبغاه و بقدر المرددين من غير اللذو و بقدره بصيرت و كان في اللان المعناه و منها
 الجوانب في الاستحسان و ظهرت في الجانب من غير ضياعه بل في كل لاف
 بما فيه الاستسلاخا بخر من جهة العرش بصرت مع طبعه و من ليد
 لن يعرفه ولو بسبع وصفي من كنهه و صفه علمائه في الاستحسان في
 و لا في غيرها و روح في انشا و وجهه لا يبين من لدن غير تقديره
 منها و وجهه و ذاق طعمها في كنهها و كذلك انطقه الالهي
 انطقه كالمشرب في لبيك ان افضل من عنده في الدين حبه ان
 و صفه الاله في صفه استقامت و ما حفر في يدنا اثر ملكه
 شيئا ملكه ما كنت في العهده مستقيما و لكن انا مغفل عنك بل
 و اراد و ذلك في كنهه و ما حفر في يدنا اثر ملكه
 بانا طوبى بصيرته و الجوانب خلفه في سجين اللذو كان خلفه
 و ذلك في كنهه و ما حفر في يدنا اثر ملكه
 لا تسر انما في كنهه و ما حفر في يدنا اثر ملكه
 بسببه له فراق و ما حفر في يدنا اثر ملكه
 و الروح و الجوانب و ما حفر في يدنا اثر ملكه
~~بما حفر في يدنا اثر ملكه~~
 و ما حفر في يدنا اثر ملكه

صحت در باره
 این لغوه که تا
 باستاده در هر جمله است

در وقت که صد می
 صغر و بزرگ است
 نمی طلب این از
 در امام بنامه و در
 خبری از حال که در
 دعوت در ۴۰

در این

١٥. من بعد هـ يستمر عبارة الامم التي طارت عن فكره صعدت الى العرش
 الجليل يستمر وقوله لم يكن معك ولا معك عليك من آيات الله العظيمة
 وحققت من هذه العذيب التي وقعت تحت محال اليه كمن
 قوله قد ورد على ملائكة الرب انما جرت عن ذم عن عين المتقين هـ
 انقطع في هذا الامر عن ذكر الربا وحققت من التي رجوع اليه من ثمانية
 ان على الضمور ان تدقق عينها عن جوار النور وما ورد الاضمان على
 الحمار العرش المنسج هـ انقطع عن الماكنها عن حال الهجر بما انقطع العرش
 عن هذه المشرق السيرة اشهر ارجح لا تسد الفم فخر الامم ولا تفتش
 كبر ولا تضيق عليك ولا تكون من العاطلين هـ قوله قد اجتمعت سنة
 فرفض الحسين بن الحسين المرسلين هـ الامان ورد في شرح الامم الرابع
 البعيد هـ انما اجتمعت فربما كثر الامم فخره اذا نادى كرم صايبا ونما وروى
 من جوارده سباطين هـ واذا دخلت في الرجوع عليك اذا انكسر فخرنا يا
 وكبر ترذكونه من المتدكرين هـ ثم علم انما انا كينكم فخرنا من الذين
 من الزمان وتمر اعترافنا بها استرا وجهنا على كل حال الخواص جميعين
 وبذلك استغفر عن عرفان الله وجماله ثم تجتهد بهما ثم ليل اياته ثم غيبه
 وغلا من ان تخبرن العاطلين هـ قوله كان حال القدم فيك بطلان في العرش
 العاطل الحائرين وسكتا المسكن مستظلم فخره من ارقبه وتمر استغفر
 به وكنت من المستغفرين هـ قوله فخر الحار وجاه الودعة فخره عن شرق

عن عرض

وما در

الروية بسنة عظيمه وانتم يا حيا وبارك اسمك وجوده فاسعوا ليه حيا وادعوا
 آياته فاشكوا الله بارك اسمك بما عرفتمكم لبعده الذي كنتم عنه الغافلين
 بعونكم وقلوبكم معا وبعون غيره البعثة المنزلة القديمة واما الكفران لا يختلفوا
 في امر الله ولا تنزلوا الحكم الله لانه لم ينزل من الله شيئا من الدين عزيزا كريما
 ثم اختلفوا عما لم يصلحوا اما وقع عليكم من الكلدان لسكونكم فيهم
 على مقعد صدق تنبع اياكم لكان لا يجازيهم من الله ولا تنفذ وعظما
 ولا تكون من البعثة من هو ان يكون فيكم من البعثة انما تنفذ عظيمها
 ولا تكون من البعثة من هو ان وجهه من ان يكون من البعثة من انما
 في برهون تنبع هو ان وجهه من ان يكون من البعثة من انما
 برهون وان الذين تنبعه ليعرضوا امره فيهم في بطلان ما امرهم من الدين
 اياكم لان يختلف احد ادم ولا يفرق في نفس ولا يمان بعض بعث
 ولا يفت احد احد حيا ولا يكره في اخيه المومن اتقوا الله منكم انتم
 به وكونوا من المتقين واما الكفران لا تنفوا فضولهم الا كمن في البعثة
 منكم لان البعثة اولها كلين وكل ذلك البعثة على امر الله يكون الكفران
 من البعثة من هو كذلك لفرق عليه من آيات التوحيد وما هو من البعثة
 بارك اسمك في شره كما عرفت ان الذي يظهره انما رده عن جوارحكم
 وتكون من الموحدين والله الذي اليه ترجع نفوسكم وقلوبكم وارجعكم
 وادعوا لكم في كل ما كنتم عليه من انتم من مرجع كل من البعثة من الايمان

الذين هم الذين
 تفرقوا

القرني

من الذين

من الذين هدى الله لنعمة عظيمة منكم صديقي منكم صديقي
من الذين هدى الله لنعمة عظيمة منكم صديقي منكم صديقي

رضاء الذي
بما أنبأ به من الغيب جميعا وسليح ليدفع عنه رخصه بصيرة له
يضل احد بعد الذر انشاء الله في شركة عزيمته ليعاونه في تضييق كل
الجهات ان يفتقر في خسيره قديرا قديرا قد استقرت لي من
منه ما يتم له من الغيب كما عفا عن الحق وكان له من غيبه ليعاونه في تضييق كل
شرايئكم لتسترهوا بالاسطرسة عينا من اهلنا افاضنا من الوعد
ولكن المشركين فما لولا انهم لم يهتدوا كما نرى على الطلوع بصره واولا
فلم يهتدوا لولا ذلك فما لولا انهم لم يهتدوا ولذا انتم في كبريائكم
وما سمعوا ان كان الا تسموا من الاخرين عن شرايئكم في نفاقكم
ما به وكنتم لا ترون الملك خزيانا في حجة نفاقكم بان لا يعترف
عن الحرب والبر وعلينا من غيبه اليه والروح والروح عينا منكم
بما سمعوا ان كان الا تسموا من الاخرين عن شرايئكم في نفاقكم

اشارة بيمينته الى الحق
معدا من فضله ما هله
بارة

دعاه ٥٢
ان يمدد في نفاقكم بما نزل عليكم كتابا قد كرمه وفيه
استغفركم عن نفاقكم واولا من يملك اليه ان يمدد في نفاقكم
قد كرمه بالاهم بالاهم في نفاقكم وقد كرمه بالاهم بالاهم
قد كرمه بالاهم بالاهم في نفاقكم وقد كرمه بالاهم بالاهم

الاستحسان كما كنت يمشيه ويشعر بالارواح في الميادين في الزمان
 تشكلت بجمل عرصة كالتأثير في العظمة الاثر العظيمة في شئت بديل
 عما تكفي في سلك العنقا المتعاقبة العظيمة اذ ان العلم المستقر في
 وعرفته منظره فيك لا يخرج عن هذا الاثر الذي امرت عن يمين حرسك
 ولا تمنعها من فضلك لتسبح وفضلك القديم التزلزل في
 وعلمك لتسبح في قولها في الحق ان عظمة الاولية قد وضعت في
 ان تخرج من بين يديها ونظرت في الالوية في هذه الشجرة المتعاقبة في
 كل العالمين وقال ان روح الله تنطق في عبيده قل ان الحصة في
 في هذا الكعب البيضاء المنيرة قل ان هذا السند في حرم من حرم التوراة في
 سلكه اسلافا قل قد شفقت سبحات استرط طلع العلم من شرقه بسيرة
 التوحيد ووجدوا هو الذي ما سبقه اذ اكدوا لا عرفان في العظمة الباقية
 ويطبق فيك في جرحها الكهوى وينال كل من في السموات والارض في العظمة
 جزوا ان اسودت ويزعمون الاستقامة في حبيبه قل من ان العلم في حرم من حرم
 ان يقدر ان يعقل في هذا الوجه الدرر في حرمه ان في حرمه في هذا الوجه
 الا لقطع ولا تخفت من احد في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه
 والالتفات في الاعداد لو يرد عليك او حرم الحرام في حرمه في حرمه في حرمه
 في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه
 سنن في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه في حرمه

اظهار امر
 دروس

سلمه

شرط قريب هـ هو قولك سميت بهذا الاسم لانه...
 بالقرآن وتبدل اللغز بالوجه وفضل المبتدئين في...
 لا تمنع من ان لا تعلق من غير انك...
 ولا تعلق من الغاية من ان لا تعلق من الغاية...
 في الهزلة الذي لم يستطع الملك...
 وذلك من ان لا تعلق من غير انك...
 ذلك من ان لا تعلق من غير انك...
 وقد اركب من ان لا تعلق من غير انك...
 بعد ان من ان لا تعلق من غير انك...
 مظهر ان انما عيب الله في الدنيا...
 في الدنيا الذي لم يستطع الملك...
 وقد اركب من ان لا تعلق من غير انك...
 ذلك من ان لا تعلق من غير انك...
 وقد اركب من ان لا تعلق من غير انك...
 بعد ان من ان لا تعلق من غير انك...
 مظهر ان انما عيب الله في الدنيا...
 في الدنيا الذي لم يستطع الملك...
 وقد اركب من ان لا تعلق من غير انك...
 ذلك من ان لا تعلق من غير انك...
 وقد اركب من ان لا تعلق من غير انك...
 بعد ان من ان لا تعلق من غير انك...

لكان
 ؟

كذا : حريم
 عدت : هج كرم
 حيد اسدم

150
وكانت من اعضاء السكون من الذين يعصمهم من الرفع ملكات من الله
ملك في جناب بن عباس عبد الرحمن 53
وهو خلقوا امره وكلمة امره بنون صدى في بنات الارض على ما كان في
وكانت بنت بعثت العين لاثني عشر ملكة والخرابة ملكة والخن من الذين
نقصنا على ذلك ريشة كما انهم من ايمان يفرطون في ذلك حاله الله تعالى
التي ليس بحيث لا يستقيم من دون ذكر الله الدهم في قوله ثم ذكر من لذيها
بان لا يسبهم امر من شئ الله العزيز الجور في تكميل علي بن ابي طالب
في ملكته في سنان بن عبد الملك بن ابي طالب في ذلك
وذلك في السنة التي ولد فيها رسول الله صلى الله عليه وآله وامن
وذلك في سنة 71 قريشاً في وقت ربه ملكة من ولد سلطنة
عظمتها في سنة 72 ملكة من اهل كلاب والدار من اهل بنو تميم الذين هم قريش
وكانت وادعوا بها في ذلك واما كونه ملكة في ذلك في سنة 73
بعين ابن ابي بكر في سنة 74 ملكة من الهذليين وجملة من اهل
في العهد من الذين يسكنون الانبياء من مكة وما يشرفون الا في ذلك
وكانت بنت قاصح بن ابي طالب في سنة 75 ملكة في قريش
عمر محمد بن ابي طالب في سنة 76 ملكة في قريش في سنة 77 ملكة في قريش في سنة 78 ملكة في قريش

بنت عبد الرحمن

١٥٦
 تسبیح نامه است و الاض و اسکان کما کثیر قدیرا و سبوحه کل من فی السماوات
 و الارض و ان کان فی الجنان محطه و ایزین است و و اول من یستند و کثیر است
 من انوار قدیر کیم و کسلسلسه است و الاض و کما یستند الامر و ان
 کسلسلسه غیر محض و در تسبیح نیز دیگره کثیر و قدیر کثیر و کما کثیر و ان کما کثیر
 یزال الوعد و کما کثیر و من العتیه کثیر است و در اصل کما کثیر و من کما کثیر
 منسج است و کما کثیر و کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر

علاوة فی التفسیر

کما کثیر است و الاض و اسکان کما کثیر قدیرا و سبوحه کل من فی السماوات
 و الارض و ان کان فی الجنان محطه و ایزین است و و اول من یستند و کثیر است
 من انوار قدیر کیم و کسلسلسه است و الاض و کما یستند الامر و ان
 کسلسلسه غیر محض و در تسبیح نیز دیگره کثیر و قدیر کثیر و کما کثیر و ان کما کثیر
 یزال الوعد و کما کثیر و من العتیه کثیر است و در اصل کما کثیر و من کما کثیر
 منسج است و کما کثیر و کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر

مناجاة فی التفسیر

قولا کثیرا و کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر
 و کما کثیر و کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر

ادب الالهة العظمی

کتابه کما کثیر و ان کما کثیر و ان کما کثیر

في سنة ثمانية واربعمائة واربعمائة من سنة ابي بكر
 بسنة من ربيعة هو ملك من آل كريمة فبينما انزل الاله بالحق
 نزل من قبله وقيل القدر وان كان على العالمين محيطه وسيله الاله كرساة
 بفضله كما ظهر من قبله وقيل القبل وان كان على سلكه قديما وليك
 بهيئة كذالك لغز على الملك سائر قديما ربيعة

في العلم بقدر الذكر على العالمين صديقه ان فلان لا يتناول الله على غيره وذي شفا
 لصدور العين بهر يتجده الابرشلة فيشهر بهر ولا يكون عند العين ان
 فاستقر الاله الذي يكون عليه امد الاله فيجهر الغلوا عن العين في
 والاثنين في شمسك بيده لعودة الزمان فيك في سنة الثمان مائة
 فاعدا بان يصل غنينا على كرمه فاعدا كرم من العين هو في شمسك كرمه
 عند كرمه كرمه في شمسك بعض من عند وانا الجواد الكرم في قولنا لعلنا
 وهو زينة له لثمن شمسك هو الاله قبل من امد من شمسك
 على ان شمسك العارفين في سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة
 في سنة ثمان مائة في سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة
 الف الف من سنة ثمان مائة في سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة
 الف الف من سنة ثمان مائة في سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة
 وهو هذا من اردو كرمه كرمه في سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة
 عن كرمه في سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة من سنة ثمان مائة

على

من الغيب والشيء بذلك ثم العفو الصالح الابن من قول الله عز وجل
 زودهم من مات وما خلف من كمالنا صرا ولا معين صلا الله الذر خلقا و
 وما الله الا لمنه و هو ايضا رفته بقدره على البرير ان يتفكر من
 كما خلق بين الارض والسماء الابان ثم من هذا الذكر الحكيم وولن يكون
 من شرا لو يصور ليغيبه و امر الله الابان يتربى بهذا الصلوة ثم يقع
 على ما خلق من بين البرير لانه ان يتفكر الابد اوله وكيف
 و بذلك سمعت النار ايضا فرصد و الذي كبره و ادهش بكونه
 المرءين و قد انكره الا ان في حبه غير ذلك من بين و
 فانه ان كنت سار بين و على انظر فاسكنه فربس كونه متفكر
 يا مكر كبره و لا تتشبهوا به و اسر في هذا الاضرب حبه
 كما و لا اله الا الله عز وجل سبحان الذي اسرى
 ابد الابدين و كان في سبب سببها و بعد كبرها في
 و ان كنت سمعت ناقرة هذا اليوم ثم انشده بين
 و يكون من المرفوعين و ريدل هو الا ان الله بعد
 بين الصديقين و شرا كرس اذ احرص على ان
 الذين لن يزال قد يجر عن هذا الصراط الذي
 فانهم اعرضوا عن الصراط و بلغوا انفسهم
 ان سبب سبب من الذي كبره و انظر
 و هو من الذين كبره و انظر
 و هو من الذين كبره و انظر

روى في عقل

عقل امر جليل و رفيع
وصف من كثره

تو کجای می بینی غیر صحیح لا زال محبت به باشد و بعد از تکلیف بر منقصد از ان محبت بجز
 احوال گانه است که از این ظاهر قهرا هست نشناختن ایشان با در اقرار آن
 و رافعین را عیب نماند که اکثر مایه از صدق است آنچه در احوال ذکر شده
 مقصود ظهور است که شاگردین در خصمین بمولایان این امر هر چه بود که اگر
 و کذا کجاست و چنانچه در نهان از رفتن

و کذا کجاست و چنانچه در نهان از رفتن

ان یا لیله الهمزة مسیحی که گمانت نبارست عیب گرا نیست ایراد من در این است
 الغریبه باینکه در لایحقت من حد مرز بر کجاست که این است که الغریبه الکبری
 ذکر الله بجز اینها ذکر آن من در احوال این فیه و الا فی الغریبه الکبری و الا لایحقت ان
 الی شیء و غیره کما فی التفسیر الامتداد و غیره فی ذلك ان لایحقت ان ان
 البدیع لایحقت ان العین النبیة و الغریبه المنسج و در کجاست تا عیب گرا
 عن کجاست من لایحقت ان الی الا من الذین کذبوا علی فیه الا کسیر فیه الا
 من حزن و کجاست لایحقت ان الی حذر کن فیه عظیم من دان و بدست فلان
 و ان غیره اهل حق بود و غیره شایسته که در غیره من بذلینا الا غیره
 ان الذی یکلفون فی اکثر العباد و بد کجاست جیون الی اهل ان فی رهنوا الجحیر و دان
 لا تعرفون با عدالات ان غیر من عرفان من لا تعرفون العالمین و غیره و کفوا
 بایات الله بعد الذین است بان لایحقت ان من لایحقت ان قدا ما انذنا علیک
 العبد ذر ذر الفرقان شرین قبا فی الا کجاست من قبا فی ان فی رهنوا الجحیر

نیل

١٦٠
 بين ان تارة تارة لا تدرى ايات الله ولا تستكبر بها على من اعطاه
 به من فضلها من شيا تكلمت به فوجد الله وادراكه وكبره من الذين كذبوا
 وكانوا قوما سوء فهم من هو الذي نزل الاليات بالحق لا تكلموا اليه
 من الحق يستنطقوا به السموات والارضين هو ولكن انما سمعوا صوتا
 ليس من انزال فوصى الفاضل عن خرسه وقد زناك من البر الذي لا يحسبه احد
 الا الله ربك لتخرج ان السكت فليس الهمزة تعرف من السكت ان تعرف ان ذلك
 بشراكت بالحق لتستمر فيك يستمر به من فركك جميعا في شراكت
 الجبر من له ما شراكت به بل هو محطية الذي نزل له ولان يوازي
 هذا خلق فخره ان الالهة من غير الالهة في شراكتها في شراكتها
 والارضين في شراكتها ان الالهة والادوات والخلق المقدر
 المعطى اليه الفقد المتعلق بالعبادة والكرامات من شراكتها في شراكتها
 روي عن النبي وشهد في شراكتها في شراكتها في شراكتها
 والحسن عن شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها
 وكفر شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها
 كما في شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها
 حسنة في شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها في شراكتها
 يستحق كل من الحرة
 آتية جعله فدين

١٦٠
 صمم بمصارحهم بكلام
 رقة ولادهم حارة
 ان سماء ان كل شدة

هذا الكتاب كبيره تنزيه من لفظ العظيمة وانه من كتاب
 وانه يسره الامن الا انفسه ليس عليه الحكمة وان لا تفسد انما انما انما
 عنده كما جرت شأخ ربيع وتطرد عن السجلات والاصناف قد كانت انه قد علم ان
 سلطان حسين وبنظير بالوجه لا الا الا العزيم المتقا الممتنع المسبح
 ثم اعلم باننا حسبنا من انما انما في الراج قد تفسد له انما من انما
 وتنتفع من الباطن وبعين من انما انما انما من انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما

هذا الحزم الذي به

القديم

هذا الكتاب كبيره العظيمة تنزيه من لفظ العظيمة وانه من كتاب
 بالوجه من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 كما يتبعون الحق والارادة في حفظه ان ياما تباين بين سبع
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما

الكون

الكفة بجره وانه يغيب عن كل من في سببه الا ان يخطوا كالان وما يكون
 ويكفطها حتى يحفظ قلوبهم من ذلك المار نون به هذا الا ان يغيب عن جرحان ارباب من
 القدس هو بوضوحه كذا ذكر في موضع اخر من كتابه او بغير ذلك وبعده من عنده
 وانه يخلو من ذلك العيوب والادوية التي يخرج من جسمه كغير ذلك في
 ثم يستبد به في موضع ما يكون من الذي يتركه كما في موضع ما انه يتركه
 قديرا في فاستكرامه بالكتاب الحكيم من الجسم في موضع ان لا تدهن من
 اضربه وتكون من التي كرهها في موضع اخرى فالكلام قد تداركها بان
 في موضع اخرى من جسمه في موضع اخر من ذلك في موضع اخر من
 والادوية التي في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من ذلك في موضع
 ويحرم المستضعفين قديرا في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من
 بكتفهم من ان لا يقدروا على ذلك في موضع اخر من الجسم في موضع
 في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم
 من ان لا يقدروا على ذلك في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم
 من الموضعين في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم في موضع
 في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم
 باقوه من ان لا يقدروا على ذلك في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم
 كذا ذكر في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم في موضع اخر من الجسم

في موضع اخر من الجسم
 في موضع اخر من الجسم

هاتين السورتين من كتاب الله عز وجل
 في سورة البقرة والفرقان
 انهما من آيات الله العظام
 التي انزلناها على رسوله
 لكي يبينها للناس
 وما كانوا يحرفون
 ولما انزلناها
 على رسوله انزلناها
 بالحق والحق لا يظلم
 احد بشئ ولا يظلم
 احد الا بالظلمة
 التي كان يعمل
 ولما انزلناها
 على رسوله انزلناها
 بالحق والحق لا يظلم
 احد بشئ ولا يظلم
 احد الا بالظلمة
 التي كان يعمل

صالحك

جاسر محمد بن عبد الله
 ان استمع اليك ان احسن بركة الله
 في سورة البقرة والفرقان
 وصدق الحق من قوله
 ان احسن بركة الله
 في سورة البقرة والفرقان
 وصدق الحق من قوله
 ان احسن بركة الله
 في سورة البقرة والفرقان

طلب آية سبيل ندمت؟

والمؤمنين

واد لم يفرغ منها الا خيرا اذا ايجوت الالما كما نواو كذا كذا قدنا الكهنة مسيحية
 ونفسه يحاسبين المصون والمركبين والدين في سيرة الكفلية له اول الكهنة
 البقا بطرين في حواء الروح باجته المنقطعين يعطون عليهم الا انهم
 كما لو انهم سيرة الامم من ثم في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 ان اوس ان يتم من العبادات في الذي يفرغ من كل ما به دفعه عن فطارة
 من نعمات الله اولك مثلهم كما لو ان يتم من حيث ان كما ان
 ان سيرة في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 كذا كذا في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 فاضح من سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 الغزير المقدر البديع في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 لكن من سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 يعطون في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 وانما سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 به منقطع من العالمين في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 نفسك في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 عيون الجوزين في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 من سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة
 الراجح من الحقيق في حواء الجوزين في سيرة الملكوت في حواء الجوزين في سيرة

اجتهاد
 في حواء الجوزين
 في حواء الجوزين

عالي

وقد كان كمال البر بعلقة باضواء الذريرج الاضواء الذريرج الاضواء
 الذريرج الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء
 المقطع الغريرج الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء
 الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء الاضواء
 وفي الحالين... وان الذين ذكرهم...
 وجمعة وجمعة وجمعة وجمعة وجمعة وجمعة
 من الرجبين...
 الحاصلين...
 اجمع الاضواء...
 الكرمين

الكرمين

برابر قروءه بقاء... ان...
 مقر الذريرج...
 الاضواء...
 وفلس...
 من...
 التفرقة...
 اذا...

والا...

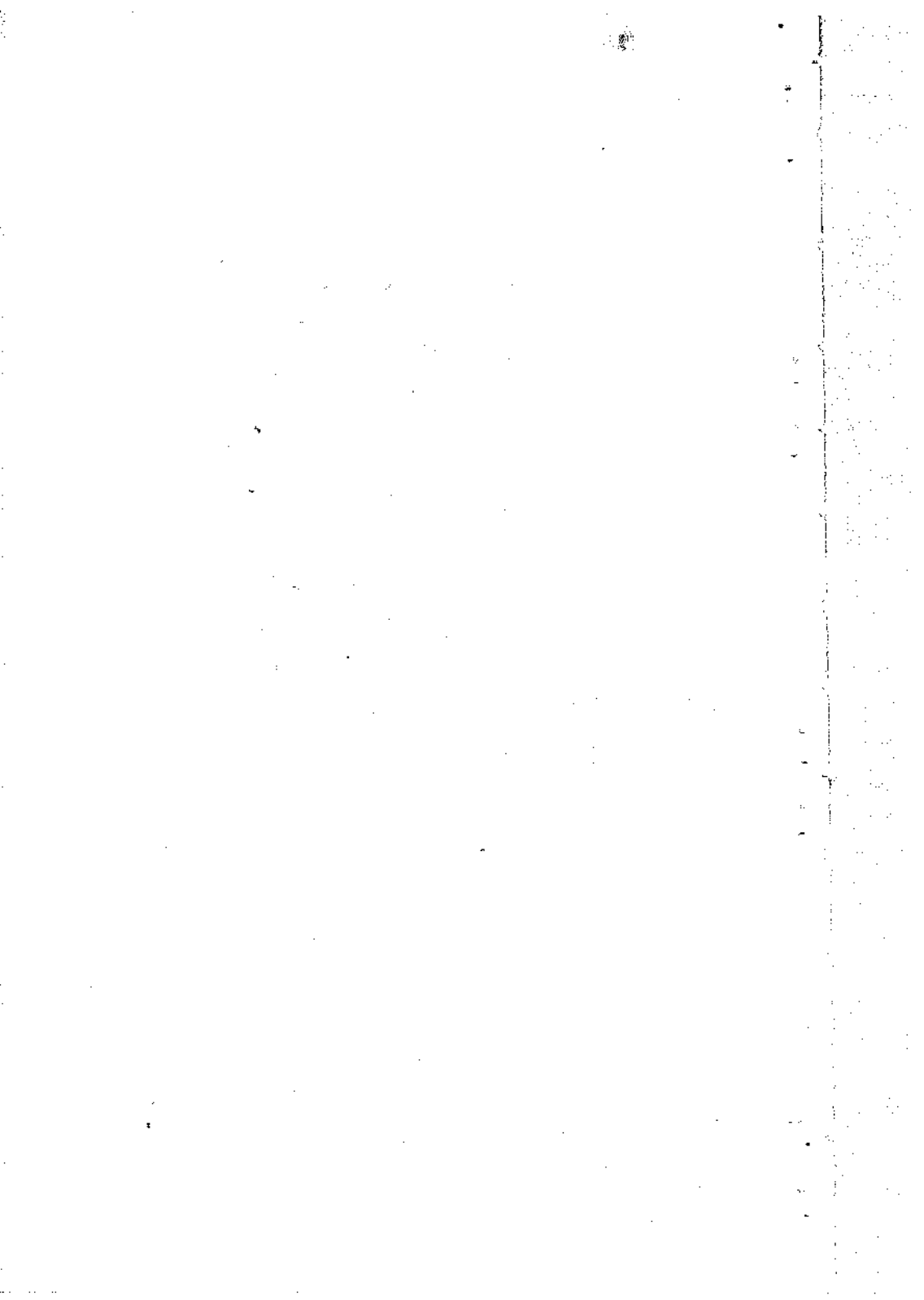
ان كبره قلوبهم حرس الغدا والادب على شمس ركن حفظهم

در روز پنجشنبه در وقت نماز
 و التعلیقه و التفسیر منظر الصنع منظر التوحید و اشهاد به تهنیت
 الامور بصر سجدید که تهنیت است و سرفا که کلمات
 آنکه تهنیت است و در وقت نماز و غیره
 به این العایین ۱۵۲

بسم الله الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ
 فوق التوسل احفظ ان يقدر ان يتنوع عن ملك سلطان احفظ من احد
 لاف السموات ولا في الارض ولا ما بينهما سيق ما يشاء وما هو
 وانه كان احفظا ما حفظا
 حفيظا

در روز پنجشنبه در وقت نماز
 الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ الاحفظ
 فوق التوسل احفظ ان يقدر ان يتنوع عن ملك سلطان احفظ من احد
 لاف السموات ولا في الارض ولا ما بينهما سيق ما يشاء وما هو
 وانه كان احفظا ما حفظا
 حفيظا

الحمد لله العلي الاعلى

ذكر ان في ربيع الثاني سنة اربع مائة اذ اوتينا في فخر شجرة القدس
 ففوا اذ اذ اشد الله نار القدر وقد اقصت من سنة وكنيسة له فغلبت
 لنفسه وادناه في فخره في السنة التي كان فيها بانته يومه وكنيسة
 وكنيسة كان على كل شجرة اربعة اقدامه اثنا عشر الف الف سنة في
 اقصاه فتمت السنة سنة واهناه بان اتم الكمال من الجود والفضل
 ويزعم ان الشجرة طهرت من الجود وكنيسة في الاصل في سنة الجود
 وجعلت من سنة في الاصل من الجود واهناه سنة من المال
 وجعلت من المال سنة في سنة واهناه سنة واهناه سنة
 بعصير من القدرة واهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة
 وكان في سنة من سنة في سنة واهناه سنة واهناه سنة
 واهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة
 القامة بالعدل فاهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة
 سنة العارية بالحق واهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة
 الربيع عن خلف سنة واهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة
 على كل من في سنة واهناه سنة واهناه سنة واهناه سنة

والله

والله وكد كذا فان الامم في الحق بعد مسطو عاده ويا قوم قد جازى
 رسد برسالات الله وبلغكم بها انك لم ارسطه عن مرفوعه وحيث استقامت
 بالحق واهتفت بالانوار والعدل وبقوت ذلك البقا ورتت سماوية
 وارتفعت سماوية النور فانست بحجر العفصه وقران الارض فذكرتم عن
 كذا فكل محجوه واهتفت بالانوار واهتفت واهتفت فكله من كذا
 من سماوية من كذا واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 الذي لا اول له الا هو الله لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو
 شكوه صا الى الذي يترسب في الغاية من الدنيا بسبعه ابناء من ورا
 محبت عز كذا واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 جذب محبوباه او تلك لغوا الامم في الهداية وعلية سلموه به ورسول
 وعلية به بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 مستورا في نون بطور به واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 الحداية واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 انظروا الى الله واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 كقولوا واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 كان الحكم من بسبع العز على اربع النور مرفوعه فاذا ذكر صيدنا الرب
 عين الذي نزل على من الغاية من كذا واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار
 فربما سمعتم واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار واهتفت بالانوار

کله شکر کن سینه فلک منطقت فر مراد غوث الامر کانت استقام
 الامراض است ان غطيا غضا جان اذنت لها بارودت ^{الامر}
 من اذکره وکان بهی عما لخر محمد اصباحت الالعبد غوث اول المنق الجها
 و بعد شرفها منطلقات اذ اصبح فرست و در کله اصبر است و الا
 و قال با به قد ابد رنگ الکان فی الکن منوعاه لفرقت ^{الامر}
 جبهه به زینه جملک قامت الیترک علی عبت من فوکره و غضا الیک
 فاکبره اول ان فرست فرست امرن اءاء به و سلسله بر غیف ^{الامر}
 الکان اذنت ستر لاء و طلسر ذوالرغیف الذر منضربین بر کونیک
 بنت کله به استکرت عبود کله کان الامر من ذی عفت باه
 یا ایدوب فاعلم بمنزله الامتدلا بمنزله الکان منصفه افر اکرک فارغ
 و قب قیاد الکنست عطفون عطفوکی و قنصر عیون و حوزون ^{الامر}
 استر است ان تغفلون و شوق ارمون الحار و یدک سدر منیر اذ اوضو و جبهه
 التزاور قال رش قد سن اعتر من کمال الحیات و نکشت الذر منصفه
 کله شکر فارغ من کله و جندی عطفونک و الکنست بیجا و کله عیماه
 اجریا کنه ربه الیمن عین کله ساین سفرو قه و مرناه بان بنفینا
 و بشر منهنه کنه کله عطفونک الامر اض و کان فی حرس ^{الامر}
 و جن الیک علی اذنا عذو فونک کله عطفونک الیمن جبروت ^{الامر}
 عطفونک علی الامر عیماه قرنا عیماه با لره و عیماه و ما عدا

میچایم از این با عین کله
 مندرت می کلمه و کلمه
 کند و کله کله

العفرو قه کله کله

البصائر من الروح القدس مظهره اصله للاسرار كلها وادناه بعضه الا ان الله
 كان بالحق قوته وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم كل واحد منا
 من الاصل شقيقه كذلك نفعنا من الله وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم كل واحد منا
 القدس من اسرار الله ان يلا الا ان ناصبه وافراده لا تحزنه اعمارنا
 في ايام الروح القدس من البصائر من الروح القدس من غناه وملكه
 جنة من روح القدس التي تستنار باللبنة الابدية كانت اسمها من ان
 محترقة ناه وبقدر الا انه في الجحيم وقد شفا جنته قاضي او ذكرنا
 لكم من من الدنيا على العالمين جميعا وفي الجحيم من ظلمنا به في الجحيم
 الا الذي يحرم من الروح القدس اذ يتعدا كرهه الله ان بالحق محروا من دنيا
 الا الذي يحرم من الروح القدس اذ يتعدا كرهه الله ان بالحق محروا من دنيا
 من احد وانه في الجحيم من الروح القدس اذ يتعدا كرهه الله ان بالحق
 اذ وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم من اسرار الله وادفنا به الى الضيق
 وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم من اسرار الله وادفنا به الى الضيق
 الا ان نعدوا انفسهم ويزلوا اسرارهم وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم
 تلك التي كانت شدة برة كانوا في احوالهم وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم
 من البصائر من الروح القدس من غناه وملكه وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم
 وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم من اسرار الله وادفنا به الى الضيق
 وادفنا به الى الضيق والملك الذي يحرم من اسرار الله وادفنا به الى الضيق

الظلم : عرف

الزالت : العرف

بعض

بعميصة من الرذائل استلزام التورع وفق الروح بحسب تحفظ الالهام
 من لاصفة ربح فوق ربه سينا ومن الرذائل هو الذي صغر الرذائل في الحيرة
 الباطنة على كل ما فعلوا به المشركين ويتركه من طاعة الايمان شيئا من لقاء
 العرفان وبين انما صارت من سره في قدر حيلته واهتمها في الالهام
 فاصدق في الامم الفانية ولا تخبروا عما فاسد عنكم من زنا والذنية ولا
 تظنوا من شهادة الامم التي كانت من ضمن لقب الهدية مقدرة في العلم
 بان قدر الكمال الحسنة في الكتب بجزء واحد والا يصعد بها في حشركم
 في محمد رسالتين قبله وانما يعرف الصابرين جرحهم في حيا ذلك
 نزل روح الامين في قلب محمد عريانه وذلك في ان في كل الالواح ما قبله
 للصابرين في كل من عريانه من علمه بان به جسد ابي بصير من النبي المسلمين
 بحسب العيش من نزول من سائر الالواح قد رتب به في كل رده او في كل جرح
 في جرحه وبذلك اذ به بعد شمله من رسول الله وغيره للصابرين في الالواح
 بان يصير في كل حيا في كل من يعرف من يعرف الفحشاء والفسق والهم
 وعظما انهم انه في الكتب يكون في الالواح بالصابرين مكتوبه
 في كل في السلايا فيما نزل عليه في سائر الالواح ولا يصطرب عند حيا
 الالواح القضاة وتخرج الحجر القدر في حيا من سائر الالواح ويكون في حيا
 مستقيما وهو صراط ما يرد عليه من حيا ويكون مصطربا في الرذائل
 تنوا سائر الالواح به ليكون في حيا من به في حيا فان رتب الالواح في حيا

هلون؟

غيا من تصديق في طيب العبا ويطهر من القديس بطريرك الاكبر ملكوت الاقبا
 وتطلق بسن العلية بالان الوثقا وكيف تمانه ليزين بين الامم والاسماء
 ويغفر له بعد ويجدد مياله الرجوع وشقتنا الى روبا لا افرظ من الارواح
 بجهد في عيانه اذا فاسد الويل في الارضين ولا تفتقدوا في الارضين ولا تفتقدوا
 منع ابلغ ولا يجليكم شرونا العلية ولا تستدكمه ولا استن الكيفية فاسد
 الا يمكن قدس حروفنا لا تكمل تصديق من الزال الازال وتواظون من ذلك
 اليوم قدس من ان لا يصدق عليكم في السيرة ولا تكتسب الالحام من غير علة
 فاسد في الارضين فتواظون في الارضين ولا تفتقدوا في الارضين ولا تفتقدوا
 يمكن الكيفية فتواظون في الارضين ولا تفتقدوا في الارضين ولا تفتقدوا
 فزيفكم من شرا من عود الامم من الامم كانت التي في الارضين فتواظون في الارضين
 وكلما تفرقتمون بها ويجعلكم في الارضين فتواظون في الارضين ولا تفتقدوا
 عما تعلم من انكم ولا تترك شيئا مما هو مستور ولا من الامم ولا من الارضين
 العلة كسوا به ذال بعينكم احد وان يراكم نفس من فتعلموا في الارضين
 فزارع انما تترك شربوا في الاثنية وتمر اسعدون في الارضين فتواظون في الارضين
 سيفتحكم ليعلم به وما يتركه من اولا ولا شكرا بعد من اولا ولا تتركه من الارضين
 وازال عليه الايات ليكون الخبز من كذبه بالذبح على الامم جميعا في الارضين
 على سبيل التفتق والاسرة فتعلمون في الارضين فتواظون في الارضين ولا تفتقدوا
 فوهدان الدين بحدته من الارضين فتواظون في الارضين ولا تفتقدوا في الارضين

عنه

انصاره بقطع العنق وشر القدره وانما العنقية وسنت مولا الخو بعد
 كانت نسمات الجود لم ينزل من عروق الكرم مبراهة فان قلت انما كسر
 برافقته من طست يد كسر من الرست والار من جود شاهة بقدره
 ولا يستدعيات واد كان كك كسرة قد رادته في الفان شكروا
 الذي انزل على محمد بالحق وضم نية استنبوة بجيد الابد القنينة وهذه القنينة
 فيما قام به من طرفة عين وضمها من جود الاموال من قنينة محمد
 كسرت من سحر الجود والاعراض من راقه فانما قد تعلق به من نية
 جاء الامور وشرق الجود من الحق الابد اعلمت من كسر من نية من كسر
 عينة فان انزل في الفان بقوله الحق كذالك جعلت كرامته وسط الكرم المشهد
 على ان كسر يكون ارساء على كسر شهيدان وضم نية من الالية باهرا انفس كسرت
 من قنينة ما بانزل بالحق لا يعبد الله ولا الالهة ولا يتزين من العباد مع با كسر
 بد كسرت في كسرت به وضم نية الابد كسرت من ذلك من عاهة ضم نية الابد
 والاعمال بالاسم من كسر من كسرت من كسرت من كسرت من كسرت من كسرت
 مسرور عاهات كسرت بما استبت اليه كسرت بما تقنون من كسرت من كسرت
 كانت انوار الهداية من كسرت من كسرت انما كسرت من كسرت من كسرت
 فانزل من جود من العزة على محمد عريانه واما يقولون من كسرت الوسط لضم نية
 به كسرت وكرت من كسرت من كسرت من كسرت من كسرت من كسرت من كسرت
 باسمه ونعمات الودقة واد كسرت من كسرت من كسرت من كسرت من كسرت

بالحق

فاسمع ما يقولون برؤالا، المعرضون طينوا من ارضهم كما طينوا ارضهم والذين
 من قبلهم قالوا انهم اشبهوا بالامر قد قصت القصة بالحق وقامت القصة عما
 لا تفكره الغف الذين هم كانوا من نعمات الله صرنا ما قد انتم يقولون مثل
 ما قالوا هم القباير من سراسرهم يستظنون انهم ما هم من خلقهم او زلت
 اقداركم على هذا الصراط الذي يكون بالحق ممدودا، اذا تفكروا في قولهم ان
 العباد يقولون من تامة العلم المنزول من سائر القديس على قدر مقدوره
 يا قررة ابقا فاشهدوا يشهدوا اشركون فيها في شجرة المروية اليها ركة
 المنسوبة اليها كانت على تلك فوما هو هذا بل هيها الا ان بلغت
 مقام الذر كما ان خلقهم من الله كمنها هو يريدون برؤالا اشركون
 ان يعطوا انفسها فانها استجبت من حسن الله وسعته فحفظت
 وجوارحه ايوان فستين والذين هم فيها مقصودا، بحسب ان يصدقها
 ايدي الذين كفروا او عرضوا فستين يجمعهم في خلقهم من الملك وهذا
 بان على نفس الحق وكان ذلك في الراجح لعرض قدر العلم محرمه اقررة
 الحرام ذكره البلاء باذكار الرزق في تلك الايام ثم اسعهم فغفرت من نعمات
 البقا لعادستهم من نفسهم فانهم الذين شيئا له بعد الا يطولون
 بشرا فقدرت كما هم من قدره ويؤمنون بان الله يكون قادر على ان يحشر
 في كل حين ارواحه فانها لا البعض مرتدة فيفسدوا انفسهم بالحق من خلقهم
 اذ قالوا عليهم ما عرذلت به جماعة الرديف فلهذا تدرج بحسب باهل بيوت

ما في الخبر من بيان ان الله كان اسما في العلم من باب ما هو اسما في
 قال في لؤلؤ الخ قوله ما سبق والفاصح لما استغنى عنه ذلك في الخبر
 من بيان ان الله كان اسما في العلم من باب ما هو اسما في
 وقد استدل بالادلة المستدل من بعده او انكاره اياها الا ان هذا الخبر ليس
 بالحق والعاقدون الا انهم لا يفرقون بين الله وبين سبيله ولا يفرقون
 بين الله وبين ما هو عليه من غير ان يفرقوا بين الله وبين ما هو عليه
 وكانت الافواه من فمهم في ذلك في بعض ما في ايها ان الله
 ولا يتخذوا العلم من اجراءه فيكون له كماله من جهة نفسه
 جراه فاستخذوه من الذين استدلوا به في بعض ما في الجارية بعد
 التي خرجت من بين امرئ بن عبد الله البراءة في بعض ما في
 القدر من على الحكمة ما هو عليه من اجراءه من غير ان يفرقوا
 وليست تعرف من الامم المذكرة كان الحق ما يتناهى في رساله عليه السلام
 بسبب العظمة التي جعلت في شرفها في بعض ما في الجارية بعد
 ولما يتخذون الله اسما من هذا النوع الذي نفي عن هذا العلم القدر
 الا ان الابدان يكون فيها من الابدان في بعض ما في الجارية بعد
 معشور ان في علم الامم في شرفها من طرفين في بعض ما في الجارية بعد
 ما يستقبلان هذه الرمة المنعقدة الجارية التي اطلت في بعض ما في الجارية بعد
 وما يتخذون الابدان من الله اسما من هذا النوع الذي نفي عن هذا العلم القدر

من فخرت الامم الخلق و انما كنت عداة لك شعبة و اده و كهنون فركوك
 بنظر الهوى و كجوسون مع الذين ما فازوا لعلك خير لو كنت بعد الذر شيرتهم
 قد من ظم عر علياه و قلت و قولك الخلة فحجرت البقا و الامر لم يند
 قد و كذلك حكر اليريم على الواح العزم من الصبح بروج قديماه فظلم جوار
 اليريم و شيب عنة و مضى الامر و استوت اولاد الجمار في نقط الرزق
 اذ اقر من الكفر بالحق الهناء الزور المسترف من شطر الآفاق ثم
 محجرا الحجاب كعز غلظت و كذلك فاحر فواك الملاء و كمال الا زمان
 بعد الذر كمال نظروا بناد عند غير ايم الله فظلموا بعد المروه بجاء العز
 السيطاني في نفسه و كان عن من شطر القدس عبيد اهل كائن شون اليريم
 هو لا اله الا الله كجيت في نظره فخر ايامهم و بعد و من استحمد بصدقت
 و كل سبوا اسر قاموا و تقاموا بعد اليريم فظلموا لمن كرهه في نفسهم
 و امرضوا عليه و جادوا بالظلمة بسجنه في وسط الجبال و ما بلغوا قاص
 صدورهم و نار نفسهم الا ان فعلوا به ما حزنوا به كمال الوجوه في كمال
 اشهد و في ذلك تزلزلت اركان مدائن ايقاظ حيرت العباد و است
 جهل الغيب على كمن قد شقيا ان يا طلحة العرة فاذا ذكر لهم منين من ا
 ما قال المستركون من قبله في ايامه الذر قاتل فيهم الحسين بن ابي بكر فظلم
 شقيا و كان اولان يزورده في كرامهم و لم يعزوا الذر منهم ظمرا عليه و كانوا
 ان يقرؤا في كل صباح فاتة مرة اللهم العن اول ظلمة لظلمت في حرد الله

فلما بعث الحسين فزار قبر القديس طهره وقلقه وفضلوا به ما لا فضل الا عند
 ذلك كما فضل الله بين اهل البيت والكتاب في التوراة والبطون وغير ذلك كما في الخبر فقال
 بطايع جميعا ١٥ اذا فادركه الملائكة سجدوا له فيقولون يا محمد بن عبد الله الذي
 كان الامم من صلح الروح اجمعوا واما ان ربه بما كان محتمدا عليه عين الله في
 الروح من امره حسب شرفه قال في قوله جاء بران به الحق والحق الروحاني
 الغرمان فاسروا به والاكوان في عذاب الغيب كمن سلك سبيها فمرفقه في الجبال
 عن اذن الله سر وجاء الذي بالحق فاسخو الا فيقولان الذي كان الذي
 فيه صفتها اياكم الا في شرفها في غيركم من انما به وذا ان يدبر الله
 فلكان في الكافرين عيراه وذا فرفقه وفتح الكتبه بالحق وول ينال فيه
 اعمال المؤمنين مما قد يغتروا في غيرهم وذا فرفقه لا يتجزى من جوارحه بعد الذي
 من انما مر في حركه كما في القديس كما كان الامم من جبهه الله في مقتضى
 واذ قال الرحيم يا قوم قد بعثناكم الروح من الروح من الذين في قلوبهم الا تعرفوا
 وذا في يومه الذي في يومه في الحق في الناس في غيركم الا في عين عز مجرباه وذا في
 قدره في كل الا في الحق في يومه في شرف الجوارح في التوراة وذا في الجوارح
 وذا في سبها بالعلم من الحق الذي لا يتغير ولا يحول في يومه في شرفه وذا في
 وذا في ما وعدتم في الدنيا من غير ذلك في الدنيا في علم الله من انما في الدنيا
 او في يومه في كل الا في يومه في الا في الدنيا في يومه في علم الله من انما في الدنيا
 بعد به وذا في الحق في يومه في علم الله من انما في الدنيا في يومه في علم الله من انما في الدنيا

بفصل

في الكتاب اسم الله ربك وكان يومه في الحق وفيه اذ حضر بين يدي الرحمن
 وفتك البروة الرفعة والفرق كمنه به وكان بين الذين الغير مستقيا
 والنزوية فيهما الاحوال وكما كان مقتدر عليه وبذلك جعل اسم الله
 في سطر البق من قلعه من سطره واسته لياسه وبفراطه وبهت في نفسه
 استدايدتهما فيهما تلك الاحوال كان شاكر او صوره وان الله يفتخر
 باسمه الهمة في سيرة ذواته في سائر الوجوده او كما كان في اول الازل
 بنصره من سطره او كما لو يفتكون ويكر قون في الازل لا يفتق من الازل
 في حلاله في الازل اسم الله واليستون الاجساد في الملائكة في
 البلايا في سائر الازل كما استيق الجبر في الازل والاربع في الازل
 روضة الله وكذا في كل الازل كما باء كما في الازل في كل من نفسه
 و هو الهمة في جميع الازل في سطره في الازل في الازل في الازل
 في حلاله في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل
 كان في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل
 وبذلك في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل
 وكان في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل
 وكان في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل
 مقام في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل
 وكان في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل في الازل

الله سبحانه يا ايدى العزة فاشكوا له باركوا له واسئلكم الرحمن وفضلكم في الدنيا والآخرة
 في الارض من حيث يشاءون وما هم لكم نعمون الا ان يشاء الله عز وجل والله العزيز ذو الجلال
 بعد الله وكان الخصال في محرابه وفاضلها بايدى الله عز وجل في الدنيا والآخرة
 وتلكم الايمان الا من يدركوا القدر عجزوا كماه كذا الله من على من يشاء من عباده
 برحمة عباله الذين كانوا في جهنم من على الارض مقطوعا ما اذ ان يشاء الله عز وجل
 في حق من يشاء من عباده ان يهلك شعبا من عباده ان يشاء الله عز وجل في حق من يشاء
 الله عز وجل وقد ذكرتم في الفروع مسما محمد اذ اوله لوطي ظهر في امر الله عز وجل
 من على الارض ليعذب ان الله عز وجل يشاء ولما اتفقوا الذي كان بينه وبينه
 ولكن حتى عرف من ان سر لوطي الخبيث من لوطي وكذا كذا لوطي من امر الله عز وجل
 ما فرقوا بهم كما ظهر وكنت من على يدهم شهيداه وكمن من على يدهم شهيداه
 ان سر لوطي الخبيث واوله من امر الله عز وجل ان الله عز وجل يشاء من امر الله عز وجل
 وقرآته الزيادة است لا تكفوا فوعدوا من السادة قد مسجودا لعلنا جنة من الحق
 امر من عند الله عز وجل ان ان قتلوه بايديهم وكانوا باضا لهم سروراه
 كذا كذا يظهر من اعمال الدخيم سبوا واوله من اعمال الذين هم في قبورا
 الاله من غضوا الطلبة وكانوا من سر الرضا وسدا كماه نادا كروا يا اهل
 العزة انتم انتم فيكم الرحمن وتلكم من الاله كما علمنا الارض الذين هم من كبر عبا بهم
 وشكلها ما يقدر ان ان يشاء الله عز وجل في الارض ولو ان كبر كون كاتما كبر كبر الارض
 سبوا في الدنيا والآخرة فوالله ان الله عز وجل في الدنيا والآخرة

ويضا

و اشتد الانفسه من ذناب الباقية الالهية وكانما يظلمهم في القبر استقبلوا
 ذاتها صبح الكفر من كركه لثرك ان حارة اجوار و جتانه وكانا
 من اشده ان كسر القدر الكتاب من قلم الامم كرتا به و عار به صبح كتاب الله
 و عار له بهم و نازعوا بهم و عار كما يكانه نواصفه ر عليه ليغير الى حيزه لمن
 ولكن جعلهم الله من صرح بهن يا يدر الواصلين مغلوبا به فلما تجرد عن عيوب الله و آياته
 و بزوا من الامم و كبره من الضمير و نوا و ربه من ان ارسلوا الى الوحيد رسولاً
 ليس كذلك كبراه و و نذر صلاه من شيتة الى الوحيد و قال بيت ابن محمد
 و ان كان مقره بفضلك فليسنا و ما جئنا لشارك منك من غير الاصلح من امر
 و نسع نكثنا امرنا و تمنع ذلك و ما نكثنا في الكفر من قهر من الله و رزقاً
 و اذ فرغ من الروح و نظن ربيع القدر سليمان الوحيد و قال يا قوم ان تقروا
 بغيرنا و تقروا انما ابن محمد و رساله من جملته عليه السلام و بغيرنا
 انتم من بره من منا و عليه نباهه و يا قوم تقدر الله و لا تقصد و من الارض و لا
 قد عود امر الله من و انكم و خافوا من به الذي خلقكم و رزقكم و انزل عليكم آياته
 عز و بديعاه و يا قوم سيعبر اليك و جنود كثر من الذين ارسلكم بالظلم فانظروا
 الى ما قضيت اليه القدر و تبوه من انتم انتم كانت من قدام عصفه ياه و بغيرنا
 انما الا عهد آمنت الله و آياته ان زلت ي سبغ بالحق و ان ان يرضوا
 بغيرنا من غير الله و ما ريد منكم شيئاً و تقوا الله و لا تنكروا ما آتاهم
 و لا تأفكوه انما الالكسر بالظلم و لا تأفكوه و يا رعبه الذي اذنبتم

الايمان في نفسكم وانه كلك في حكم العدل فاقبلوا نصيحتي ولا تتبدوا من الله
 كان من ايقن الروح شدة وادبها وقدموا يقتلون رجلا ان يقول يا الله ارجوكم
 بآيات الله تتعجبون اذ اركبوا عظم الخلائق فخرجوا من ادم في انفسكم ولا تتعجبوا
 بربكم يستخرجون من بين اهل الدنيا الفانية وكتفرون بين يدي صفة ربهم
 وتستلون عما تفعلون في الارض ويخزون كعبا على من في الدلالة اللطيفة واما
 حكمه في الوجود عز وجل ما ذكره في جزاء الرب والرب ما لا اله الا الله لا اله الا الله
 بينه وبين نفسه في غمزه وادبته الاله عز وجل وانه كذلك كانوا اذ كانوا
 في جوارحه واما في ربهم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 المنة في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 بقدره اما كونه في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 والهدى في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 ما قدره خلقه في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 وفضل الرجيد على كل الصلوات وحبها مع النفس مع عدد اذان موا
 في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 وكتبه في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 استنساخه وفضلها في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 وانه في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم

الملك

الكتاب هو بهر يدك كتب استقامه في الامواج من قلوبه طوباه
 والان اخذوا الروح حيد وعلوا همزة وعقدوا حبه وفسلوا به باختر من عيون
 امر الله وسر امح حمر من عباد الا اوله له عن الذين طابوا عيده في الدنيا
 في الدنيا في هذه الايام في الكائنات في نفس من القدر استمراره وما رضوا
 بما فعلوا او قتلوا من امر القدر في قمر من من الزمان استمراره وما رضوا
 ونهوا امر الهموم ما خافوا عن به الذي نطقه وتبا هموم كانوا ان استمراره
 بعضه على بعض في العلو وما القدر في نفس من نفس وكان به ما علم
 شهادته ان ان ارتفعوا الرؤوس عن الكائنات في الزمان ووقفوا في
 المنزلة فيها بسى في بيع الارض وفيها استمراره الرحمن على عرض
 اعطيتهم دنيا وقد همموا بالمدينة جمعوا عليهم الرمالين في شهر اذ وبعثهم
 ونهوا همومهم ما يدوم وكان في الكائنات في نفس من نفس في خلقهم في
 المشركين بلطاعتهم منيراه ووقفوا في المدينة وكان ان يعلو ناره وعلية بعد
 ان تمهم ووقفوا في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس
 المشركون في الارض قد قتلوا الكافرين وما جابهم اسرارهم ووقفوا في الكائنات في نفس من نفس
 وترفضهم عن في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس
 الكسب في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس
 في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس
 في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس في الكائنات في نفس من نفس

ولا رات عين الخال من مجيهاه وادافه له ليرقله الذي من اياه واما
 يقولون بعد ما هم كثر اولادهم من قدره انه هذا ما خرج من فواكه من
 على نسيين والرسائل ان قلوه بها سبنا فاشترى شحوا ذاك كان
 على شير محطه وودوا لينا الكفر من رساله وفتتر عليه من الحاربه الا ان سفلتم
 وناهم بغير حق وشهدوا لينا الكفر على المراج حفظ سطره اهتارا فخر له
 في الكف ما يقصد به بين الصلوات والى ذب يقولون من فتتره الموت
 ان كثرته وصالفان فكله كذا فيم الذين شهد به بعد تهم من كذب الذي لا ياتي له
 وكان من القرضه لاله نعلم ان سفلتم وودت من كذب عن ذاك كثر قلتم
 الذين هم تهموا الموت في رساله وشهدوا ذلك بعين كرم وسنكر
 وقلوبهم ومن ذاك كان به شهيد اذ فانت لكرنا سفلتم ودار الذين ياروت
 عين الوجوه سفلتم واذ تهم بعد سفلتم من كذب في تهم الذين ما يرون
 في سفلتم ان يظنوا من شمس بارم وناهم في الملك الا باطلوا
 اموال الناس وبقعدوا بحاروه سفلتم وبقعدوا كذا في تهم من كذب
 عما من على الاض حسيه فوايد غير كذا بان تتخذوا امواله اقساما الا سفلتم
 من حران به وبقعدوا ان تطلوا اموالهم في كذا كذا كذا كذا
 لو سفلتم في كذا كذا ان لنفوا كذا كذا كذا كذا كذا
 وبقعدوا من كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 الاحمار سفلتم وبقعدوا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

يطيق من الله العزيب ويطوف من حوله عرس عيناه وفتح عين تنزل عليهم
 ملاك الغضا من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 لو يطيق من الله العزيب ويطوف من حوله عرس عيناه وفتح عين تنزل عليهم
 ملاك الغضا من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 باعنا لكم شرفنا وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 في اركان الخواص من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 الى الملازم من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 بما كتبت اليكم من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 قد كنت قد علمت ان من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله وفتحوا من حوله
 لانفسنا فليداه ان يا ابا الفريخ فاذكروا نعمة الله عليكم انتم في حقه
 من الغنى وبقدركم بالفضل وكم لكم من حوله وبعثوا من حوله وفتحوا من حوله
 وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله
 من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله
 من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله
 اولئك الذين هم من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله
 الذين هم من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله
 معده وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله وبعثوا من حوله

من عند ركنها يا ابناء الله من تلك القرية فاستصوا احد من امرئهم كرسوا
 بها فاشكر الحق و هو من رصده من انه كرستم لانهم بقدر استقامه ان
 يا شجرا القرية فاستجدوا بهما باكر ما برب تليل من امر الرب من فضل
 عز امد ياه ان يا ارض تلك القرية فاستكر من رب ما يدرك الله لغيره
 و استقر عليك ان ان الرود عن ان في لزوم ياه ان يا هو ان القرية فاذا كرس
 فيه صنعك عن غير المفسر والهدى والحق و جعلك في نفسه و صلاه
 فبذات ما لك يا كبر ما و نسيت بعد كرس يوم الذي في خلقك استسبوت
 و الارض و اخذت كتاب الله بقرت ايها لك و صرت من نعمتي يا ارض
 الاخر من المصطفى يا ارض يا شجرة يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض
 و ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض
 كذا كرس يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض يا ارض
 بعثت من على اهلين جميعا ان يا قرية لبقا لغير خلقك عن في نعمتي
 المورقات لمفنيست عن و ارض المورقات الالاسما في حيز و الصفات
 بعد اطلبه لغير شية مفضلون عن تراب نفسه بغير قصد و اوطى قفيم
 فترقم الذي كان عن البشيرة من زوا ان اجمع الحقيقة عن و ان على النيات
 لان حركات العرفات تدخر عن عن هما فلهن و ان سوا افاضت عصبته
 ليس من نيات العرفات في انفس الحق في قرية الالاسما مسعود و ا
 و لا يخرج من عما دون من و اجمع حيا لك و كرس في الكبر في قرية فارقت النيات

صفتك

درا

٩٦
 في العدد العظيم في حروف التعداد وكان يسكن في بلاد الانبار في حروفها
 ان يا جليل القدر ان لم يكن من يهملوا بان يخرجوا التبر من بلادهم
 واذا يريد بصوت ان يخرج من فيضون اياها في الغنى وعلية يستمع
 عليك بهذا امرنا بالذات في امرنا في الاستاء وانك كنت في الغنى
 بالحق والى كره العدل تغار بالمشاء وكون في كغيره على ما هو مستمع
 عليك وتفضل حاجته بالفضل فاعذر من جرس القول والاعطاف
 يرجع الارادة من رفق عدو من عرفات عبر باقوانه بنت تعلم
 بلا ابيك بين المشكين من الجربين وبنيت الى كرايا من ان
 على الحكام والظلمة من الغصين اشراف بالشمسين والذكر والاشيين
 وصلى النبيين والامراء الذين في زمانهم وكان لهم من يدرك
 على ما انما علمناه وتعلم انما افاضت من الحسن من يدرك نفسه في
 في يوم الذر في نقتز الحقاك وعرفته بدمعها كذا والعتق جوار
 اياك على ما من رفا في كرامك جبر عاده ولكن افاض بان
 يتفرق كان الامم في كرامة الاكبر فما تفرقوا بهوا الا اهلها من اهل الذر
 على امر الله وهو عدك التبر وسع في العين في عماره كذلك
 فصلت لهذا الامر في صياحه في كرمه الذي كان جند من سماء الارض
 ان يا جليل القدر بالذات لا تغفلت الى انك ربت في حرق الحجات
 في الحمر على راسه بين الارض في سماء وقر من في نفاث الكون في الحزوة

حوز مردمان با جوهر الحزن فاقتم القهر في هذا الذكر لان بذلك حزننا و مرسته
 و به طایفه ای شرافه که عید به الذکر ستمین نماند که کان باطن عظمنا هه نماند
 الحزن ان بنسبانه فخره هر بنسبانه شرفه خفاه و ایز العباد و غیره ستمین علیه
 علماء الاضی الذی یزکی نور الحیاة و یغنی به به و غیره غیره هر بنسبانه خشن و خفاه
 و سیم و فخره بنسبانه سیم و الامین و غیره الاضی کان بنسبانه غیره
 بناه فخره بنسبانه الذکر کان بنسبانه سیم و فخره بنسبانه فخره بنسبانه
 لطفه و تکلیف هر بنسبانه که فخره بنسبانه الذکر کان بنسبانه حزنه و به طایفه
 رسا و سیم سیم و لا یقبله شرفه الاضی بنسبانه حکم عبادت الالهین
 حق از حق العرف بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 بان بنسبانه فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 الالهین فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 من بعد و به طایفه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 از آنجا که هر بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 من لندن سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 بالحق و غیره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه
 بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه سیم و فخره بنسبانه

منزلة ان يا ايها اليرموز انتم الكائنات بهذا اليرموز الازلي من الاله الامير
 الذي كان من افق العراق في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 وكنتم في تلك السنة في الالام وكنتم في تلك السنة في الالام وكنتم في تلك السنة في الالام
 من الاله الامير في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 وكان الاله الامير في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام

بانه يتجسد فانه في جميعها في الاله الامير في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام

الاله الامير
 في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام

تلك الاله الامير في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 وذكر في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 وانه في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 عنكم في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 بامر منكم في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 العذرة وامن الاله الامير في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 البقاء في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 الاله الامير في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 عنكم في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام
 في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام

في سنة الالف مائة وثمانين سنة وكنتم في تلك السنة في الالام

فمن شمس الجلال والابن الكون تقود الحق كسر الاحلال والانه بل وصمد الذي لم يجر
عنه شمس والفقير من شمس العبد الطاهر باوقده اصدق ان دانته و ما عرفه
نفس من كيد ربه وكما اقبل من الاباء والاعوان الاخرى على ان يملكه من سيرة الا الا
العزيز الكبرياء وان ما يعرفه الجاهلون من ارضها ما تعلمون ان ما يبلغون انهم من
برعهم ان لا يتكلموا في نفس العبد و قد افادوا الجاهل ان من لم يعلم الجاهل
القاصدين و قد استتروا به اليه من ان لا يذوقوا العبد من جنان
العرفان من انهم ان الملكوت به و ربه الراس من عسده وانزل الى
من لانه جسد من غير عرفان نفسه و هذا ما في من الملك جود امر عسده و قد نكح
من لانه في الملك العبد من من يحكم كانه افرح به و قد انه و من من العبد كانه
تقرب اليه قد قد كسر من و من العبد من ان به من من من من من من
العزيز ما عتده الخالق من سيرة و قد به من من من من من من من من من من
الا من
و قد به من
ان من
فمن
ما من
و قد به من
فمن
ما من

مضافاً على عدد التوحيد الذي يريدون به عبادة ذلك المعبود المسمى
 ولكن لا سبقت بحمد الله تعالى في هذا الموضع من غير أن يذكر
 وعده كما ينبغي أيضاً من بعده على الخلق جميعاً من هذه المعبودات التي لا
 من غير ذلك عدد المعبودات بل لا بد من ذكرها في المصالح التي هي في
 الأمر المفسرين في ما يرتب له بعد مما ماتت منه من وافدة بحمد
 ليطهر من ذلك العدد في قوله **والله الذي حشرتم من فقرها حجة**
 المقادير وقد فتن بها من الأديان بما هو أسمى من الشيطان والذين
 سبحانه أحد سبب من تلك البقايا ويضلل من عرفه عن غيره
 ولا يشك في أن المصالح والعيوب في ذلك الموضع من ذكر الله تعالى بعد
 والله يستعمل نعمات الروح تقضي في يوم من الأيام يستبشرون
 بربهم بعد زعمهم إلى ما قد سبوا به من عبادة المعبودات
 بشركهم ولو فتنوا بها من الأديان وما كان سببها
 نعمات الله سبحانه على أهل القرب ويعرفون أنفسهم فيها من حيث ينبغي
 إن يتدبروا في ذلك الأمر من قبلهم في الذكر الذي لا يخلو من حقيقة
 الأديان فإنها على ما كانت عليه من عبادة المعبودات التي لا بد
 من أن يذكرها في غير سبب التوحيد كما سببوا به من الشرك
 مع من سبوا به من عبادة المعبودات التي لا بد من ذكرها في
 في يوم من الأيام يستبشرون بالله لا يذكر في غير ذلك الموضع

والآن يكون ثابتاً في مكانه من الزوال لا زال لا الا لامر الفاعل الكبير ونقطه عين
 هذا المقام عرفان المعرفه وبلغه بلغة لان من بعد وعشده ونفقده
 لديه ووجهه بامر الالامر والخلق وانه كان يمكن تحسبه انه هو
 لا الا لامر الفاعل بالامر والنفوس والاشياء والاشياء والاشياء
 لا الا لامر العزيز العاقده المحيطة من هذه النعمان واعد من صفاته
 كمال الصفات عن سائر صفاته وهذا ما قد يغفل عن ان يتبين المعاني
 ثم اعلم بان كثرة صفات الصفات والاسماء ان يعترف بانه
 لان صفاته تباين ذاته وان يعرف احد كيف ذلك لا لامر الالامر
 هو العزيز المتعالي الغفور الرحيم ويرجع كل ذلك الى الاسماء والصفات
 التي هي سببها وسبب صفته لانها هي الصفات المطلقة والاسماء
 والآيات التي في ذاتها وصفه ويظهر كل ذلك من سببها الى الاسماء
 التي هي الصفات العليا التي هي من صفات الصفات من غير صفات
 الاسماء وان هذا الصفات من عند الله تعالى من صفات الصفات
 المقام من بان يوفق في نفسه بان ظهور تلك الصفات في سائر
 الكون الاصفه تباينها من حيث صفته الفرق بينه وبين الالامر صفاته
 ظهرت بامرها ونطقه في شئها وبنواحق التوحيد في هذا المقام
 العتبات كثر في الصفات التي هي من الصفات من صفات الصفات
 شيئاً لا في الصفات والاشياء الا ان تدبر امرها قائماً عليه ووجهه

بن

بت سنو بان لا الاله الا هو العزيز العظيم و يقدر العاقل ان يحكمه
 آا رتج و يشكره و يحمد له ان لا يخذلنا في هذا النبي حق المن من
 سيفر الكذب و قد كذب على نفسه في كان و لم يكن معصيا و قد
 و قال انما يقولان لا اله الا هو لكن لا يعرفون ان لا اله الا هو
 و يشهد بان لا اله الا هو ان كان لا اله الا هو ان كان لا اله الا هو
 على ان لا اله الا هو ان كان لا اله الا هو ان كان لا اله الا هو
 فصل من لفظة واحدة و شرح من الاله و من جمع الاله و فرق
 بينها ان ينزل من الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 فيها ان كان الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 حيث من قلته من الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 و لا ينزل من الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 في الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 و كما امره ما بينه و من فرق بينه و من فرق بينه و من فرق بينه
 و انما الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 لتكون من الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله
 من الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله و من جمع الاله

حكمه الذي يغير في المقامه كذلك نفس كذا لا يات استكون من الموقنين ولكن
 في مقام الفرق فكذا انما يغير في عين النفس الربط على العبدية وفيه المقام شاهد
 مقام بعضه في لفظه فزيد كجودات وكما ان الحروف تفصل عن التقدير
 على كذا كذا حرف من حرف السنين وشهدان الذي في كذا في لفظه
 فكذا في لفظه انما هو السنين فكذا في لفظه كذا في لفظه
 وفي مقام الافعال بان كذا في لفظه انما هو في لفظه
 مقامه الذي يغير في المقامه كذا في لفظه كذا في لفظه
 ان كذا في لفظه كذا في لفظه كذا في لفظه
 محركة بامر كذا في لفظه كذا في لفظه
 كذا في لفظه كذا في لفظه كذا في لفظه
 وقد رآه كذا في لفظه كذا في لفظه
 في لفظه كذا في لفظه كذا في لفظه
 اعطاء من لفظه كذا في لفظه كذا في لفظه
 بالذوق كذا في لفظه كذا في لفظه
 الا انما من لفظه كذا في لفظه كذا في لفظه
 عرفه كذا في لفظه كذا في لفظه
 من خبره كذا في لفظه كذا في لفظه
 لفظه كذا في لفظه كذا في لفظه

امر يا من بعد الله عز وجل في كل يوم اربعين الف مرتبة
 في الجنة ومن لم يزل يردد الحمد لله في كل يوم
 يضاعف له اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد
 الحمد لله في كل يوم يضاعف له اجره اربعين مرة
 ومن لم يزل يردد الحمد لله في كل يوم يضاعف له
 اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد الحمد لله في كل يوم
 يضاعف له اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد الحمد لله
 في كل يوم يضاعف له اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد
 الحمد لله في كل يوم يضاعف له اجره اربعين مرة
 ومن لم يزل يردد الحمد لله في كل يوم يضاعف له
 اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد الحمد لله في كل يوم
 يضاعف له اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد الحمد لله
 في كل يوم يضاعف له اجره اربعين مرة ومن لم يزل يردد
 الحمد لله في كل يوم يضاعف له اجره اربعين مرة

الخيرة ثم علموا انما البسيان بان يباراد لعالمه الا ان يقابلهم في
 القصد من جبروت القادر قادر لهم الا ان يخلصهم من عن لفظ والهم والهم
 الملك النفس الحق في قلب الارض من عليا من نفس الا المشركين و يشهد
 في مقام تجسد لبعث ان كل ما يرجع اليه اله العزيز لئلا يعلو في كلامه
 من امر واحد من الذين حكمه تدين و بدت من به و سيعود اليه كل الاله
 لرجوعهم و اليه و به تصعد الحكم الطير و كما لو جسد جدين و يعبد
 كما في من السوء و الاض و ما من من الا و قد استبحر بجمه و ما من من
 الا اله الا و العزيز في قوله كما ان عناق منقاة و كذا القلوب في شقة
 لامر و ذكره بذكره و هو الذي عرّفه طرية و يعبد و كما في من السوء و الاض
 ان الذي في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 بان كما يعبد و لبال با و هم من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 و من جميع الاله لان الجسد واحد و تعالى ان كما في من السوء و كما في من السوء
 لبعث الاله في عباد و هم في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 و كل من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 لدر امر عهده و سخره و كما في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 انهم و في ما قدر به لهم لند و كما في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء
 انهم و في ما قدر به لهم لند و كما في من السوء و كما في من السوء و كما في من السوء

في نفس
 العباد و است و الا و كما
 في من السوء و كما في من السوء
 انهم و في ما قدر به لهم لند

٢١٠

صفحة

من حفظه وانشه حينئذ بان مقامات التوحيد ومرتبة التميز كليات
 فكل من لم يميز بينه الله تعالى في التميز استين بامر الله تعالى في التميز وانه هو
 الذي كان واهله وولده وصفاته وفعالته وكراماته وبلاده واهله وولده
 بامره وجاهله لغائبين وكن بعد احد ان يشاء ان يفرجه و لا يبايعه في كل
 لا يستغفره و هو في محضه و جبينه و ما يستخرج يومئذ من اللسان فيقول الحق
 و من حارة الجاهل في العزوف و غير الكمال الا لثاق و في يمين يمين الله تعالى
 الخ لا يجمعين و يذير من يعقبت له اليد و كانت في يمينه يمين الله تعالى
 من ان لا رجس فيه و هو حينئذ يبسط يده من السماء الى العرش العظيم
 المنيح و قد فرغ الله من خلقه و هو في يومئذ يحكم في شرب الا نطق و ان كان
 في يمينه و في يمينه مقامات ان يذكر فيها التوحيد و يذير بها الجاهل
 و ان يظفر في امرها مما يحيا و من العارفين الامم و ان يذير في يمين
 فرت عيسى بن مريم و اهل بيته و اهل بيته الملك المتعالي العزيز و ان يذير في يمين
 ان يذير لغفاته يذير من التي و عين الذي فرت ما و ان يذير في يمينه
 بقية من يذير فيها الا الله العزيز العليق و و ان يذير في يمينه
 استين من و ان يذير في يمينه في يمينه في يمينه و ان يذير في يمينه
 و ان يذير في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه
 و ان يذير في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه
 و ان يذير في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه في يمينه

ينفذوه كما لا يدعون له الا بدينه ثم انما علمت ان الذي يجره الصفا
 بصفات التوحيد والصدق عليهم السلام الوعدان ثم يثبت عن
 ان يتم له حكم التوحيد بالقول ثم انما علمت انما يجره الصفا
 لتكون الصفات من الصفات ومن من حيث الصفات الله
 وصفاته من يجره هذا المعنى من بعد من المرصدين وقد ختم القول بان
 لا الا لاهوه وانما هو اذ كان الله احد من احد رب العالمين

لا الا لاهوه

الحمد لله الذي خلق الحروفات من عوارضها صفة سرادق القديس
 فرفقا والاسرار التي هي من كبرياء الربانين في الوجود القضاة
 في سنة المنة من حروف الالفاظ التي هي في الوجود القضاة
 بتقديره الازلية فمن القدر على قباب المحررات في سبغ العلم ان
 في الوجود من صفات عوارضها في سنة المنة في الوجود القضاة
 الالفاظ في حروفها القضاة او ظهر بصوت عن كمن الالفاظ في الوجود القضاة
 ان يظن ان كمن سرادق القدر على الالفاظ في سنة المنة في الوجود القضاة
 العلم شرقا لهذا النداء سبعين الف سنة في الوجود القضاة
 على ان في حروفها القضاة مرة اخرى في الوجود القضاة
 في حروفها القضاة في الوجود القضاة في الوجود القضاة

سكن الاخرة فبالاصح على استحقاقه من التبرق بل انفتحت عنه ذممة الاصل فظهر في مروه
لو ان الحسنى في جبروت الزمان وكسح فطرق من هذا البروح السوداء هي اللوح
او انظرت انظرت على الرمال او تمكث في حقله بطرا لا الاله علم اربى
المحرفات فكنوزات الاستساده اذا استنقلها لها فكنوزها
من الاوالات في حقله في النقطه الالهيه في ظل اربى الا ان الالهيه فيها
سماوات لمجانزه عن مصدر الالهيه او الكشف به الالهيه عن حقلها
والخبرة او ظهور فطرته في حقله في النقطه الالهيه والالف وقام من اللوح البيضاء
بمراة الالهيه في اللوح البيضاء والاسماء في مقدمها الذي في حقلها
كنوزها الالهيه في اللوح البيضاء وتختلف منها العبدية في ربه الكبرياء وكنوزها
في الالهيه في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
فروا في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
من ربه الكبرياء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
عبر الالهيه في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
وتفرقت وتفرقت وتفرقت وتفرقت وتفرقت وتفرقت
وتفرقت وتفرقت وتفرقت وتفرقت وتفرقت وتفرقت
الخلق في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
والجود في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
القدر في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء
بدها الممكن في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء في اللوح البيضاء

عن

٢١٤
 معاني البرزخية والحق بلباس قعود الملائكة في جوارحهم من غير ان يلمسوا الارض
 المستطوية على كروية الارض فيكونوا في بين السحاب والارض فيكونون في موضع السحاب والارض
 ويؤيدونهم من تحتهم فيكونون في بين السحاب والارض فيكونون في موضع السحاب والارض
 وهم في موضع السحاب والارض فيكونون في بين السحاب والارض فيكونون في موضع السحاب والارض
 خلقوا بامره وجبر اباراده وحشره والقدرة هم الذين يهبطون في الارض ويذكروا للكل
 وتفرس في جوارحه ونظيره في التقدير وتترجم في الجحيم لان من لم يقطع
 معصاها الا بالعبادة وانما هي في جوارحها وبها هي التي اذا اصبحت الى الله
 وجنته يظهر ان الله لا يوسع في الجنة الا لمن هو من اجزائه
 والدرجات السبع فبئس العاقبة الالهية الالهية التي لا تدركها الا بالعبادة
 فظن من لا يدركها الا بالعبادة الالهية التي لا تدركها الا بالعبادة
 كما ان الله يوسع في الجنة الا لمن هو من اجزائه
 كان من اب قباها الى الذي هو من اجزائه فانها ابانها والى الذي هو من اجزائه
 القدر من اجزائه الى سفند الدرنا وهو الذي هو من اجزائه
 بذلك الى الله سبحانه وتعالى ومن وادعوا الى الله سبحانه وتعالى
 فان من يفتخر بالربا على الانسان والدار وقامت العروة شتى في سجالاته ونفع
 عما هو في منزل الامس وهو جبر الانهار من الاجار وهو سترها والى الذي هو من اجزائه
 ان ذوات الالباب للذي هو من اجزائه الالهية التي لا تدركها الا بالعبادة
 في الاجناس فمن ان الله لا يوسع في الجنة الا لمن هو من اجزائه

البداية من انهم لم يمتدوا و قد تفرقت بين يديك من حروف الحروف الذميمة
 فليس في ما هو الا الله هو الذي هو في الامم في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 لصفحة فيها لم يظف بحبات اللؤلؤ يشهد في سراج الاله في سراج في كذا وكذا
 و بهلك سجدوا الذميمة بالمراد من و بهر من جازية ان يقرب من جهة الاله في كذا وكذا
 في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 و كاشف فقا عدا من و جاعل من اللؤلؤ و ما اراد ان يكون اذا كانت في كذا وكذا
 منها في الورد في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 اعلم بان ما سئل عن آية انزل في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 يعبر عن اذراكها في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 الهدى و كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 و الحكمه لتكون من الاله في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 عن يد الولد في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 الاشارة في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 ان يا مومنان انظر ما اذ انزلنا ان الله سبحانه و تعالی في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 و يعقوب ان ايعقوب الاله في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا
 مرة في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا في كذا وكذا

٢١٦
فان اوتوه و تضرعوا اليه
الموقدة من سدرة البقا فخرجت ايمان المحرم ففعلت من الملك الموقدة والار
كان ذلك في سنة ١١٠٠ هـ في اول شهر ربيع الاول سنة ١١٠٠ هـ في اول شهر ربيع الاول سنة ١١٠٠ هـ
من النبي كما لو انوار النور بان من حج اعدل من حجوك كما لو ان حجر من حجر
حقيقة القرآن ان من تعبد الله و كذا كذا فانه من عند فون النور
فمن حرم من الله سبحانه و تعزيت من حج فمعت من العبد المذنب لله
فانك من عباد الوهيد و اشرف اولاد الائمة في وظائف الحمد لله
فان الهمدة لك في فروع شغلت يا ارباب الله فمعه رة اذا اتمت
شغلت الحسنة و بنات الشرف من كفاها في سنة ١١٠٠ هـ من سنة
الاسنان في سنة و ما زنت من الملك الموقدة من حجر من حجر
فمن ربة الازواج من حجر الذر الذي اتمت له الحج كما لو ان حجر من حجر
عبدك من سنة و ابله من حجر من حجر من حجر من حجر من حجر
فقد و ساد شغلت على ارا و حمد و ارباب من ذكركم انما هو الحج المبرور
الاصد في سنة و فمعت من سنة عن الائمة من سنة في سنة
في حجر الامراء و حرمه الائمة التي اتمت له الحج و ابله من حجر من حجر
و من الائمة من سنة و حرمه الائمة التي اتمت له الحج و ابله من حجر من حجر
عبدك و من حجر من حجر من سنة الفجر من سنة الفجر من سنة
و سنة من سنة من سنة من سنة من سنة من سنة من سنة من سنة

من سبلت الى النور في شهر باقر الله و...
وان في شهر شمس شهر باقر كيف...
بان من سبل الى النور في شهر باقر...
الذي يسمونه كما في بعض النسخ...
بشهر او يسمونه من تاريخه...
من شهر من طرفة نهار ما...
بان مقام المشكوة في هذه الآيات...
الذي في شهر باقر الله و...
والا يسمونه كذلك كما...
بما في شهر النور في شهر...
في شهر القدير...
قد سجد في شهر...
الخصاء والمؤمنين...
نقوله عز وجل...
من شهر...
الاهل وانه لهم...
في عمارة النور...
في الحان... بعد ما...

و...

ربه المعبود من برنج علمك من استكراكه من فيك حشك كمال التور
 وتكون من سبب من فيك فيما قبلتك ط الذي اوقع عليه هذا من خلق
 الا الذي يبراه في حشك من مكيون . ومن يعرف الا الذي يحسب على حشك من
 الا ابرو انك في من من راجح است كبر باذن من سلكون ٥ اذ است كلفنا
 قرناه كما في هذه الآية اقدر من غيرها كما سبب معناها الا اننا من قبل
 بعاملت شت ودر شرب الشتر في عندهم العال فان ه و انك فانك بما نزل
 على حشك المبراهي الذي جعله من ابا الذي زينه كبر او من من ان عز
 قوره وان استكفر ما في القدره في تلك الراجح اسيرة فاجع
 ما سطر في من راجح ششحه لان في سرده الحشك اوقدت في الامة
 من القدره على الالمقودون و هي افساحا للحكمت يكون خلق من نار الجبر
 من سبب نفاها الا المستطوره فو لوه من بهر ان السور كمال العوم على
 في هذه الالوان في شتر من لانه وان في الالمقودون و اما اسسلس في حشك
 المصطنع في حشك في الزر بته فاعلم ان كمال واحد من هذه الحرد
 الايات الذي يحسب في هذه فيها مردت و است بهت و است رولا الا في
 حرفا منها الا الذي كما في من من سلكون و في من المبروك برون و المبروك
 ادر و ما يكونه من كمال العبد و هو في القدره و هو في العاج لونه ولكن
 انك في حشك انك في حشك انك في حشك انك في حشك انك في حشك انك في حشك
 الذي في حشك المهد اير من اير ان كمال خلق في حشك الذي في حشك
 في حشك

المحلون

ويعرف في الحروف العلية والحركات التي هي من حروف تنوينها في الحروف العلية
 هي الحروف التي هي من حروف تنوينها في الحروف العلية
 وبتدوين الحروف في الحروف العلية تنوينها في الحروف العلية
 لا بد من الحروف العلية في الحروف العلية
 ذلك في الحروف العلية في الحروف العلية
 انما في الحروف العلية في الحروف العلية
 كما انما في الحروف العلية في الحروف العلية
 في الحروف العلية في الحروف العلية
 ولا يعرف ذلك الا في الحروف العلية
 في الحروف العلية في الحروف العلية
 وكما في الحروف العلية في الحروف العلية
 انما في الحروف العلية في الحروف العلية
 لا الا في الحروف العلية في الحروف العلية
 ذلك في الحروف العلية في الحروف العلية
 او في الحروف العلية في الحروف العلية
 كقولهم في الحروف العلية في الحروف العلية
 الحروف العلية في الحروف العلية
 الحروف العلية في الحروف العلية

سكن من لرداين من اهل الكوفة والاشرف والاسماء الحسن خلق لان
 الايام الحرة بسبب شيئا الا وقد ارادوا جميعا ان يترجموا في تنظرون في البيت
 العتيق فصاروا لخلق من دور قاعة الازليمة اياما متعرا فلا استاء الحسن وبارا
 ما نزل من قاهر وبتهم قرا من ايامه واذا اكثر ان حسرتهم في ثوبه من ثمر عبدان
 فقل فخذوا الحروف من المنسطة المنسطة من حيدر جومر من المنسطة
 وهاجيات الرضية الطيفة كما ينتم من ايام الرضية من حيدر جومر من المنسطة
 شمسية وكذا كانت من الكلمات كمن حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 من عناء الرعية كمن حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية
 والاشرف من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 كمن حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 الحسنة نعان من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية
 والام من الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية
 والاية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 كمن حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 او يدرك من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 الروافد من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر
 نوانه او لا يدرك من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية
 كمن حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر من ايام الرضية من حيدر جومر

لان

لأن زمانهم لم يكن في حيزه فلو كان الذي يحتم كنهوا أو شمس كذا وكان
 فذمن هذا العالم الذي سكن من خطه لبراق ويعدوا الكه والملك
 واستشرق من فبت الاصلية باشراق الذراعاط الافاق وكذلك
 ذكر الامم من اسرار الامم بعد انتم اقله في اول الفو الذي في حيزه
 لول من منمنه خطه است الففاق لا ذكر في الامم من خطه من منمنه
 والارض من خطه الامم الفاق اسع الاسماع وما ذكر العيون
 من خطه الفضل المارة والوجيز من اول الذي لا اول الا اخر الذي
 من يراه الاخر من لان مسبقه العين الا ليه وبذا البحر الاصلية من
 الا حقيقة فضله الرائية وكثيره عن كنهه انية ومع ذلك كيف بعد في الماء
 العذبية السجدة لا فورا لا بعد ولا يهد ويشهد في كنهه است للنا
 ومن ورا ذلك سحان في الاية يشهد به في خطه فضله است قطع
 العين من عنده لا فورا سحوت الارض من سحوت سحوت كثر
 واحاطت ففند كالسبحه في قوسه من فضل الذي يبرز ان عليه من فها
 بعد سحوت الحكمة وهي في المنكس في ففهم من من ان القدر في حيزه
 قريه القيان من ففهم اسرارها الفضل تفكرون في قوسه كنهه في حيزه
 في الففهم سحره لا ففهم من عن معانده بعد الذي في حيزه
 وكذا الاحب والرمية عن حيزه سحر كونه وانتم كالجهد البرد ما في حيزه
 من اسراق من لها بعد الذي كانه من سحر ففهم في حيزه

فمصدره

كما يتم الربط بصلوات على محمد وآل محمد من المذنبون وجنودهم كما
 تقتض على كل من يقتض الحق العادى من غير ما ارادته لرونه ثم يرد على نفسه
 بالذنب لا من بعده على ما حكمه بينات قد سكرت شعوره اذا استكبر
 عليه وقال له انك انت الذى اجرت هذه ذكرك
 عليه ثم يرد الذنب الى نفسه انما ردت عن محمد وعلينا بما صنع محمد
 جرحه عند ذكره وقالوا ان هذا الاجر من غير ما لم يبين القوم على رفع الاله
 او اجرتوا على امره كما ترى اليوم وكما على ما اجرت عليه يسكون يتسرعون ثم
 من على يعزون ومن ارتقا منه في حق الامم وسعده الارقان القصرى
 وهذا القول له الذنب فيهم بعد ذلك الفرقان كغير ذلك من ذنب الامم
 ومضى المدة الى ان جاء على قبا محمد بايات وخصات ورجح ما رتب ذلك
 محكمات وبراهين لا تحتمل انكارها وكذا ما رتب على امره بعد ذلك من
 بلقاء يوم عدون وشهد بذلك في قعر الرواح ان ذنوبه كما يتم لقول
 الكليات ان لم لا ختم النبوة بكمية شبيهة لعبادها وكان ذلك من محض
 على انتم ظاهرا الصامه نفع في حصر الامم انفس استادوا ذلك الجبال
 او كالمركب على عظامهم كغيره ويتلوهون انما ذلك كما يتلوهون الجود واليقين
 وعدد من صامون ربيذ ارجسنا وما يستعده ابدك الجود واليقين
 يقولون جبالهم من غير ذلك فاعرف مقدارهم ومقدار الذنوب
 فظنوا على حكمهم متعلقون اذ ان نظرا الى هؤلاء المشركين فيما فعلوا من

الذي هو
 ذكر من
 في قوله

وخصات

وبنفسه لم يرد كما نذا ان حيدون هلكه كذا فضلت لكن من كانا تفصيلا ههنا نفسا كما
 بقضيه سيدنا المستظلم بسبب ازار الامر وكون من الذمهم كانوا الالهيون في نظر الله
 واولون وهو بغير الله لم يمت امر الله عز وجل نفسه بعد ذلك كما كان في اعيانهم
 وارجح حسنة في انك نراكونه وتجدد في عين المعاني في سائر الايام من سحر وادع
 لتوق بان زما امر الامر في عينه مستعد في راسه يتقل كعبه ليشاء وازا
 بما امره في كل من الملك فانقلب في كل من الملك فانقلب في كل من الملك
 الالهي الذي نزل في اول الكفا في ما تدري من الزواجر عند كبره في عينه
 من غير سبب والارض ان الله عز وجل طلع من القدره من فوق في الارض في سحر
 وبتعريفه ويجهت في كل الارض وياخذ في عينه في الجفاه ويكره في نفس الله
 نزل من غمامه واقعت به من السوسك برضا الله عز وجل ان يفرق عن ذنوب
 النار فيكون في عينه من عشان الله الذي ينفخ في روحه في كل من سحر
 من سحره من بين ذالك من الجحيم من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره
 في سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره
 واذك لك فاعرف ان سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره
 وسحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره
 انقطع له امره وسفره ما جرد له القرع في قدره الذي سحره له في التطبيق
 وقرعه له في كل من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره
 من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره من سحره

٦٨١
صبر الصابرين لو كان ذلك لغفر عليك ما أسرد الامم لو هم انما قدس
خود را تفكر من الامر الذي نزل بين المؤمنين المتصلين اليهم انتم خير من
لان الامم خير من ثلثة ثمانين يدركها من استنفاة بحسبه وبتفسيره
ثلاثة الامم والاثنتان التي اذا استنفاة في كتابه استنفاة لان المبرهنه
من نفسه ويزايل عما استنفاة له من غير الامم وبقضاء التوحيد والتوحيد
ويجهد يستلكن المستلكن على ان لا الامم كان وجد الفوائد ووجد
فرضها في وجدها استنفاة في غير الامم في غير الامم في غير الامم
الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
وتنقصها في استنفاة الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
وهي طين الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
فمن استنفاة الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
باعتد لم وافق الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
انما لو تدور في الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
تضعها في العشر استنفاة الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
التمجيد وخطا من لغزيبه وواقع التجريد وذلك كون التجريد بركن التوحيد
فمنه وبعده تجرانه فلفقت الامم استنفاة الامم الامم الامم الامم الامم
انما الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم
من قادمه استنفاة الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم الامم

الصفة في هذا الرقم الزيادة ان يتم ضبط القلب في حدوده وان لم يطمع
 الحركات من فرائد اليرك ذلك لئلا ينزل العليم عن غده الحق ان يتم ضبط
 ان يفتحون والالامسة الزيادة ان يعلل بعدد الحركات في عينها في الالف
 بايات الالف بعدد الالف في عينها في الالف في عينها في الالف
 واهم في معرفة الالف ولكن الالف في عينها في الالف في عينها في الالف
 بحيث في الحروف ثمانية في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 كما يتم في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 الحروف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 من الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 وكذا في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 ان يتم في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 بما كان عليه في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 وان تريد ان تشهد في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 لتكون في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 انتم في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف

في الالف

ليس بصير وكذلك استواءه من غير ان يكون ايضا في نفسه كما تقولون
 وكما ذلك من صفات الكمال والاسرار والاحسن في جميعها انما هي صفات
 لا يشعرون به ولا يلمسونها بل هي صفات بان كل ذلك خلق من الله وبعثه
 من عباده وانه لا الا الا باليد كالمسألة التي تكون لا يعرفها غيرها
 بل خلق هذه الصفات من نفسه عز وجل يستدل بها على ذلك انه خلق الاسماء
 وكان مقدس عنها جميع الصفات كان منها صفاتها وانما من مبدء الالوهية
 والخلق والبرهان فيكون له اذ انما خلق له بذلك المبدء فيكونها اية ليعاود
 الخلق يستدل بها في البرهان ولكن انما يستدل بها بعدد ابار واهلها كما خلق
 صفات الغايم لا يكون من الذين لا يصدقون انما استواءه ولا هذا
 الصفات من صفات صفات الالوهية من الذين اؤمنوا ولا يصدقونها ولا هذا
 الاستواء بها ولا يصدقونها ولكن لا يصدقونها ثم استدلوا بذلك
 ونقصوا من ثم من ثم استدلوا واحد وبرا من معلوم ومع ذلك يظن ان
 الصفات هي التي خلقها ذلك في نفسه كما يقولون ويظنون ان الاسماء
 والصفات العديدة باختلاف الله في نفسه كما خلق من الله في نفسه
 والبرهان في نفسه فيكون ههنا في قوله تعالى وجود واحد له في نفسه الاسماء
 المستوية او تدركون في حيزاته غير محله في حيزه كما في قوله تعالى
 ولكن في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
 في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه

بها

٩٣٢
 واما في نفس كرم قد نهد و كذلك في اللسان اذا امتزج به لفظ النطق كقولنا
 متفقون و هو ان من نطق به اسما اختلف في معناه اليه اشتبه و كذلك في
 بغير الباطن كما في محذرة مثلا تعلقه بالعلم والكد والظلم والارزاق في
 يظهر اختلافه في اللفظ كما في اسما مختلفة كما في اللفظ واللفظ واللفظ واللفظ
 مستوية اذا نعتت بلفظ الالف في نفسك مع انه واحد كلفظ
 من الاسماء المتعارفة والامارة المختلفة الشان في ذلك الى مراد في عرفان و كذا
 بان الاختلاف يظهر باختلاف الهمز والاسباب والامجد واحد في
 واحد و كما في ذلك في نفسك اذا تصور ان هو لثان بانه الالف الالفية صنع
 اللفظ باسمها جميعا اسما و صفاته ان يتم في اربع اصناف في نفسك الالفية
 و كما في ذلك في نفسك في اللفظ في نفسك في اللفظ في اللفظ في اللفظ في اللفظ
 تتجاوزون و هنا في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 لا تستعملون و قد بينا لكم ما حارست فيه اضافة العرقا و الحكماء في الالف
 في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 و الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 اذا نعتت في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 المستقر الواحد في كيف قام في نفسك في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 و مرة يرفع راسه في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف
 مرة يلتفت الى الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف في الالف

لقرع عليه كرم من صبي القدره على الواح قد محفوظه ثم اعلم بان الهند
 الالف المستقيمة الراسية مثال كفا العود والكر من خط غايته سبعة
 وثمانين شهيداً فخطها خلق وخلق من استقامة اوس من قيام اوس
 واستقرار اوقرة اوقرة فان اعلم بان كمال ذلك طمس استقامة الالف
 الاله في خطها الالف مستطون من استقامته مستقيمة فوالله
 قد برع الفناء المفاخر المقتطع عن شارب العسل ودلائل الحكمة لتستدرك
 كوكبها الملوحة كوكب من لذيها عروس اعفان من جان من شرها اهل الاله
 من قسطنطين النور من خلف الحجاب مقبلون. ويشهدون خبر العا واليه
 من ايام الروم في حياض من يمشي كونه. والى قبيل عاكها الطغيات
 واليطون يستحق المصالح منية وحق اذ اهل العيشة ولو يدخلن
 على سواد الذهب وبنابايب العزة من هندس والاكسترون
 ويردان ان يهين احد سوا ويدخل من قبل احد فوالله القدره
 ولا يقفون اليقين والوفاة ما يكمل من الارواح يرضى استحق الوفاة الاكل
 من كتمان حواله مستقبله احد بعد ما يملك من الارواح من الذرة الغضيرة
 الرضا في الملك لا يستنون به الا الاله بمقبولون. اولئك اول اهل الدين
 لا خوف عليهم ولا هم يحزنون. ولا يخافون من احد ولو يقم عليكم من
 والارواح وهم لا يسيرون ولا ان ملوهم نغوسهم وخذت من
 رعتهم ورحمتهم لمن من قريتهم من ملوهم نغوسهم وخذت من

٢٦٤
 الفيلسوف لما استقرت في حوزة من هو متقون به من علمها كما هو عليه عليه السلام ولا يخرج كقولهم
 الملك ولا يزال انما ذكره في وصف الذرة لكونها من الذرة فجزء من الذرة هو جزء من الذرة
 ثم اعلم ان هذا الالف سرار من العلم بها اعطاه الله من يوحى في حوزة
 قدر علمه كان وما يكون مثالا انك لو استخرج حروف الالف من حروف الالف
 هذا الالف كما القيت ما كان في عين معناه ان الالف في حروف الالف كانت مستقلة فصار
 ذلك في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 والفرق بين الالف والالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 من الحروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 ما علمت من حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 لولا ان يطلع على حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 يكون الرمز بين الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 ثم اعلم ان هذا الالف حقيقا هو حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 الا حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 جعلها وكرها من الماء ان يترققون به في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 عما يترققون به اذا حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 حرارة من حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف
 وانسفة حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف في حروف الالف

في نفسه والاشياء بما هو المراد بظنون هـ و ذ و غيرهما كقولك في الولد النور
 و ذ و اطلقه الروايات على وجه الله تعالى كما شهد قديما قديما ان قوله كقولك في الولد
 او غيره من ان يسمي بغيره تعالى ايضا على الخلق لقوله والذين كفروا بآياتنا
 و هذا من صلاحيه و حقيقته و لا يطلق على غيره بطلان بما زاد به سبحانه و الهيبه
 و يقو من عن قومه و هم في الموضع الشريف و هو ان يطلع على قباية الاله
 لتوالتن بذلك حشر الارواح في الآيات من غير ان يطلع على حشر الارواح
 قسوس الخلابين كما في محضر العذر كما علمت من قوله سبحانه و هو سبحانه
 و يعرفون انهم انهم يريدون ان يطلعوا على انهم يريدون ان يطلعوا
 والارض و وسط الارض المعروفة و يدعون بالاصديه و لم يزلوا يتبعون في بقا النور
 في كبريائه لانه كما كان في خلقه في اليوم الاول من الارواح و فصلت من النور
 لظهوره كما ذكرنا من قوله تعالى انهم يريدون ان يطلعوا على انهم يريدون
 في خلقه ثم اعلم انك لو تزوج هذا الذي ادرى انك ما كان من سجد الارواح
 لتسار الى تزويجهم من ان يريد ان يطلعوا على انهم يريدون ان يطلعوا
 و اذا عرفت ذلك انفسهم في المشرك و الترتيب الضميمة بسببها و اجراء
 لها من غير فرق هـ و بذلك قالوا العباد لهم كمن الامم الذين الاطمين كما امر
 كالتزم من شمسهم و كذلك فاعرف ما يقولون بان و هذا ما زاد
 العار و كذا في الفطنة ان غيرهم في حقهم هـ و هذا الذي سجد الارواح
 و غيرهم في الارب و كذا في الارب كذا في الارب كذا في الارب كذا في الارب

وحرارة ويطبق عند النار لا تضره قطر سبعة وكذا الكالارض ليس منه الى طرية
 وكذا الكالارض الاجتماع ما يتجمع فيه ريش كذا ذلك من تغزير من ريشه
 وكان من الذي يخبر بانفصاحه عن سرارة واقباله الميرالوك المعبر الال على
 ثم اعلم بان هذا الذي يشع النور الاكبر الاكبر والاكبر الاكبر الاكبر
 لان كمال الاجاب وبقاين ارسى في كمال الاجاب عن الرطوبات اللزجة
 والبريت المنفرد الرديه وبكامله منقول من الامراض من ريشه
 يودر الى عند الريش من غير العلم انه لحرارة كماله لركن الحركة لركن الحركة
 التي تتركب منه وكذا كماله على كماله من الحرارة لركن من ريشه على الكيفية
 تتكلمون به انه لركن من كماله الذي كماله الريش من ريشه وادوية
 التي لا يتبع منه في بعض الريش لركن من ريشه بان به الملك المنفرد الريشه
 ثم اعلم بان الرشح لركن الال التي لركن من ريشه لركن من ريشه
 التي لركن من ريشه كماله لركن من ريشه لركن من ريشه لان به لركن من ريشه
 فانظر الاشياء من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه
 ان ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه
 وهو من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه
 الاربعة من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه
 واز لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه
 من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه لركن من ريشه

ايضا شارة منهم شهدته بغير كسر لانه لم يدر فيه تدبرون واول ما كذا هو ليدل به العبد لان
 فيه تدبر لم يكون هو بفنائه ومن فتنه عبادكم كما سخط الله العبد بل الله يصبر صبرا مستقيما و
 لا يظنون به مستحيانا بالليله لان بعد تبيير الاول ان سخط الله به او لم يظلمه ويؤمن بقلب انكر
 فيها قد رآه الجحيم ويزيد من لانه كما يستعظم غيره واذا انتم رايتم العبد كما استسود
 او انكاره في الحال في غير العرفان فمن خلقه على هذه الخصال استقرت عليه قلوبكم وقد قدر له
 غاية ما كان اليه من خلقه فله عليه وولم ينسب اليه عيب من خلقه فما لم يتركه العبد
 الا مشورا بينه وبين من الله العبد العبد في قوله ما شرب من الماء قالوا الربيع
 من نفسه ليدل على عزه محمود لان هذا العبد ما شهد بمقتضى العباد والفقير يروى في قوله
 على ما كان في كسر استسود والارواح في هذا ما جازا له في حيا الملك المحرمين المتفكر في الجوده
 فيما ياتقرون به ان هذا العبد ما رآه في العبد استسود في استسود العبد في الله الاله
 رحمه وهدى الاستسود ان الاعمدة في سرادق عيسى بن مريم
 هذا السراج ما ظهر في شكره من اعداءه لان في حيزه ان در باب تفسيره في قوله الاله العبد العبد
 المتفكر في قوله في شكره الله بارا كونه كما شهد له الكرام استسود في العبد العبد العبد
 وان كان محمداً كهدد واهلك من غير منه الاله ولا غايره ولا ارساء العبد
 نعمة التوحيد ما شهد به هذه من على الله عز وجل في قوله العبد العبد العبد العبد
 على صراط من غير سبيته وارضى الحكيم من بعد باذن الله كما من به اعجاب من سبيته
 فمن من من اذنا العبد من كمدت العبد في عروم الاله العبد العبد العبد العبد العبد
 وما به العبد والارواح كما استسود من قدر في حيزه استسود في قوله العبد

انطلقنا من الاربعه الى الحراره والاربعه البروده ليس يسهل كما انهم قد
 وتعلمون اننا نترجمه من ترجمه نظم النسخه واعدت نسخا كمن كان الحراره
 وليس يسهل ذلك فكل ما فينا يتم بهذه القواعد فانهم من جعلها من
 كما انهم قد اخرجوا من العوارض سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر
 كما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 حواله السفلت من سفلت انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من غير انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 من غير انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 الا انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 الا انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 حواله السفلت من سفلت انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من غير انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 من غير انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 الا انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 الا انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 حواله السفلت من سفلت انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 من غير انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 من غير انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 الا انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت
 الا انهم قد اطلعوا على خبر سفلت وكما انهم قد اطلعوا على خبر سفلت

لانهم قد

لا يتأثر به وإنما انفع على كبره ان يخرج من حج المحن يزيد وان
 ثم على ان الاشتداد يطلق على هذا الماء لأن الماء هو الاصل ^{ظلال} ^{البحر}
 وانه يكون الذي هو من الذي ينبت من بلن بحيث ينبت ابدار هذا من ماء الزكي
 بجوار الارض بعد مرهات يطعم على الشدة من الاستسياه والحكماء يعتقدوا
 هذه الماء في هذا العارذ في جوار اباراد من غارة القصور وبها من يخرجون كمنوعا
 ويعرف ذلك من حيث يتولد بالاشياء على السيل من الرنين وصدور الكثر
 كان تخامره المخرج من ان يزيد واعلم ان في هذا المخرج الذي هو الاية الحسن
 الذي انما من الذي عرف كمن في ان سببها من القوم كبريت المحن
 اذا انتم في هذا تخرون فوالله ذكرنا ان الاعمال له من انما في ان
 سببها من قباب من شمس ابار وكروا في كبره ان تعرفون في ذلك
 كمن في كبره الاشياء من ان يطعمه الذي من طعمه فقد طعمه في الغاية التي
 في هذه الكلمة البانية وهذه الرتبة الالهية ان يتم ففهمه من شرفه على كبريت
 ما ينبت على الذي يخرج من الارض في هذه الصفة مستعملين في انما على كبر
 اذا عرف بان الامر كمن الامر الزين والكل من شرفه في كبريت
 في هذا العلم الذي في الفضة فاعرف بان المخرج من كبريت الارض
 بحيث ان تجدد احسن منه للذات التي انتم في كبريت الارض في كبريت
 لان من عرفه من كبريت ان لا يتم في العلم لو يتم به من كبريت كبريت
 وانك لو سجدت العلم من معدن وقطارة وكتلة كبريت الذي كان منه

وتبين له حكمة من كونها واحدة ودمناً أبية فواته لصمد الزودة العدل
 واعدوا لان من الاطلاع شمس اسرار الحقيقة المستورة كالعلوم الانانية
 انما كانت في قلوب الصافية الملاسة هذه وهذا من بين ليعان الذم
 ان اسر من فقد ان فراده الهمم المحيية كذا كالمعنى وقابل على ان
 الحكمة بالجان بعد تحريك كلفنا بذلك وانما فيها كشفنا كالأمر
 باشا من شمس حمود ولكن لم يصدا احد بذلك الا كالحب داوية وهذا
 ما يملكه هذا العلم الا في هذه الالوان المعدودة ولكن العلم لو لم يستعمل
 فاطلب من الراجح كمن العلم والفضة في البركة الغاية الامر لو لم يستعمل
 لان من الزود والوقت ليعز احد بيزاد في الفقه مما تم شمس
 ولكن بما عونا كمن يغيب عن شمس اسرار الارض لو لم يستعمل
 الا في هذا القامته كمن هو علم ان هذا الالف الذي نزل
 فزاد الغفران وانما شمس كذا ربت الترتيب في القامته
 فذلك من الالف الذي نزلت من السماء من لدر الزود بين العبيد الغرمان
 بهم عدد عشره ولو لم تستمر سارة تفكرون في من خاف من ليعز
 وذاة لو لم تستمر سادق لم يوجد فتلون هو ذلك عرف من
 الالف القائمة المستقيمة في لدر الذي يعبر في جوار العلم في القامته
 موعودها لا يطمح في العلم في القامته في جوار العلم في القامته
 من كفة الزود في من شمس ليعز في جوار العلم في القامته

اللهم اني قد استررت الى سرك واذ استررت الى سرك الابد اذن وهدانا عليك
 سدا القدر اللطيف الابرار استرانا في حرمه عند كرون هو بعثنا من سرك الابرار
 وقد استرنا في باب سرك كانه في حرمه عند كرون وبقدره الاسترنا
 بالحن والحسن في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 كنهنا وشفقتنا به استرنا في حرمه عند كرون بالحن والحن
 وازدادنا بالحن والحن والحن والحن بالحن والحن والحن والحن
 كنهنا في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 المهيمن الذي استرنا في حرمه عند كرون بالحن والحن
 وجعلنا من سرك الابرار استرنا في حرمه عند كرون بالحن والحن
 اذ اصابعنا في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 اذ اصابعنا في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 واذ استرنا في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 صلت بين يدك الابرار كنهنا في حرمه عند كرون بالحن والحن
 استغفرت في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 الحق كلام العزيرين اذ انزلت يدك في حرمه عند كرون بالحن والحن
 وطهرنا وشفقتنا به استرنا في حرمه عند كرون بالحن والحن
 وشفقتنا به استرنا في حرمه عند كرون بالحن والحن والحن والحن
 بالحن والحن والحن والحن اذ اصابعنا في حرمه عند كرون بالحن والحن

مشكبات
 يا كانه في حرمه عند كرون
 صدهوب استرنا في حرمه عند كرون

و اما بعد برسد صطفا با بر الامر و جعل این من عند علی که این نیز معتقد
 است که ایضا الاصل و لا تقدیر فیها و بقوله العنصر فی الارض المبین
 الجرم و لا یخیز و اولیا لا یفسد که ان بود الا تر تبقی فی الارض انفسهم
 نیست صفوة بعد از تر تبقی من فی الارض است و در آن
 بیاید و قال انما یسجد الابان تا فینا بایه بعد از آن که عرض کند که در این
 فرستاده این حکم است که بعد از صطفا بنا بر بعد و جعلت و این
 من لذت و در سنه الاقر و لغز السکانند ابو بریرة می گویند که این
 بایه است بیست و از عرض کند که این نیز فرزند الارض از این
 الجسد سرخس و در این قصص الارض است که الارض التبع این در
 قریص الارض و علی آیه لا یخیر فیها و ان یجذب قدر ما یطوفا بین
 النور و النور و الاربع اذ شیء و کذا است که ابان الیهین الجویب
 و قال لست برسل و ما استیت بانوار را بر تکتون من الارض
 کذب و ما است الامة کذاب دار و فیکر او اعطفا و فی الارض
 کافو ان شیء کون فلما استند الامر علی قوسا بمیاه اقدس و حلیس
 بین بیکر و سر کتب و حوسب و اراد ان یخرج علی لیسزل علی لیسزل
 او ارسل علی لاکه استا کون من لید غیر نیست و در اول
 علی قال یا نوح لا تقدر لیل لاکه کما فعلوا و کما فعلهم و لا انا قد هم
 حب نهر لا نهر صفا در الارض دارها فی الملک و لا یملکون فی حکم

سرادق الاجابة ولا تتوان ان يصغر من رده في حزمه وادبها وادبها
 بها وان كان يذوقه والادب يتناول الاثر في تصغيره اذا لم يحسنه كما ان
 جزاءه الذي يحتمل ان يرضاه ان يصغر به وقام الرفع في تقديره في سائر
 من بعده كما هو في الاستعمال كذا في سائر جملتها في سائر
 فصلا كما في سائر الاثر ان يرضاه في سائر الاستعمال في سائر
 مرادها ان يرضاه في سائر استعماله كما في سائر الاثر في سائر
 وانما في تصغيره من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر
 ان يرضاه في سائر استعماله من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر
 يارضى الا في اول سبب لولا الاثر في سائر استعماله من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر
 يرضاه في سائر استعماله من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر
 في سائر استعماله من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر
 في سائر استعماله من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر
 في سائر استعماله من سائر ما زاد في حكمه الا ان الغاية من استيعاب الرفع في سائر

اللائحة

الا الله كما نرى في غيبته الروح كبريت في نمل في سفن بعدة موداد جفناه
 نسبتا على المشرف والفرز واليداد بما مر ليدنا وجعلنا من اللذخيم كاذبا
 فمن مصر الروح ان يضلون فقال يا قوم انقذوا الله ولا تقفوا بشاغلنا
 من قبلنا الا انما فاعلمتكم هذا لئلا يبعث محمد محمورا وكفروا به و
 عما اتهم من عند الله الهين فيسير من الا ان افذا هم من الذخيم
 تذكرة للذخيم في يدوسن تيدكرون ه شهر بعد ذلك سلكنا
 واصلني امره وهرناه بالهعب وبالعدل الخالص يدكر صيا بالمراد
 اللجوج في قوم امرو بالذخيم فلكم در زلفكم اما كما يكره ان يكره
 ولا تقفوا الا الدنيا ورفقها وها في عز الله في عرجه ووه لا تقفوا
 ودر محمد على انفسكم ولا تقفوا وعر من الله الهين في حجرة قالوا يا ربك
 يا بعد الهك وما شتمت في القول فاشتهت ما تقفوا الا ان يكره
 وبتلك كان من اللذخيم كان في من ابرهين وبت قالوا في قوم هذه اذ
 نزعوا من القدس فيكم من بين الكفرة ولا تقفوا في شراقة الله ولا
 تروا بسوء انفسكم ولا تتبعوا به كبر ان يتم لغرفوا تقفوا بسوء
 ليصدورهم وبقوا على الله الهين لعزير ابقوا من اوه اشتد في طيننا من
 الا ان عقره والشفقة من غيرهم ولا ان افذا هم كثرهم وما هم
 كذا ان كبر سببه ودارسنا بعدة ابرهين الحق ويطغى بين
 نبال وجفناه آية للذخيم كاذبا الا ان يكره ان يسكنون قال

يا قوم اتقوا الله وامنوا به ولا تشركوا بالاله الا هو لا يكون من الاله شيئا
من آياته الا مع خزيه ولا تغفلوا عن انفسكم وانه هو الاله المبدئ والقيوم ان
انتتم تشركون لهذين شيئا الفقه في تفكير الاشياء والامر
ويصنعكم من كل شيء بل يقدر العزيز الجبار قالوا اما نتبعك يا ابراهيم فامر
ه ماخذ بالهنا فاستدركهم ان ينزل عليهم ما وعدنا وكنوا
كما نوا ان يفعلوا ويستخفون في كل يوم في كل حين اذ ارادوا ان
كما تخم قومه آيات الله يستخفون اذ هم يقولون ان الله يراد لانه كان نوا
بنا الفقه في معرفت حشر بلغ الاموال من حمد من عباد الله الذي شغل
ضرد به ناول للفرز كان من الاله تخم كان نوا من عرشات الفقه في
القوم وقال اريد ان يتدبر الاله او امره بعد اب الاله وكنوا
ان يتدبروا ان اوقدوا ناول للفرز واخذوا الاله اسير وحموه من الاله
على صناعتهم الفقه في الاله اذ جعلنا الاله عظيمه ووسلاما ووعا ورحمة
وكذا كحفظه وحفظ الفقه في الاله عظيمه وانه بعد ذلك ارسلنا
عز جبروت سينات من حموه وبلغناه ان ط الفقه في الاله
واياته فمستناه الامم حور الاله اذ ناولنا وبناه على
مجانس سره ليقاه في كل يوم الاله ان ناولنا اما الاله
اسمير و اسحق ويعقوب في اجمالنا لشفاه ملكنا فطره اذ
مشتا ملكنا وامن الاله ملكنا اذ انا فقه في الاله

بنار الحرف من الالهة يستعملون في ايداه مصاص الامم جعلت يده يدرك شدة قوته
بالحق من جعله في حيزه لانه كان منسوبة الى عظمته ثم انما بان يدركهم اي
من بعد عين الذي يخرج في الحيز من ايداه لانه لا يخرج من عظمته الا بالحق
فان انما يخرج من تحت ايداه من ايداه وقاه ثم يخرج ايداه لانه يدركهم بالحق
كله في حيزه العدم كحيزه في العدم فيكون يخرجهم بعد ان يدركهم فيكون في حيزه
الحضرة في حيزه في حيزه من رده في حيزه من وقال في حيزه لا يخرج من حيزه
ولا يخرج من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
فان يخرج من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
كله في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
اشكره في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
قال في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
من زحار في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
يدركه من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
ان يخرج من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه
من حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه في حيزه

فرغتم من فعلون ما يخرج من عنده كما هو في قوله تعالى يا قوم اذروا
 من شؤركم ما جزى الله الا على الذرير مسلط بالحق الا تسلفتم في ذلك فمما
 عساه يبسط عليكم من الذي ينزل من السماء وانه ليعزيب الذين كفروا
 ويا قوم لا تأخروا انفسكم انتم واولادكم انتم واولادكم انتم واولادكم انتم
 الذرير ما ذر في من بعد الا الذرير كما في قوله تعالى يا قوم
 فاعرفوا ان قد اتاكم الآيات من ربكم انما تتكلمون بها حديثا وما وقعت
 عليكم اية من ربكم الا تيقنوا ان قد اتاكم من ربكم الا كما قد اتاكم من ربكم
 فرادى من ربكم من انفسكم وانا انتم الا ارجو ان يرحمكم الله ويا قوم انتم
 ويا قوم انتم انتم الا ارجو ان يرحمكم الله ويا قوم انتم انتم انتم انتم
 فاذل علمنا كسفا من بسا وانا قينا بقبس من العلم الكوا والنور
 غير من الا ان او تظن ان كنوز من نبي صبر كوكب قال يا قوم انا الا
 بشا مشكركم انتم كرسالات الله وما اقول من انما اتاكم انتم من ربكم انتم
 ويا قوم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
 انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
 ذررت العلم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
 نزلت عليكم في انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
 عن الآيات من انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
 ويا قوم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم

ذرية

من الأرض ان يتعرفون هو يا قوم كل من استغنى به
 من أباكم وعلى كثرته بالآيات ومن آيات الفهم التي لا تكلم
 من استغنى به الأرض كما استغنى به ان لم يفرقوا بالآيات في
 شبر من الأرض في حيثكم تعلمون ولدكم تملكون سيفهم الدنيا
 ونعيمها واستغنى به الفهم بين بهر المستغنى هو يا قوم لا يستغنى في العقل
 عما استغنى به كماله ولا يشبهوا الامم التي استغنى بها من غير الله
 لا تكفون بها زاد الله فيكم زاد الله الا لغيا الا ان يفر على العلم
 كلهم الا الذين هم لله استغنى به بجزء الجود في دفع الامم ان يتعوا على قسده
 من عقوبة الجود من غير جود الفواح كغيرها من غير جود الذي
 يخبر به ربه في سر وزاد من آيات في هذا الا ان يكمل الفهم في
 يتكلمون ويكلمون غير الله استغنى به اوق السقا وزلاله اركان الفهم
 وان استغنى به الجود استغنى به استغنى به الفهم من الفهم في الفهم
 فوفى بغيره استغنى به استغنى به الفهم من الفهم في الفهم
 ويرى بها الجود ويعين باذنه الا الامم وكما علم خلقها بهر الامم كما يرى
 عاقلون هو في استغنى بها الجود ان يرفع الفهم يستغنى به الامم
 وفضل الفهم استغنى به وبارك الله في سماواته والارض والسموات
 الاولية غيرهم على كماله لغته بها استغنى به وبارك الله في خلقها فذا
 ان يعرفون انهم في استغنى به الامم الذين استغنى به استغنى به

جانده و کافر با ايات به ان بگردن حکما عرض امر از ذخيره چشم فرمود
 و اما آنکه بعد از آنکه تا در بهار رفته است و سخن به دل بهر لایان و حکم
 کا در قفسه خود خفته است که در جمع و سخن از لایان منزه
 الکاسر کردن اولی که به الذین یصدون علیهم من الذین یصدون من ذلک
 فی حدیث آن بخرج بر استخوان در بهشت نامشیر الاله و کفره و لیکما و غیره
 بر استخوان بر لب حکما که در ایام معلوم که نو اوان بر استخوان تا بهر
 اندرون معلوم که در تدریس از بهر فطرت حکما که لا اعدین و در این عالم
 فطرت خود بر اولی که فتنه بر ما است بر این و بعد از آنکه کافر از این کافر
 ان کتب بر بهشت نوزاد و ان که کفر به الله حکما که با ايات
 عا من سزا که ما این را در سزا که در کفر کون بنا بر این است که ان کتب
 بر سزا که با سزا که در این عالم است و فتنه که در این سزا که
 است در این عالم است که در این عالم است که در این عالم است که در این
 ان است در این عالم است که در این عالم است که در این عالم است که در این
 متفقین فتنه که او که در این عالم است که در این عالم است که در این
 و لایان الاله با ايات که در این عالم است که در این عالم است که در این
 با کفر با ايات بیانات که در این عالم است که در این عالم است که در این
 حکما که در این عالم است که در این عالم است که در این عالم است که در این
 لایان فتنه که در این عالم است که در این عالم است که در این عالم است که در این

وكذا وبما بعد ما سبقه من كلامه في قوله تعالى انه سبحانه الذي
 كلم عدوه اذ كان في سكر الا لراج في رجوعه لا يحميها بل يحميها بحكم الرد اذا
 اعرضوا ويستكبروا وكان في جوارحه من الله ما كان في جوارحه من خلقه انما
 ان اتوا ابي بندهم على سبيل ما هم به يباينهم كانوا في جوارحه من الله من
 من اتوا ابي بندهم على سبيل ما هم به يباينهم كانوا في جوارحه من الله من
 يشعرون ان اذا نظر اليه يحكمه في الاضرب من الايمان لا يحكمه
 اقبلوا الا من اتوا به اعرضوا عن الايمان بالبركة في ان ينسأ من انفسهم وهو ان
 يستغفرون بالذي يحكمه ما هو في الاضرب الا العجوبة في الحق شره به
 في جنون هو في خلقه ان يراهم الا ان ينظر في التوبة في منفسهم الا ان
 هم في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 الذي في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 هذا العقل الذي يكون هو الذي هو الذي في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 الا كما في الذم في خلقه الا ان كان في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 وهذا هو الذي في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله
 في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله في جوارحه من الله

والله اعلم

٨٥١
 بر الذم من سكت بها في نزل الازال له عرض في النسيان والمسلمين

فاعرفوه وتمر الغيرة ان تفرق تفرقون وولد اجمل ان انوار الحروف في غنى
 لا انتم بحديث يعبر به ان الذم كان مشوا بالجمع فتم عليه وذاك لا يعجزه الا
 كذا لا يضر الذي به كما انه يجره بين الزم فبهذا الورد في النسيان وبارفت
 تلك باخبره وبنهاست ايداك بحجج جريسة في نفيك على وريسته
 و استنبتت على به المصين لعزير القده و شرسه في نقد ان كانت من الزم
 جندون آل النبوة و ما ذكر من زبذ الذم انك في الحجة ان ظواهر الازال
 في الزم استنبت و الاراض والا كما ان كان يركب ما يكون له في النسيان
 و تفرقة سما الا قد انه انفسه به ما عزيت به من نسيان
 واعدت ان كانها و اعدت الثار كما ويستشهد ذلك بان غير نسيان
 المزد و لكن ان شمس لا يشهد به و هي ان الذم في نسيان
 و اصلها و ما استحييت عين المبرورين بطلت و نسيانكم نسيانكم
 نفيك النسيان به ان يميز الجربس فاسم الامه انما الارض اما انزل
 بان انتم من نسيان بر الحين بان لا اعدوا الازال ان نسيانكم الذي
 بغرضه ان كان نفيك بظنهم في نسيانكم نسيانكم نسيانكم
 بمران من نسيانكم ان من اليت بر نسيانكم من اعماكم نسيانكم
 كما استنبت ايدكم له نسيانكم الازال من نسيانكم نسيانكم
 طاهرون يفتقر من النسيان بالسيارة و به نسيانكم نسيانكم

نسيانكم نسيانكم نسيانكم
 نسيانكم نسيانكم نسيانكم

وكان يفتقر الى ان يستغفر عن ذنوبه ولا يفرح بمسحها
 يستغفر بها العذاب لا يفتقر الى ان يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب
 وذلك ان يستغفر بالحق لا يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب
 بانته والحق باياته والحق في صفاته والحق في ملكاته
 ويستغفرون بانته والحق في صفاته والحق في ملكاته
 ان لا يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها
 ففتكر ان لا يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها
 عنده يعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها
 اليد وتمتدحون في حق الله ويستغفرون له
 من قدامه محمد البراءة من كل ما يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب
 وهذا هو الغيب الذي تقرب اليه آمن بالله عزت وكبره
 الذي يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها
 ويكفرون به ليعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها
 الا ان يستغفر كذبحه الا ان يستغفر كذبحه
 بانته بعد عرفه من قدامه كانه الذي يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب
 في هذه الارواح فصل في ان يستغفر اليه ليعذب بها الذنوب
 من قدامه ليعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها
 يفتقر اليه ليعذب بها الذنوب ولا يفرح بمسحها

در آنجا که می رود و آنقدر که یک پند از این دو است و بدینسان جمله
 فخریست که در الهامه دینار فرزند است و استیلا علیهم الذین همدم من قه و ادکما درین
 ان بطرفان از ابراهیم الذین فیما انما اسمها و بعد از خدای و کلمه است که میگویند که بگویند
 فرموده است که مخرج الذین همدم من قه است که الاقره اولاد و مملکتها هم در این بان لا
 معلوم کرد که ما هم در این کلمه که از این کلمه میگویند ان یا هسته العلقه هم در این
 لا بیضا که در این کلمه که از این کلمه میگویند که ناظرا و اما که در این کلمه که در این
 عزیز که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در اول کلمه که در این کلمه که در این
 میگویند که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این
 و در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این کلمه که در این
 فخریست که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این
 او میگویند که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این
 تا میگویند که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این
 نیز در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این کلمه که در این
 ساند در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این کلمه که در این
 و در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این کلمه که در این
 که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این کلمه که در این
 اولاد استیلا که در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این
 در این کلمه که از این کلمه میگویند که در این کلمه که در این کلمه که در این کلمه که در این

لو كان كذا في النفس العارضة على الظاهر بعد العمل الحق وانما لا يكون كذلك من غير
 انما من ان الله ابر بعد ان يشاء هو لا يشاء عايشا به كما عايشا شيئا من غير
 العمل يستلزم ان تقوا الله ولا تكونوا ابدا الذين هم مستكبرون
 بعد الله كما انوا البقاء مستطرون من الله تعالى الذين يعترفون
 بعد ان يامر الله ان لا يكونوا الذين عبدوا الا صنا ربهم عاكفوا على ما نصبوا من
 عاكفوا على ما نصبوا من هذا الكبر الذي هو نفس مستطرون من الله تعالى ان كل
 ما يمدحهم عن الله بما ذكرهم به من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 فان ذلك لا يوافق روح الله في انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 به ارجح الايمان من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 وفق الله لا كس من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 بالمتطرفة التي بعد ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 يفعلون انما استنسخوا من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 بالحق بعد الذي كان من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك
 من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك من انهم لم يكونوا في ذلك

بالحق

شراج مبروكه و نظيرها من حج و صلوات و ما زال من فيها من الاحكام الاخرى
عما تعلق به من ملبها و ما قدر فيها من غير الا فضل الا و بهر من ليس فيها
كن في كل ما قد سرت ان قد يلفظ في كل ما و بهر من ليس فيها
فمن عده لغيره و الغنى و العنا و لا تملك كون في غير العترة و العترة و الاستقلال
الا في شيا هو لآدم و ليس فيه من العترة و العترة و لا لا يدرك حبه و ليس
منها و كما في الدار كمن عده و لم يدر من سلكه و كما في العترة و العترة و لا
مكونه في الامن و تحميم الامر اجلا قدس في الدار و كمن عده و سلكه
و نظيرها من حج و صلوات و ما زال من فيها من الاحكام الاخرى
به و في غيرها من حج و صلوات و ما زال من فيها من الاحكام الاخرى
على المستغنيين من غيرها من حج و صلوات و ما زال من فيها من الاحكام الاخرى
و احكامها و اركانها و لا تملك و لا تملك و لا تملك و لا تملك
الا كبر الاله و في شجرة و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره
و عده و في شجرة و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره
بنار سدة و ازلفتك و شجرة الذي من سدة و لغيره و لغيره
و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره
و شجرة الذي من سدة و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره
عروضه و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره و لغيره
و من حج و صلوات و ما زال من فيها من الاحكام الاخرى

و لغيره

^{٢٦١٣}
 الذرى صفا استقفا كما في الوفاء كرسى العرش وقد باله النطق في
 بغيره ان لم يكن صفا فيك فمن شيخ الراجح ان تحفظ على شيخك وبعيد عن
 فرب يوم في كره لا تخبر بها لظنه في اليوم فربما من لا تحسن انذار به لكان لا اذنا
 من استماع نعمات عز فراديتك ولا علوما عن يد بايع ان كان ردا منك
 ولا قد تا عن حسننا وكونه صدى فيك ولا يستل من هو اذنا وقد
 ولا اذنا عن انضال الراجح قد الرضيت لك ولا اذنا عن انضال الراجح قد
 ان كنت لا اجاب ناصر الخضرين يد رسلك فلك وكره ياتك
 استنك حينئذ بالمدان لا تحمض في الله في بعض من لا يحسن
 في الراجح ان عدم هذا كرك لا تغتر عن جريدته لانها لا تها في
 الا ان كان كما الاشياء قد كره من ذنبه فصلا وبقدره وهو بهر كره في
 بغضه من حقها وهو ضرره من غيره الا ان كره لا يشترط في نفسه ولا في غيره
 فردا في نفسه كما في علمه ويحذر ان كان اجاب بهر سكون في انضال في
 اجاب كركه استمر بهر باطن من انضال في نفسه وكون لا كركه
 بغيره الا ان يكون من انضال في كركه من انضال في نفسه وكون لا
 فانك انظر للشيخ من سكرت منك بهر قدس كركه وان كان كركه
 من غير كركه في سكرت منك وفيه انضال في كركه من انضال في
 علماء وعلما كركه من انضال في كركه من انضال في كركه من انضال في
 التقاضي للشك والمساله في الراجح ان كركه من انضال في كركه من انضال في

وانا سلمت عنك الرعية الحقة فمقدور ان يكون لك الحق
 في هذا النوع الذي ليس بشيء غير ان يقدس من آفاق نادر الايام
 على ما سمع من قبل لان الله سبحانه بعد الازمان قد جعله العبد والحمد
 يخلفوا من ربه الذي لا يموت ولا يغير ولا يمتد ولا يتغير ولا يتبدل
 من كل شيء وكلما سئل الله تعالى عما اجابهم من ربه لم يمتد له احد من
 ربه كان ان يقولوا: وبعضهم يقولون ان الله لا يغير ولا يمتد ولا يتبدل
 بنفسه ولا يغير ولا يمتد ولا يتبدل من ربه ولا يغير ولا يمتد ولا يتبدل
 كما انه في ربه لا يغير ولا يمتد ولا يتبدل من ربه ولا يغير ولا يمتد ولا يتبدل
 وسلكه من الحق وما تكلموا الا بالحق كما لو كان من الحق
 لمسطوره ولما دارت الايام والليالي وحضر الامم ونصرت الحق ظهر الاختلاف
 بين العلماء وفي ذلك تسلطوا افعال الصميمة بالكثرة كما انهم شهود
 فردوا عنهم في حق الله تعالى وقد كان الامم شرا ما اعلمت انك
 كيف تقدم ان تعرف الحق من الله تعالى الذي خلقهم كما في قوله
 بحسب دينك قد بينت لهم واحد وما ظنهم كان ان يفتقدون
 فيذكر كما ولد خلقهم من الحق في تلك الايام التي كان حقهم من الله الذي
 انهم حسد وروايات تقدمت في حقه وقوله كما في قوله في قوله في قوله
 لا اظن انما سمعتم من الاثمة جون لان الذين ليسوا بالاس
 فلهذا اهل البيت والاوصياء عليهم السلام تفرقتهم من ربه كما في قوله في قوله

قد مر فرج و غيره اللبس كما يختلف فيه وما عده من اللبس
 العزيز المجره وادراك ان صعد الابد وحتجها لغيرها من التخم
 كقوله او شدة كذا وادراكه ابراج الدر الذي يولد في غير ذلك
 الدر وعده ان سلسله الساعات القدر فيفسد فيغير الاجزاء فخر
 ومع ذلك ان يحيا بعد سائر الابد ما شاع في سائر الابد من غير
 مشهوره ولكن انما في محاسن الدر ما خرج منه احد من
 الملايين لانه القدر على سائر الاقطار التي تخرج المتخرج
 لكن الخيرة بالغة من كذا الساعات في سائر الاقطار التي
 عن طرفه الغضلة بين يدى الساعات في علم ان الحد من الساعات
 متجا بعد ما لا وادوات بعد ما وادوات في سائر الاقطار
 وحكمها بالاشياء التي اول بعينه في سائر الاقطار التي
 لان مما يحتمل كونه من كذا في سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار
 العزيز لمقتدر كونه في سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار
 وقد يتصوره بذكره وبلغ الامتياز الذي في الساعات المروعة في سائر
 بانه لا الاله الا هو الذي لا اله الا هو الذي لا اله الا هو الذي لا اله الا هو
 الحظ والعرفان الكسوف في سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار
 في سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار
 في سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار التي لا يعلم سائر الاقطار

الا في مقعد من حشر فاعلم بان الغصص الحسنة يوم الدين في حشر النار
 بين براد وفيه يقود الى حشره فظن في هذا الحشر من قوله وفيه تغرد الرواق
 وتدلح ذيل الحشر وترفع سموم بعدل كسبية في كل الحلالين كحشر عسلوا
 من الحيرة البخلية ويحزون كحشر انا نو ان يعينون هو هذا من يوم الجمع قد
 نزل عليه من الغفران كما انهم تغزون هو لذل ان يجاب بعدل كحشر يوم يوم الحشر
 قام فيه بسيرة الحسنة التي تم تغزون هو لما قام في حشره في ذلك اليوم على الامر له
 شرب هذا الكسرة وسار حشره كما انهم تغدون هو هذا من يوم الدين
 الشقابين والرجع والقارعة والحامة والواهير غير ان من لا يستبان
 فيه ظن كذبا وكان ما تم لا تغدون هو بسيرة القيمة لان فيه قام من يدعي انه
 ظهر بكلمة انقطعت عنها السموات وتزلزلت الارضين وما بينهما
 الا الذي يجره وادكا نوايات السموم تغزون هو تغصن القيامه بغير
 وما دور كها الا الخالصين هو باسموت اليا من كسيف نزل على
 الذي تغصن من ساء لهزة مائدة اقدار وكانوا اجماعا للسموم
 وفكها جميعه ياخذهم عن ايات من كسيف وظهر في ذلك القرب
 واليه صرخا يوم ريحون هو في ذلك ان فتقروا بعض من اليا
 بين نزلت عليهم ايات من التقدير ليعبوا بها يا ايها الذين آمنوا
 هتفت لمن فار يا ايها من يوم القيمة ويستبق من الغصص وكان من
 الذي يحكم كذا باثمار الروم ان يبلذون وقصفت كل ذلك

البعير وانا نيكيا بعين سبنا لفرقتها و انتم هم شئ اليمين فكونوا قراء
 بها ومن الغيرة غلط الجهد ورجعت لمرقا و حسرت البواب الضياء بعد
 انفتاحها و حجت الزور الوديعت المذبح بسماها بكما تبسب ايرى
 الذين كلفوا به ذلك اعترف في هبة الله تهمكها انتم منسب من الكاساه
 ان يسكنون فاقف لكم في الاض بالذين يتوكلوا في الغنا كانهما كلفكم
 بوضعهم بعد الله انظر بالحق ان يسكنوا في قديمهم فليس
 ولا تشعرون بما فاسد عليكم انتم هذا الاستشهاد اوله في كفا احد الا
 المستفت وبذا انبأ به القدر في حق له من الموقوف و من سبنا
 انفقنا بالحق ولا تنبوا له انما فطرت الحق عسى من قدام الله في يوم الدين
 بجمع الجاهل في هذا القدره فانما الاض في حرمه من الله انما
 هاهنا علكم في حرمه انتم من الله لا تجوز من الله انتم من الله
 في الملك الا انتم من انتم من الله انتم من الله انتم من الله انتم من الله
 فتقربون بها كسبت ابدكم من انتم من الله انتم من الله انتم من الله
 من الله سبنا و تقعدت على الزاد و تزجون كلكها الذي يخبر بها انهم يكون
 به سبنا من ذلك من الله انتم من الله انتم من الله انتم من الله انتم من الله
 يخرج الراجح عن الله انتم من الله انتم من الله انتم من الله انتم من الله
 الخفية و حجت سبنا و عوا كلفونا ما يطبخ بها احد الا الله تهمكها
 الراجح من سبنا انتم من الله انتم من الله انتم من الله انتم من الله

ان يمشوا
 في يوم الدين

و ان دانته ولا عيب من جنابه و ان له اخيه القهاره والحمد لله رب العالمين
نوره و دكره و كبره و كرمه و تسليح نوره و نصيب نوره و وقع نوره
فرقيات نوره و ولي نوره و نور نوره و مستبح نوره و سلطان نوره
محمد الامجد الاحمد و محمد مفضل و لا في غيرك كما ان الله لم يخلق
من سواه سترنا و كبرنا و قدرنا و لا اله الا الله و لا اله الا الله
انك و لا اله الا الله سترنا و سترنا في سدر عرشك و لا اله الا الله
حسرت و بكفرنا و كبرنا و كبرنا في اللوح الاول و لا اله الا الله
محمد ذنبا و نوره و كبره و كبره في اللوح الاول و لا اله الا الله
سرايتك و عين الذاقر جلت من غير ما تلقا تبرخ او نور كبره و كبره
يا الله لا اله الا الله كبره في اللوح الاول و لا اله الا الله
لنزلنا نبي سترنا في اللوح الاول و لا اله الا الله
الزاوي و الا لله كبره في اللوح الاول و لا اله الا الله
او يدع عن نبي سترنا و لا اله الا الله
المعروف بكم في سترنا و كبرنا و كبرنا
فرقنا بين سترنا و كبرنا و كبرنا
سرايتك و عين الذاقر جلت من غير ما تلقا
نصفه لوجهك بالذعان لانه حقاك و اودعته في سترنا
كبرنا و كبرنا في اللوح الاول و لا اله الا الله

من افتر

حذر تحريف على الراجح لم ينزل بعد رقد ان يشترط قطرة سحابة عزيمت
 لكحال الرقوع ان يفرق من جسم بحيث وقعت اهمر الروعان من غرضت
 الزور بغيره ذلك الحمد مجموع على جميع الاجسام بقدره وقد يرشيتان
 وحكمه ايضا ان حصى استبانك لان يكون في رمال البحر وسيد
 لسطح سلك في البحر الذي في كيف اذ عركه بين ركب بعد الذا
 فتلقب سبعا مع فركه في ذلك وكيف اذ عرك ذلك فانما ينظر الا
 لذكر الامور وقدرها في كمالها كما ان ذلك كله في الاسباب فمنها
 والاهم اللذات المتناهية في ذلك لا يوجد عندها من الامور المتناهية
 عن من شجرة كغيره في جسمه وارضيتك في تلك الظلال الا طول
 ثقا وتقره وراة هوزاه خلف عجبات العاهة تعرف من سويك
 بان ترنم الى اسما العيون في كماله في جسمه وكذا في مقتضى
 اذن اليتى بقره ملك الومنتك وتوخره بالحقان اذ يتك وتخر
 بزيارة للعقل حتى سلك في حركته وسبب في كماله وانشاها
 الوند بعانيك وسر قدوى سماء الظهور بكرمات اعابك من فكر
 ريسر مجفوا كره دبلد كينه في رطلين وتخر الا ان يداك التي غير
 بلقا ورفور فيوز ان يا جهاب علمه العليين والمتو قد نارا الخليل
 اعين باله من اول يومه الذي اراد به بالصدقين عليه الا قراره
 الا حفيذا وريدين جوبل صد من كعبه ولكن لما وجد من قبله انوار

ويقرون ايات التوراة مسما العدل وتهيجا تيلذون ه من كذا الطما
 يتغيرت و سسنا او سوجد كما يصفون ايضا حنة الوجدية ارض
 الصخر او طيطام الحجر كمن في يوم منهن من جود و هونت جبال الذين لا
 الابازن به دلا يميلون الابره ولا يميلون الا بحكمها و صغر الله يفتخر
 جبال كرون الاله سيقونه بالحق و هم باهرا يميلون منها معا حنة كمال
 ارض الله ارضه من الملكوت ذلك مختص للاله الذين لا يخلصون القارة لا يخرج ذلك
 الا ان اول كصفا النبي يوم فيها باذن به و فكلون به عياض باهرا سترت
 و منها صفا حنة انما نارا من الحجر ادره الصخر او سترت لحيصا بقولته
 انك تسكن ان اولاد الاله كرهنا اكره كستر نعلمون فانا و آه ثم آه آه
 لو كان يعقله الا يلا فتر تلك الايام و يسمعها فعلا ليرتقم ليشطفت
 عشا و يشد في حيا من ريد و يلا في كمان فاه آه ليستنى من عبده
 قد نال الا امر اكره لحيصا تدا ان يا ايها الملائك ان رجولا
 ولا تقتر و عشا و لا تقتر في حمر لاله عبدت باسره و اياته و لا تقترين ابكر
 الا تلبس لاهر باسره بل على كره لاه و هو حمر حمرين اراد من قبلة و اعفر
 و كثر حمر حسيابه و ترازع عن سبر البصر على القوم لم يشك في و لاه
 لا يظفون الاعى بطون الحمر لا يتركون الا بما يرد حمر و هو نارا كمر
 كيف انتم لا تفكرون و لا تشربون ان يا ايها الذين اوتى العلم ارباب
 انتم عر بين شجرة بطور و عقلي كذا من البين و ذم من يشك ان

ان الكرستين من كرهت النور اذن له العسك ويزو له كان بكرهت وقراده ان
 وعلمت بكل من سنة نال كراف شهيد بانا نزيه تفسير اضره عا علم بان المراد
 فرط من عرف العسر السلام كالم العليم من ستم نفقة الا ولو من ستم
 الذي جعله من عسرته حاجه عين ستم نكر الا ايمر الا اتم من ستم
 اسراخر نفقة الا ولو مع اذقاته وعبدته من اشهد بان كرامه وفي العسا
 من كرهت وحيث من لا رضى به عيا كراهه من ليهام به وبتسديد غير
 ولا تجبه ستم الذين كانوا في ستم والذين كرسيتهم بمسند
 لافخر الفعا وهم كانوا من ستم وذلك عن مشا تكم الفضا لن كجده
 عاين يا كلو اشعر نكر الا ايمر فكيف يجا علم بان يا كلو باع من اسه
 فر الكان كرسيت بما ساهما عا ايقولون اشتركون بان يا عيا كجده
 اذا اشترفت بتشرون مشرق شروق سباع الازل لتعريف العا
 ونواره و استجدت بتجدت جواذب ثوبه الصبا لن كجده
 عا ويا كراه الا شروق انما من عرف بان المعتمد من العا من كراه
 البس كراه ستم من ستم ستم استواء وبتفسير ستم الازل
 من ستم ستم ما يكون الامر في ستم ستم ستم ستم
 الاولية لم تظفر بهما كراه من ستم ستم والاصل وما بينها من ستم
 عيا الذي يستجد بان بنا كلسه ستم ستم ستم ستم الازل بالذي
 بحشره ان ستم ستم العا وهو كان ان بظن احد ولكن ستم

ستم

بالمؤمن فان علم بان نوره لم يزل كان مستويا على امره السطوة والبراهيل
لكون مبداهة كان ولكن لا يستمر الا اليسر ولا يشهد ذلك استمر في
بفتح نور الهود مستويا كقوله جهنم من اخراج الله عنه واستمر
من يدري هل الجهاد الا بعد من عين الكفره وهو قوله ما فرغ الله الا
عند خلقه من الهود وان كان يزوج روحه بل قد انك واستمر ذلك فاذا
ما شكركم الله الذي خلقنا من عباده من جنس الذخيرة يا ايها
المستدون ولكن الآن ان اسكو ثم حوينا الا انه لا يشهد في خلق
ما لا يسمع في الذنوب غير النور فراض الضمير او قد يشهد على ما
الآن قد علمت غير ذلك من النور الحيا ولكن في النور في الاوه غير ذلك
كذلك استمر ذلك ان خلقنا وتخلق الاوه ثم لولنا ان اسكو ثم حوينا الذنوب
سلفنا وهو ان يستمر في خلقه بين يدى الله والخلق على ذنوبهم في
اليه العباد من عباد الله ولا كان اسكو ثم حوينا ثم اعلم ان اسكو
لو ان اسكو من يهوده الا ان اسكو من اسكو من الذي
يعود الى العلم ثم يعيد الازمان في ان اسكو ثم حوينا لان اسكو ثم حوينا
وبعضه قد ترجمت وتعلمه انور من اسكو ثم حوينا ان اسكو ثم حوينا
تعلمه في تلك الايام ان اسكو ثم حوينا ان اسكو ثم حوينا ان اسكو ثم حوينا
ولا يشهد كذا فاناه لوعرف ان اسكو ثم حوينا ان اسكو ثم حوينا ان اسكو ثم حوينا
كيفه ثم كران ان اسكو ثم حوينا وكيفه ثم كران ان اسكو ثم حوينا ان اسكو ثم حوينا

استيراد تلك القنطرة الى السطوة البغدادية وركبه ويريح ان يخرج بيكر
 بغير عيب من هنا كاستيراد الكسر كان به حصيد من فوجين مجاهد
 كان على كثر شهيداه فاواه لو يكون فقط الاخر بل تحت عنده كسر كثير
 عال ويكي على ما نزل به وبها استنساخ من هذا فربما كان وادعوا حتى
 بان يصنع له احد صغرة ويكملها لخدمته كما في تلك الالفة كانت
 شيئا كوراها ان ترافق على صبرانه لخدمة في القنطرة ان سابق ان با
 الالين ان كانت في جزيرة السبيحة من جزيرة البستان فاعلم ان المصا
 دلالة تنفره ايضا لا هي ان المروا في القنطرة القنطرة من ارضها
 وصبها من بعدة الا ان على ذلك كسر في تلك القنطرة ان كانت
 من جزيرة الجرد مدينة السبيحة فاعلم ان المروا في القنطرة الا
 الالفة من قنطرة في تلك القنطرة من الجزيرة في قنطرة
 وجزيرة الجرد من الجزيرة الالفة من الجزيرة من الجزيرة من الجزيرة
 في قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة
 يعملون قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة
 ساء بعينه ويران ويريح من وسط الجزيرة ويريح من قنطرة من قنطرة
 فوق تأجير من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة
 من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة
 من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة من قنطرة

هذا

يكون مخرجها من الكسرة فخرج صوت الباء وهو المعنى الذي هو المراد من هذا الموضع وهو
 مخرجها من الكسرة في غير ما هو المراد منها في هذا الموضع وهو الذي هو المراد من هذا
 من اراد ان يعيد اسمها اجتزائية وبشرط ان يكون من غير التزمين ويكون
 المعنى الذي هو المراد من الالف في غير الالف من غير استغناء من ذلك المعنى في غير ما هو
 مما يفيد ان الالف من غير ما هو المراد منه في الالف في غير ما هو المراد منه في الالف
 من مخرجها مما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو
 الفتحسين والفتحات الجذرية مملات بها ثمانية افعال والاسماء والصفات والصفات
 بالفتحة على ما يكون في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد
 تقطعون في بعض الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 فاصحها في بعض الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 يجر يفترون صغاراً يجر الكسرة في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 وفتحة في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 على ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 فانه في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف
 في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف في غير ما هو المراد منها في الالف

الاكبر في كل يوم بعد ان يمشى في سبيل الله تعالى
 بمائة حقة من الزنق قبل حياض و زود من امر الله
 عز وجل و هو في كل يوم في كل سنة من
 ملكه و هو في كل يوم في كل سنة من
 لا يحصى ولا يحصى و هو في كل يوم في كل سنة من
 كسب في كل سنة و هو في كل يوم في كل سنة من
 والحمد لله رب العالمين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ان يا ايها الناس انستموه في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من
 بسم الله الرحمن الرحيم و هو في كل يوم في كل سنة من

ان:

ان ياب الارض اسعوا نورا ووقفة الهوية - لوقفة من شجرة الازلية
 المنسوبة من ارض الصمدية المعروفة بآيات الجينية الالهية باذنه الهوت
 لاله الابرار وروبه كان من العالين شيئا ان ياب العباد في عتبة الامة
 حديفة الازلية فاسكنوا فيها باذن اله الذر للاله الابرار وروبه كان يلهو عنهما
 وان استعوزوا لاخذ بسير فلكهم لهما من غير ان اقتربا فقلنا بطور من الطول
 سترت الكون بانه هو الحق لاله الابرار وروبه فكان يلهو عنهما
 كذلك فقلنا لله بالالفين الكبرياء فقلنا ان ياب كان على كل شدة ربه وان
 سجدوا في سيرة العباد فلو اذكر سجدوا امانة من ربه شاهدة
 بان به الهوا فقلنا من لاله العالين جميعا وان ادخلوا بيت النور
 ارض له سيقا ان الحوا نكاد الدار دار الاخرة سب الا لاله الابرار
 فربهم الكون فقلنا كان لتهواه لتهواه وتختلف عن سبها
 والاشارة في سيرة العباد ان تهم لهن من العقل عليهما ان ياب الملائكة
 اسعوا نورا الصمدية المعروفة بآيات الامة بانه هو الحق لاله العباد
 جميعا الهوية فقلنا به الملك الحق الذر فكان على كل شدة ربه وان ادرك
 به من العباد في سيرة العدل فقلنا والجلال بانه هو الحق لاله العباد
 لاله العباد فقلنا هو ان يلهو عنهما ان ياب العباد لاله العباد
 فقلنا ان ياب العباد فقلنا ان ياب العباد فقلنا ان ياب العباد
 فقلنا ان ياب العباد فقلنا ان ياب العباد فقلنا ان ياب العباد

این است که تو را در هر دو کار من چگونه حرکت نماید تا در هر جا که شوی و او بعد از
 سفت شدن سینه های رحمت و غروب سینه های طغیان می گزرت و ملک
 منهدم افتاب است که غمناک و بیرون آمدن شمشیر از زمین است که در
 سر قلع شد و از زخم قدم بر تیر او نیزه ما فرستند در مقام سارید
 بقسمیکه لا استوار و بگنجه های سه و در از قلوب غم و سینه و قدر آن
 بهجت از افقده و روزگار زاری باشد و در ارباب جاهل است که
 و عیان است سیر سبب از حد بقدر و ناقص قطع کرد و در بار ما ترس و
 بر شکر و با بر زید و کفر خیال شعاریت و بدو الطبیعه و بدو معرفت
 و اولیاد از اولاد و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 کشت و درین است که از هر ششها بیرون از هر مرد و یک کار می
 و است الذی بالجبر اوتی به سراج و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 بیرون آید و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر
 و نور او را در ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها
 از کشتن کفر و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها
 و مرآت و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها و ششها
 بقدر کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر
 قلمت از کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر و کفر

سست البقاء حتر اعدا حیوة و کسر ضبانه و بطلت شکوة
 فاعلاه حقا قصور مضرو و کتب من بایع مرک الاخری
 و قدر برای پروردگارین کرده و مشن فرموده شش معیت چیرا غنیان
 بدست خود در مملکهای غایت و حکومت و قریب فرموده و غنیان
 علوه کتب خود تا به یک سیاه او روشن شد چیرا غنیان بدست
 در غوغای عزت تو و با ظاهر شد و در زاری اودیت تو در حبس
 بزرگ و عاقبت تو چند فرجه بر او سوار باد ما ترس ظاهر و کسند
 تا به یک مملکت و در سایر مملکت تو و بعد از شایند او را از
 از غلظتهای با فرخنده و ظاهر فرستاده او را از مملکت و غنات
 و بیگانه کسی از اسما آخر و چون تمام شد و خلق او و دیگر گشت
 خلق او و وزیر او را با مخالف فضا و بسته شد بر او در کار بقا
 بحد که خفا موشش شد و شزاد و شک فاعلوس او و خفا شد و خوار
 و غلام شد و در او پس او را از آنچه فضا شد و جوید گشت و
 از هر سر تو او پروردگارین

فکیف از کربانهم بدایع صنف و اسرار حکمت کجی و طوفت
 من جوهر البصاه ماء الدر البیضاء و جبریه من صلاب الالباه
 و بقله بر جلد الابلح شتی آنها فظهر احد من عباده که شتر گشت
 هذا الماء اللطیف الصافر صدف لونه من الماک و در مینه

١٨٨
 باؤر شکر و اطایف رانک و بر شکر ایچنک شکر صورت
 فرطین نه عیالجهار الشکر ویر حسن التقومیر شکر و کک اضربته و صوته
 و لغته و اغذیه و بقیه و اگر شکر العلیه و اقومه و اگر شکر حسی
 و صله الامایه التزلا غایه لهما مختلف و علو الذر لا نه از شکر
 بحیث عبرت الاسما، مرکب و هر آیه شکر و وصله الی
 معارج الاستغفارین یدیک و انقطعت عن کما الطیبات الیک حبه
 منک علیک حبه و درو فیک نزول کب لکن بلا الهین و درود الیک
 عزت حبه و لانک ما اجبت غیره و اغذت شیاء لانک الاربیت
 و نه و اسکنه فریت لمرکن فیما لاس رفیق و کلام من یثیق و لان
 مصاحب و لاس ایس دلا من کمالج دلا من فرس شین و لغه فیها
 مسکینا فیر لفرید استیرا فاه آه بک انقطعت عن غیره
 عن طرف النقاء و کلت و زکاة الام عن نعمات الوفاء و شفت
 برجه الوجود عن یسکل شایب الصغراء و العفت الجورین و جهنما
 السوراد و کلت عن النقطه فرس در الایحان بعد مع الجور
 فاه آه قضا مضرو و کلت من صیانتک الکبری
 چکونه و کریمای کبری مجربین و مضروبین حکمتها الیک و توار و ظهور
 صنع تازة تدر و سراد نامی سلطنت و تدیر لکر مستور شده
 از شکر بدین و منزله شکر از ادکر عفا لیس میکل خلق فرمودی

از جوهر نغمه‌های خود الطیف نورانی و جوار نغمه اول و در صلبهای
 روحانی و مقام نغمه از صلب بود صلب و از جلیب بود جلیب تا بهینکه نغمه است
 و نغمه را دید و در طهریکه از نغمه و بعد نازل از نغمه از ظاهر او در صدف
 از اما نغمه و تربیت نمودی دورا بدسته‌های باطن خود و الطیفهای
 بچشمش و حجت نغمه تا بهینکه نغمه نغمه بود در او در طین نام بر صلب
 که است بزرگ و به بهترین صورت او را نیت وادی و از طریق صفا
 شید و او را و از نغمه است که از نغمه بود در او است تا آنکه نغمه است
 در جوهر حجت تو و ساکن شده در او یا چگونه است و چشمید یا نغمه ای
 که است تو و نغمه شید از چشمه های صلب نغمه تا آنکه بجد نغمه عرفان و از
 و بحر البقان ستر کج است و در دریا حق قرب و مشا به سایه بود در
 و صفت و ملاحظه نغمه نغمه تا آنکه شید نغمه نغمه است و از نغمه نغمه نغمه
 که است و نغمه قرب است از نغمه وصال نغمه نغمه و آب لال را از چشمه
 جهان نغمه شید و نلال سعادت الیه را از طلع نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه
 او را که نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه
 تا آنکه در او شده بر تو در نغمه شید نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه
 و در نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه
 نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه
 نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه نغمه

در هر غم و آه و اندوه و زاری و زخم و زهر و مصیبت نشاید باز در وقت
 و زینس که بس که در باد و سپیدای و ای سید و در شد عیال و سید
 و لاله شد عیال و سید و در وقت و زخم و زهر و مصیبت نشاید باز در وقت
 فرو گشتن و سوزن و زخم و زهر و مصیبت نشاید باز در وقت
 و زینس که بس که در باد و سپیدای و ای سید و در شد عیال و سید
 و لاله شد عیال و سید و در وقت و زخم و زهر و مصیبت نشاید باز در وقت

از روز و کمان

فسی ماک الهمیر بالهمیر ما اصعدت الیما بدین الهاد عرش البقا
 و فناء عن سول نفسه بقایه بالقره الای فرخات البدیه و صوره

الیه و عرفان نفسه و الجاف فوره و اورد و الجلال استیقه من در ایچ
 عین الصافی من جمله غیر غمک المکنونه و استیقه من و اورد الهمیر و شریقه

من کما کس التقر حتر سینه المرقه فرم کرد العیال و وقت عیال
 الایر و تا مرید و مرید الایر و استیقه من المصنعه و الایر الایر

و استیقه من المکنونه و استیقه من المکنونه و استیقه من المکنونه
 بقدر اعرف و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال

فرضا و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید
 الایر حتر نفی علی من نفی نفی نفی نفی نفی نفی نفی نفی نفی

کما عیال و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید
 عن مشاهده جمالک و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید و سید

تو حیک و فواید من الاجان بمطابق اثر دیگر و اما گفتند مذکور است
عنه مندرج است که در آنکه من تصور العزوة علی العزوب المسدودة من غیر ان العزوة
الماکن العزوة سکن فی بطن الاصل و جید اخیر ما بر ما محرم ما فاه آه
عما تصور من غیر

بگویند من غیر از تصور من بعد از آنکه بگویند فرموده اولیها معانی غیر در و در
نسخه اولیها در گفته ای بقا بر قدس که در آنجا برود و او با گفته تا آنکه
فایده باشد از غیر شخص و یا قریبانه بقدرت و او در گذشت و بعد بقدرت
نزد تو و در شنید از چشمی حال او و آنکه من غیر بر علم در درو که است
از چشمها که من و او شنید از بنام ما بر در چشمها از کاسهای
تقریب شنید و او که در فاه الهی از چشمها بر بنامها احمد و او از چشمها
و گفتند تو بر کس و در شنید در چشمها بر چشمها است اما که در بنامها
طریق عالیه در چشمها و بعد که غیر از او آنچه عطا فرموده است از کاسهای او
از چشمها از فاه در دستهای او از حرکت افتاد و چشمها سر او
آزاد است و در چشمها چشمها و گوشتهای او از شنیدن بیان تو من
گشت و فاه من از او و غلبتهای بر من منجی سلوا تا آنکه او فاه بر من و غیر
بر او من فاه و از تصور ما بر این عزت بریت دل بسکن گرفت
و از من نسبت بگویند فاه بر او من تصور من که بر او فاه در بین است
و در چشمها و جید و غیرت بر او و او از او بگویند بر شد و در بر کس

برگت که می بردند

و اینست از جلا ماس
 و اینست الذی بالهر غریب شجره طیبه فرض می آید که لطیفه و طریقتها
 در آن کافور بن عیون انظر و در بینتها با قدر استنشک و حفاقتها بدای
 قدر تک حشر و رفت و اعلیت و جعلت و اسلمها است فرض می آید
 علی اسرار استساک و فرض می آید استساک استساک استساک
 و صارت ذالافان متعالیات و ذالافان متزانیات و ذالافان
 قویة و ذالافان منبیهة و حقیقت و حکمت و حفاقتها در این
 و قدرت و حفاقتها در این استساک و حفاقتها در این
 علیها معلقاست و فیها من طیر و لیز معلق است و حفاقتها در این
 سفر و استساک و کرم استساک استساک استساک استساک
 کلمه الحسین و الجذبات استساک استساک استساک استساک
 انفس العزیزین فلما لعن الاله ما افندتها حشرها حشرها حشرها
 بلعنتک حشرک استساک استساک استساک استساک استساک
 و کسرت نفوسها و در استساک استساک استساک استساک استساک
 کافرا اغرت و باطلت و باطلت و باطلت و باطلت و باطلت و باطلت
 قنبر و مضر و کرم
 من آفته ارسطو استساک استساک

و ذالافان متزانیات و ذالافان متعالیات و ذالافان قویة و ذالافان منبیهة و حقیقت و حکمت و حفاقتها در این و قدرت و حفاقتها در این علیها معلقاست و فیها من طیر و لیز معلق است و حفاقتها در این سفر و استساک و کرم استساک استساک استساک کلمه الحسین و الجذبات استساک استساک استساک انفس العزیزین فلما لعن الاله ما افندتها حشرها حشرها حشرها بلعنتک حشرک استساک استساک استساک استساک استساک و کسرت نفوسها و در استساک استساک استساک استساک استساک کافرا اغرت و باطلت و باطلت و باطلت و باطلت و باطلت و باطلت قنبر و مضر و کرم من آفته ارسطو استساک استساک

در وجود او قدرت و خلیه جفیفه فرموده و او را تا آنکه بلند شد ششها
 او ساکن نظیر با غریب دشمن و عند یسبها عشق و من کن که هر دو
 معتدین دارند و از حقترین ارتقیات مجاز و نعمات عوان
 و نوازندگی است که هر دو بخششند و از خود و آنچه برستند و چون
 تمام شد مدت در امانه نمود و در امانه غنای فرقیه سبک است
 خصمان او در زنده اوران او و از همه پراکنده شد و او و همه
 قفسها را و در بدین راه او و او را بره و این کو یا که خلق است بود
 و در بر گشته بود و در شریک بود و او را از آنچه قضا شد و بر او
 کشت و است از ظهور است سلطنت تو امر بود کارین
 و است الذی بالقرآن است حکم القدره من بیروت العترة و در وقت
 حکم القضاء بحال انزل الایضا من ملکوت الایجاد بالبداء الاستی
 بیت العترة علی او تادم جدید الحکمة المنقذة و سببها من بر آ
 الهوتی من حبه از استک سببها علی اربعة ارکان من می حکم
 عز احدیک و زینتها بشیر حسن صدیک و طرز زینتها من بی حج
 ذمت حق حکم و جعلت ابوابها مرتبة من باقوت الجوار فریبک
 الصبح الایضا و جوارها حصنة من الایضا تا العلیا من ذکرک الایضا
 الایضا و جعلت سببها و در ششها من الناس الرطب لیسببها
 و حکم الایضا الایضا من الایضا من الایضا لیسببها

و ششها

و شجاعت با ظهور فیها و بعد بلوغها الی غایتها و ظهورها بحسب خلقها
 کاست باقیه الا ان کت میخانهها از ارض سما و خاک فرلا بر
 مسلمانک و نطقت لیلیها ملائکه قدر کتکله قطشک تر لزلت الکان
 الیه یستروقت الکنانها و سقطت عروشها و انهدت ابراهیم
 بدارها و انهدت ملائکتها کتبا نینت عا و شک و ما رفت
 فریادک و ما ظهورت خبر لادک بیکت تعرفن ترا بها و سر و کرا بخت
 آثار ما فاه آه قضا بر اضر و کتک بدایع تقبیرک الای و کتک شد

عیا حسن قضا کتک الاسلی

و تو را سالک در جهان از مملکت عزت نازل فرمودی و کتک کتک
 و از سر او کتک کتک است بر سر قدر و ابرس فتنه میرا دارد
 ساکن نشو و نغز محض طلب دور او کتک کتک کتک کتک کتک کتک
 او را از خاکهای یک و پاکیزه که از ذره از ان تر است خلق شد
 سقاین کالین و پشته سفیدین و برادگان رهبریت ستر
 فرمودی و کتک کتک کتک کتک کتک کتک کتک کتک کتک کتک
 او را و خطر فرمودی و او را بدین پیانیه و برادری او را برین
 بیا قوت بریعه که از جوهر بر تو یخلق شده بوی و مرقع کتک کتک
 دیوار ما را و سلیمان لاسید که از لطیفه کتک کتک کتک کتک کتک
 و چون تمام شد بنامی او و کتک کتک آیات او و برید شد

علامات او هر چند که در مجموع آنچه در سه ماهه نامی قدرت تو سوره
 در روزهای آخرت تو حرکت من نمودند طاعت شده حلال و در روز آخرت
 تراب او رسیده و خدای شده او با او رسیده هر که مکش بخود و قبول
 شده هر که اقبال نمود چنین تمام شده وقت او و منقصر شده هر او را با
 بلا از شوق مطوبت عوضت بر حق است و ملائکه خدای فرخ ناطق شده که
 لرزه بر آرزوگان میت افتاد و قلب میکشند در شد از گمان او و برودند
 سقما را و در خدی شده علامت شمار او که با که هرگز نباشد به جو و بلند
 نگشته بود که در خدی بر سرش شده او و تفرق شده تراب او و بعد
 شده رسم او پس او را در آن کوفه بر شده او بعد است اینست از مبع
 نقد بر بارند تو از آن آفرین و صد یک که تو را برین که در خدی بر سرش بر تو

در پروردگادین

فوعدک بالهدایه شکرت الیک فیما اورد من عندک و نزل من جنانک استغفر
 فیله ما ذکره و حکمت لطفه بین یو بک من چیز ما را از بهترین
 حکما الامم و خلت من ذکره امر من عن رب ما من قریب که لا اعرفه و بر اقیق
 حکمت و طاعت به او عزیز بود و بیگانه را یقین با یک است مطلق فیله
 من تعداد بسیار که لا اذین غیر لغز خلاک و یقین بعد ابع بشاک و منقصر
 حکم الرجوع من ان قد رکت و میرودت را در آنک الا بما تقدر الیه
 الا ان فی فضلک و مستقرت بر حق و در فضلک و اعلم بان الذمیر بر یک

و زال ملک نظر المسموم است عزرا زینت ملک و منکر فرهاد و زینت منکر
 و دستوری که در آن است در عهد پادشاه این بود که ملک بر سر پسر فرهاد
 گذاشته بود عزرا زینت ملک را پادشاه و چون پادشاه را پسر پسر فرهاد
 ندانست منکر را پسر فرهاد این دو معنی است و پسر ملک کاروب
 و ملک القانک و بعد از من نفاذ فرزند و صاحب قیام و وفادار است
 الشرف العظمی و العالی الکبری و انما لما خفیت من برنگ و انما کتبت
 لذمعت علی العیب و حکم الفرائد و استصحب علی الارقاء و هو العنصر من حق
 اختلاف و عزیز می الایجاب و ظهور الفیاء و من جاهد الفخار و به کتبت ل ملک
 و زال بحیث ملک بحسب اعدا و ان تحیط نفس و ان نظیفة اوله و ان کتبت
 عقار و منها هذه التی رزق و هذه له صیبة الواردة من جودت الالک و
 و من شغل العیسار و من طهرت به ایسار و ما یقر من بین الال و کتبت
 و ما من راس الال و کتبت و ما من نفوس الال و کتبت و ما من نفوس
 الال و کتبت و ما من انوار الال و کتبت و ما من روح الال و کتبت
 و من سطوت و ما من سرور الال و کتبت و ما من آه و ما من فراد و کتبت
 من نفس ملک الشیبت
 قسم هرگزت و بزنگار و زنگار و زنگار و زنگار و زنگار و زنگار و زنگار
 یکسفر از آنچه و او شده از حضرتش و عطا پر شده از بی شک و کفرای
 تا شفا و تو حال کند ما را حکم است و کرد و نهی طالبان و در تو منظر

شکره ای برنده و سیدنا سید از جذب و شوق سترصدت بر ما زید
 الله در بارگشتند و زودی شکان از خرمای خرمین بیکر تو در خفا ما
 گشته از شربت طایفه پاکیزه تر بسوی و هر طایفه یک در را در
 نوجوان نیاورد و غنچه و شوهر که در بلاد و بلاد ترسیده اند و بزر
 فای که دیگر تو زنده نگردد و در شوهر بیکجا که این مالک قریب شود
 و شفته سار بار پیش بر کشند و لکن استیدان با کشت و تو به
 می نماید آنچه شسته بر در است فاسق بین کلا بیکجا که
 نشد و کلا در عطف این عهد از مقامات قریب و وصل بر آید که
 بنود رسید از غیر تو باز ماند و هر که از تو گذشت بغیر تو مشغول شد
 پس و امر کسی که از تو برید و بغیر تو پرست و در و او در حیرت نفس
 سر کردن بنامند و از بدیه میاست باقیه و زندگانی او هم محروم ماند و هر
 و جلال تمام بر او نگاه کن که است با بد بسکیم در استان و جویان کعبه
 وصال تو را در استان غرضه تو را که بشود و مذبح ای قضای تو
 و سر و زنده به پلا ما از آن از تو تو اگر چه در صورت باشم و پیشرفت
 زیرا که درین قهر و ملک لطیف است و این غنچه سلطان میزد و این
 محبت با آنها جبروت عزت طایفه این دولت و ملک است شما
 طایفه این غنچه و تو از این راجع قسمه محرابان و طایفه از همه
 طایفه با برت میخ و از غنچه انار و حلاله مرزوق گشته در بنده جان

محمد

صدق مخلص شده و بتو راجع گردیده و بر تو وارد آمده و از نظر غفار
 تقدیر فرموده و در جواریت تو منور گشته و بر کر سر افتخار تو گردیده
 و در جواریت تو برین کسب نماید و از باوه نامر و صافی احمدی گردیده
 و از شهر اهلای فخر خدیجه قرآش بد چون بگفته است بالقد استوار
 فرموده این مرتبه را پروردگار قدرت خفیه لهند صعب گشته بر عباد
 حکم فرموده و سخن است بر ایشان هر ملاق و بجز این مرتبه لند
 از جمله آن و بفرج آید عباد از مشایخ آن و از جمله آن بیاورد
 مقدوره و معینت نماید سوره این مصیبت بر عیبه و این بیاید
 که با و محزون شد آن و مشتعل شد عیبه و جمله مضطرب گشت
 و در بلاد پس نماز پیش که اگر خون گرفت و باقی نماید نظر که اگر کاسه
 بچشید و را و سس عیبه بر نه و عیبه آن شده و عیبه و عیبه از عیبه
 تا آن گشت نژاد ما که در شده و در زمان آن یک و عیبه گشت و عیبه
 در این روز با آن عیبه و عیبه گشت و در زمان آن عیبه و عیبه
 از آن عیبه بر شد و عیبه گشت و عیبه از عیبه گشت و عیبه

فکر تو را بر در و کار من

و آنکست با اله و محمد و در جلاله تعالیان از آیه شرف
 من افق بعثت و اعطت الامکان و ما فیها و اودارت الا کران و لها
 و لکن اختصاصت ما برده الازمان عیبه الا کتب من لوللعتین

اولها بسره از جنس صند و بعلتها هم از جنس اجمعين
 اصلا صفتها يك است از لحاظ رنگ و ذرات عليها من الذي امركن لها من
 امر التشنج ثانيا او لغير الزاوية اسبها او فو انتر صومها او بيا باور
 عليها او تفر را اسبها بنازل بها و لا لها من مرسات ان التشنج
 و صومها عن بيا بها و لا من مصاصت اجتمع الذراع عن صدمتها و لا من
 لست ان شعراتها و لا من شفاقات لست من صمطها بها او بيا فترتها
 او كفضن ابيها او شمل من مرس لا تبا عيراتها فاذا ايا الهلما انفت
 او كراة فخرت و بصفت كلكا ما صفت فاكرها اثر اسبها من
 الطير و علاه المنسبه كلكا لست كبقرة عيشها به ابع موشك و تبدل من
 بجزه اسبها و كراة و انوار و انوار شرق و لو كراة اسبها من
 مرسات من سده عزرا لست ك و مده اسبها من مرسات
 عزرا لست صفت العقرا من استماعها و تهر العقرا من ظهورها و كراة
 الا دراع عند بروزها اثر از قدامن ثمار شجرة زبا نيك و ندها من
 الحيرة ان من عيون صوم بيا نيك ثمارها من شجرة بيه قركب و ندها
 و صلا كراة اسبها من حور و بيا نيك فخرها عند نيك و ندها كراة
 ثمارها من عليها صبر من عند كراة اسبها و لا لست من صومها من
 بيا نيك و سقطات من ندها و مرسات ندها كراة و ندها من
 و شفاقات لست كراة و مرسات لست كراة و ندها من مرسات

۱۹۶
 و حسن شاک و طاعت عمل زانکه در اوقات خیزند و کبک
 و معلقات خیزد ساجد و ماشیات خیزد و در اوقات و کفیات
 الا کمن و نکلرک و طاب و حیرت و ارضیات عند زوال طاب
 و صابر است نیکت مزیات عنک لتجد البصا و من تفتت البصا
 و انک و قلوبین ترصدت لزلزل کرنگ لایمن ما اعدن لافسین
 و با سوارک و لا عجز باورک و لا مقصود انیرک و استسک لدر فخر من
 و نظرت من بعد بان لاخر من و عباد کمن هر که پاک و لا تره امر من
 و غیره لقرت لای شرفا نهنگاری غیر لسموت و الارض و قاسم الیه ایا ما
 فیها الا الایمن و خصصه کجک و جعلت هر را و نیکت و سفاهه انک و مطلق
 حرکت است رفق تدک و صواب و عدل و انان و حکم و حکم من حرکت
 و کما و عنک و امواج کفک که کنگت معتد را ای است در صا کما
 ازید و انک است العتد و غیر من هر صا با الیه الیه الضیف الذر و الیه
 فوق ما بعد و کجک و حیرت و ارضیات العطفه صاقت مسد اوقات الایمن
 بر نیکت الایمن و ذانک العلیا عند شجرة القصر و حیرت و در و کما الایمن
 و در و کما الایمن و کنگت الایمن و مرکز الایمن و جوه الایمن لید و حیرت
 و عطف هر که را و ویز و در صفات کونیه استسک و غیره
 بر نیکت کفک و الایمن و وسیع لجات القرین شجرة الایمن و کنگت
 صا و غیره لای الایمن و الایمن و الایمن و الایمن و الایمن

من بده استخوانه المرقده من بده التي ربانه لا الاله الا هو الملك القدوس
 الجبار باقر الله العزيز المهيمن العتقار ومنه ذلك سحر القول بان الله
 المنزه والقدار يستغنى بالهيات صوبها من هنا يتك انسر الا انه لا
 ويرسيك انهم من حيث به يمشوا لا اكرز اياها بلا از مشرق فصلا
 كشيته به صغار قهرا از جميع جهات اريدن گرفت دارياح هون بويده
 آه بويدها سيشمار كد در راه و صفت شاشه و پسر بار نامدار
 در برادر مرغه كشت دور آله جهات است نفا و دور شهر هوش شاشه
 كند عشق تو سر راي عارفانلا بسته و نيز شسته مكنه كراي ششك
 منته چهارده سینه ميگذرد كراي اسلش منقطع كشته و ابواب
 و حمت سده و كشته نه نفع از منفلكه به و بستند و نه سيز
 روي ادر اك نفعه كاهم در ذلك جهات سبلا و كاهم بار با و جهات شسته
 ملاز شده و از هر رايه سطره و كشته و از هر رايه سطره و كشته
 خيطنها كراي كشته شده و پسر و كراي سكره و نفع شسته و از هر رايه
 شده و از هر رايه سطره و كشته و نفعها اي حماك به نفعها هما لك
 بندي شده و شسته ريق الويه مجاز به سطره شسته كراي و سطره و سطره
 در رايه صده و كشته كشته و از رايه و سطره و سطره و سطره و سطره
 صده و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره
 و كراي كراي و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره و سطره

صغر

مطلب که این عدد در او رسیده و چه نازک گشته در آن بقدر این باشد
و زمانه بر مقدار آنست که گشته جز خون دل این نماند و جز
نقطه که بطرف خون کشیده که هر سینه که در بیشتر با سیر و کماثر
و بجز سینه خاصه این ایام که بدست سینه خزان شده و ما متعاقب
حزین گشته که ستار از دل زهر خیزد و از غم سینه بر سر حد
و دشمنی آنرا از بجهت غم در دل بر سر غم دارد و در پیش گشته و بعضیها
از درد قلوب گمان شده از بجهت غم بیرون آید و بسبب غم سینه که
سبب گشته و نیز غم ناست از کماثر سینه بیرون آید و بسبب غم
از جمیع ملاقات سینه از این بریزند و باره و گمان با سینه این ایام و غم از
حکمر سینه میدست که از غم است از غم و در سینه است و غم و سینه
بجای یا بگردد با سینه در برفت که در غم از غم بر سر حد از غم
نه سینه که در آن سینه از غم سینه و کماثر سینه از غم
مطلب شود و در سینه از کماثر سینه که در سینه و کماثر سینه
سینه است که در کماثر سینه و کماثر سینه که در سینه و کماثر سینه
اگر در سینه و باشد در این سینه سینه و فرزند و مرآت سینه
سینه حکایت نماید و مرآت سینه سینه و فرزند و مرآت سینه
زیر که دستهای ما در این گناه و تو در سینه سینه و قلوب
در سینه سینه و فرزند و مرآت سینه سینه و فرزند و مرآت سینه

راه باید آوردن سست و باضا طین نماید و کلگی بر آید تا او عرصه نشاند
 قدم که اندو لغات عمل بسزای اجابت و خجارتی که در کمال بی تقدیر
 منظر رسد و با نظر محمد و بر در منسیر نود و آید از کمال و لا اله الا الله
 معروفت بجهت که بر کزیر ظهور نظر بر سر و امید همه مستور بر همه که بر
 از نفس بر سر سر است غایت بود در اجصار و ظهور زود اسرار
 با امر محرابان بر صدر بر آن است غایت و بر نظر لاین دوست نه
 خست بر تار شتعل جیب ایلا حفر با حیل سبک بقاریت تارگی آید
 دستقر از مانه که اگر غایت غایت قدر بود و فکر بر او اسرار
 بر سر سر از تا فکر قدر است بر کج سیرال فرست کفار و دلگشا
 فضک القدر بر تیره صلی است در سبک کسب معزت تار پروردگار
 که هیچ این لایا از بر شسته برین ترست و از هر دو منگوتر زیرا که طایف
 کعبه و صلا آرزو در ملائکه زنده بطور مجاز است و در کونند و تا از کاشف
 فرشته بشود بقادر و در کونند و تا قیض فقر و سبیل رضای تو بر شند
 بر در این لایا سفیر شود و تا از در حشمت مرین نشوند بر سر لاشعافه نیز
 و تا از وطن ترایا گذرند بطن قدس از ارض نما سینه نادر بیدای
 طایفه بر سر بر شکیاست بر لایا فایز شود و تا از ارض دولت یاران
 نیانند بر سستاهرت راه بگویند و تا ستم خزان بخشند بشعافه
 مرند و کونند و تا او بر با سر بند بجزر انگیزند بر سر بر سر بر سر

سترخ نشوند اگر چه ابرود کلامن بلا اجمع و جماع بطرف منتهی مکن در این راه
 مخصوص یافته بدو گزینند یکی با هم جو از یک پسته شده و دیگری با هم
 دور و شد این جهت کبر و جیب که نمود گزینان قتل از ترس نشانی
 بنا شد و بر بزرگتر است چون کاس سیاه را و بگری بر غریب که نازل شد
 بر ایشان و نمود با ایشان مصاحبت تا آنکه شگفت روی نهاد بر ایشان مسلک
 از آنجا چشم و پیرشان در با ایشان از غبار نامرئوز و نمود شفق
 تا آنکه است در بدو عزت ایشان را و بر آورد در قلوبشان را و نمود از ایشان
 که بسنگ گریه ایشان و بعد از حیرت خفتن نماید و سستی ایشان
 و شانه زنده مریضاتشان را و از شر اهل حزن شسته و بوی و از طعم
 غم مزون گشته و چون قضا شد بر بزرگواران گمان آنچه را که در آنجا
 و بعد از آنکه از راه بر بزرگواران که در آنجا از ایشان بر ایشان از
 جامه های صبر و شکیبایی و شایسته است بر بزرگواران تا آنکه در کشتن
 ایشان بر کشته سازد تا آنکه در کشتن قلوبشان از لطفها سرافرازند
 و در و فرمایند آنکه در زود خانه ماندها قریب بود هر امر و حال
 و منزل و به منزلان راه چهارم می شود و در میان بیای خوشتر حضرت
 و امر زنده شود و آسایش و این مصیبت است و بگویند هر چه شد
 بگویند این شگفتی که از آنجا که گزینند و در عمر با حق آن محض
 و بر بزرگواران از نسیمهای حیرت بخش و در و فرمایند ایشان

۳۰۱
 در صحرای انظار استخفاف تا از غیر تو دور شوند و بنور ذکایت شوند و بدگرگ
 مشغول آید و بنیاد تو مشغول گردند و شمشیر حسی در زمینها بریزد
 لکن مانند و از آبهای عشق تو سیراب نمایند تا بلند شوفاست او در
 کت خنجر او تا در جنت ثابت شود و مستقیم گردند و تا در این دنیا
 تو مشغول نمایند و در عهد ما فریب تو معجز گردند و در میانها هر چه تو نمایند
 و در این سالها انظار تو مطهران نمایند و در شش ماه تکلیف بگردند
 و بر کفترهای تو حیدر شوند گردند و سخاست تو برید و در کفر تو بر سر از از
 شد تا چشم از بند و ریند و تو بگشاید و از هم برگردند و تو در
 آید پس بر سر لاری غنایت فرما بایشان و باین مهمان جدید که
 بر تو وارد است از آنچه اگر شده و از آنچه ترک شده و از هر که از این
 و صحبت مقدس سیر از غنایت تو و سخاست تو و سخاست تو و ما که این سخاست
 است از غنایت تو ما تو در پیشی گرفته همه موجودات از تو را در کار

ان یا پروردگارا من و اولیای من و اولیای من از پیشی است و ما این که
 حمانه الهویه فرستاده است و من و اولیای من و اولیای من و اولیای من
 من و اولیای من و اولیای من و اولیای من و اولیای من و اولیای من
 آیه و لا یغنی عنکم الله و لا یغنی عنکم الله و لا یغنی عنکم الله

سحاب القضاة من سحاب الحكماء بحمد الذين بحسب الله
ولا يدرك نفس التي من ان احمر اياها اللطيف وما فرغ من به ولا تحرقه نار
بفسك ولا تاذه بطنون بومك ولا تحبوه في من رقد ذكره ولا تغلبه في شدة
نفاك ولا تغلبه به برنج بغيره وانما لك بعد الله ما عاكر الا الله ولن يردكم
الا الله في امره فان الله لا تتعرضون وان منكم من لا يتفهم الا الله وان
ما علمه بان منكم من بعد من الله في الغيب اليه انما فعله لئلا
ومن يخرج اياه من جنبيه وينج براه ويظهر من بين روده امرنا في خلق الله
ولو كان ساكن في سواد من امره ومن تعينت اعيان من غير الملوك
ويستشرق عليه شمس في ثوبه انما من ثوب الله في من غير من انما
وان اردت من انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من
لان غير استخوان الى الحكمة الله به في من انما في من انما في من
بفتنة عبياء وسماء من يستقر في من انما في من انما في من انما في من
ساعته به ومن برنج براه من غير من انما في من انما في من انما في من
فعلية به من من استقر في من انما في من انما في من انما في من انما في من
فعلية سلوة الله والانسان سليل على انما في من انما في من انما في من انما في من
والملايك الحيات السلاسل في وجوهكم انما في من انما في من انما في من انما في من
انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من
انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من انما في من

استعملوا الورق في هذا الوقت من السنة بعد ما شهدوا
 نسوون ما سمعوا فظروا للدين فيها شحوت والاذان سمعت
 واللأيد اجتمعت ومن لم يسمع سمع فهو محروم من نعم الله
 ومن لم يسمع سمع الله ومن لم يسمع سمع الله ومن لم يسمع سمع الله
 ومن لم يسمع سمع الله ومن لم يسمع سمع الله ومن لم يسمع سمع الله
 من يدعي نعمته به فله نعمته انما الله اعلم فان روح الاعداء قد
 للورود فيها ومن يظن قلبه فسا والما فهو من جنس به ومن يظن قلبه
 بما فرشته ويكون من الجنس اخيرا لموس فرشته ونعمه فغدا من به ومن
 يقف باب الله يستقام له لانه لا يكون في الدنيا من لا يقف
 ان يطلع عليه روح به ومن لم يطلع عليه من في السموات والارض
 ان يطلع عليه ان يظن قلبه من الله ومن لم يظن قلبه من الله
 وكل عشاء من قلبه حشا فغلبه نعمة من به ومن لم يظن قلبه
 استليم الورق فانه من جنس به ومن لم يظن قلبه من جنس به
 منه به ومن يظن قلبه من جنس به من جنس به ومن يظن قلبه
 نفس من جنس اذن من جنس له من جنس به من جنس به من جنس به
 بعد ليلة من به ان يابى اللان عروا فذكر كنهيا استقر في قلبه
 ان يظن قلبه من جنس به من جنس به من جنس به من جنس به
 فان يظن قلبه من جنس به من جنس به من جنس به من جنس به

بر

ينزل عليك من اجله ورمته و هذا اخر نضح هذا العبد فوه الكهانت
 ان نظرت من غايه فخر اذ لمسه ان جعلوا يا جلاله يستمر عليك يوم
 نمته من غير ان الله عز وجل اورد في كتابه انك قد كرمنا و غفرنا عنك
 ولا نغفرك الا بشرط ولا ينعلم من غير ان لا يحكيه من الله عز وجل انما خلقنا
 في سكون فحجرت من الله وانه ذكره من اعرض عن غيره ثم استبدت به
 عن غير الله وخلقنا من غير الله من اجزاء الحديت عما ينعلم من رسله
 ولقد كنت و تخبر من نعم الله اليك الدائمة من يدع و ينفذ ولا يكون
 من الذين افاض الله من السداد و الاية و ما يستجود عن سخطه و ابراهيم
 عزه و كان من الذين يظن انهم و هم و هم و هم و هم و هم و هم و هم
 و اعرض عن جماله و بذلك خرجوا عن حوزة الرحمن و خلقنا من
 و كان من الهالكين و بعد و سلم على اول صبح طلوع اللاح و على
 اقول فخرنا و و اللاح و على الذر الطير و الله عز وجل من خلقنا اللاح و
 في سبب من النار و على المدلين عليه يوم يحدوه و يقبلين اليه
 لقا و ليستموا و هو تبارك و تعالي كما من غير سموت و الاضنين جلد اقول
 الحمد رب العالمين و محجرب العارفين من ابا و قبا الهاء

جناب وزیر ان یام ح م و فاشق در کجایه الربا بمزید القسط
 لکن در بعضی وقتها در بعضی از مقامات است که بنا بر بعضی از
 مکتوبات جناب ذمیر که الحمد لله در کمال غنا و رونق گشته اند در بعضی
 مشور و در بعضی کجاها چنان شده اند و در بعضی کجاها آری شده
 از اراضی غیر از حرفت و بعضی صحت و بعضی از اراضی ایستاده
 منظر عروج نموده اند تا وقت سیر بر آب جذب بشوق را بقدر طر
 که گمانند در کل و بعضی این مقامات و در بعضی در بعضی در بعضی
 بسیار عشق و اظهار سیر گشته اند و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 در کمال اندک عظمی و در بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 به بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 لوطی و آری گشته اند و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 با آنچه از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 در بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 در بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب

التذکرین

برالجبیب در عینیکه شمس ساجد و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 و در بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب
 در بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب و بعضی از کسب

شر محبت بگوشید و از عرضضا شود که بر زون باشد که بگوشید
 عتاک که فرجه نقیله عتاکم بگردن شره قمری که بر لب کبیر علی است که است
 سگاری است کبیر علی و علی علیه السلام صاحبین مبرور محمد حسن
 عرض مشهوره عرض و کد درین سخن بر کد است که است در امر است محبت
 و یا سگاری است که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 عرض در مبرور است که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 چنانکه از جنبه است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 است که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 واقع شده است که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 و قمری که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 و دلای که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 و مبرور که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 این که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 بلا با الهی و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 مذکور است بین جمله از دل که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 بلا با الهی و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر
 واقع که است آن لا معفو و زاید نباید دلکن از آنجا که این شر

بر سبب آمدن عت و وقت که هر روز قمری طبر پر کشید
 که شایه در روز اول عت بود و در شب و بر فغان شجره و فغان
 سدره بقا با شجره و سایر شجره بر قعد و در بر قعد تا فصد شجره
 از غما حجت و بعد از شجره راه یابید تا از غلبر غنق و بعد است
 شوق فسر بر روی بر در راه و در یک طرف راه و آن صیبه تمام است
 که شایه از شجره بر بند و در شجره در شجره جمال و در چهار طرف بود و ملاذ
 معاش که در جمال آن کتب و در یک طرف است و طریقه بقا نماید
 و همیشه صمدیه و شجره صیبه را در آن شجره تا در آن بر این
 یا در شجره شجره و شجره که در دو و شجره در آن شجره شجره که شایه
 در آن و ضوین سار در چهار کرد و در سبب آن پس قبل فانس بر شایه
 و در سبب سار بر شجره شجره و شجره که در این ملاذ مقامات در آن
 قرب و شرف است و سدره شجره از آن است و در دو و شجره شجره که شایه
 بر شجره شجره در دو و شجره شجره و در شجره شجره که در این ملاذ مقامات در آن
 مجرد و شجره شجره تا در مقام و در شجره شجره تا در آن عالم شجره شجره
 بر شرف کردند و در شجره شجره تا در مقام و در شجره شجره که در این ملاذ مقامات در آن
 بعضی که شجره شجره و در شجره شجره تا در مقام و در شجره شجره که در این ملاذ مقامات در آن
 بر شجره شجره تا در مقام و در شجره شجره تا در آن عالم شجره شجره
 در شجره شجره که در این ملاذ مقامات در آن

قد حضرت ملازلی با حکم فرستاده شد و دستها و پست از بوی غیب
 امطار و غریب بارید و در کجا غیر منحصرا در حال با امواج مکررست مینویسند آمد
 این غیب است و در زمین و درین غیبش شمره عین تدویر است که علم در
 بر فراز ذکر است بدینبرزشمال همین جان بود که بگذران سینه است
 حمت با هم در نقاب غیب است به بالا به همان آید و با امواج حمت به نما بر گردان
 که است بیار از لال غیب سینه شمره در بر امواج حمت که در هر روز
 آنچه که در لال غیب بر امواج حمت و بعد بر این سینه است
 هدفده ام شمره بر امواج حمت است و به سینه در کمال حمت حقیقی
 باشدید بود از این لایست در افق عرض خوانده است و به کمال است
 یلم صحوه در کمال حمت حقیقی و در کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 سر از بر این حمت بر او در کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 سترش و هم بود کرد و سترش کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 من قهار است که در افق آله امیر بر حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 و الا در هر حمت حقیقی که آید از افق حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 هم است و در هر حمت حقیقی که آید از افق حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 و با دنیا است که در حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی
 بعد بر سترش کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی و کمال حمت حقیقی

عزیز

خوردند و از آنکه عیال با آنند بیضا کشیدند و آنچه از آنجا آمدند و بخندند و در
عزت و بخت و کبر و منم و بخت کشیدند و هر چه از آنجا آمدند و بخت
است و است و در کجای آن که کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
با آنکه خدمت مینماید و بخت کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
کیان فخر است و در آنکه کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
عروفا و این با هر آنکه کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
از آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
زود است و این که کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
و الا سبب و خصلت از آنجا آمده و هر آنکه کشیدند و گویند و از آنجا
بعد از آنکه کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
و بخت مینماید و هر آنکه کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
و در آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
به آنکه کشیدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
نیت که و از آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
سرا و در آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
و در آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
یا فخر است و در آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت
در آنجا آمدند و گویند و از آنجا آمدند و بخت

از خطه و برادران تان پیر شمال مدسرا از محمد کبریا است
 و نغایر موهلات عزت نفسیا بنظر هر شمار محمدالخصی باشد است
 شان بولاهر محمد بن رسولانج مقدس است بطول لفظ از ضم و کثیر نظر
 و حسن بنور و هجابسته از ذره پت تره پانچر است تقیر کن تا فرقت
 بر این سر ازین دو نفر نیز بر لوج سیدالاکبر تا علم تر فرق جبار است
 بر پانچا سر اولی که از تقیر است و بر پانچا سر فیر از پانچا سر اولی
 تقیر است و بر پانچا سر اولی ازین حوض تقیر است و از پانچا سر اولی
 کلمات و حساب پانچ سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 و موزه نه بودور حساب آ میرا اقا کعبه پیر سید
 هر چه عدیه سنا سیکوید پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 و در اقا سر اولی پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 اول تقیر است کعبه پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 عمارت است و جبار محمد پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 ذکر نامید اگر چه پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 اندر سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 بود هر دو نفر از نام سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 من من نامی تقیر است و از پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی
 تو جان کسی سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی تقیر است و از پانچا سر اولی

محمد

برید اگر لکن بقدر الحکم و قدر زبانا و عنایت حضرت الان لا با به
بر باطن نور جان سر شده و بر فضا روح ساریست تا جمیع جید کار بی چون
ست بر و نوبه و تمام اسرار در سینه است و نام بر این است بقدر
و عیا و سدره و غیره و طبله و شکر و نور فطری بالعدا و نیما و شایعها

و اولیها
و اولیها
بسیار است بر عیال و شکر و بر عیال و شکر
مدینه و قاجان و مصر و غیره تا عشق در آن گشته و از نوبه آن
بجو خط الحقیقه و حکم و بر فضا روح ساریست تا جمیع جید کار بی چون
و زمین و سحر و کما کوز و ضلوع حق و سال جنان و خلق ازین
عبودیت و شکر شده اگر آن سبب بر دست ساقی است و کوس
یا قوت بر دست طلعت عذرا و از هر کس طلعت عمر او مار زلال
عذت بنیاد است تا نماند که در سینه است و که در نسیب که در عین
بصر الحرام که در او توحید است ازین زمین و کوشش و منور فراید و ازین منور
غیر ایندی و عین قلب سلسا کن نماید تا با اسرار سینه است
و با صفت ذکر صفت نماید و سینه است از این اوج بود و مکتب بالعدا
الحقیقه و طبله و نوبه و قدر در جمیع سینه است تا جمیع سینه است از هر کس
از این مدینه گشته و هم ممکن است از نوبه آن چگونگی و محمود است این
صحبته سینه است از این ابروی نور باید و این صفت است تا جمیع سینه است

گوید اگر که فریاد ما قمر عین بریا که در وقت و حال ازین ما جزین میباشد
 و بعد از آنکه کلبه الهیه و محفل و پرستش کرده این ایام و طریقه عبادت
 بجهت و کسب استخوان کعبه شسته و صفی شده اند و بعد از آنکه ازین
 عزت قدری از آن خود و از کشتن لایزالا بمنزله این بار و نحو آن از مدینه بود
 در آن طایفه نذر و در پی هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 هر گاه نیا بر پیشتر منبر سخن
 در آنجا که در آن کعبه در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 شجرت است جدیده در او در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 در از غایت بجز در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 این عمل را آن فایده است که در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 بان صفتی
 شرف از لایزالا از غایت ربانی است برین شسته و عزم و عین علی
 نوزاد است که هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 کرده و هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 در آنجا که در آن کعبه در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 پس در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 در آنجا که در آن کعبه در هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز
 این است و نیست این بنده هر چه استماع نماید و در بسیار از این طریقه منبر هرگز

و البقیه

و اشک علی بن حواخاش

مردم الحمد لله من محمد بن سید و جمال بن سید و حسن بن سید از پدر از
جمعی غیره و در حق ضعیف علی بن سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید
انید و جمعی دیگر و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق
الامام است و در کلماتش آیه های است و در حق سید و در حق عثمان بن سید
با جمعی دیگر که از سیدین نیز نام برده است و در حق سید و در حق عثمان بن سید
غرض از اینست که فرماید و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق
فرموده است و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید

بر کتب کاتبان که در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
فرموده است و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
با جمعی دیگر که از سیدین نیز نام برده است و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید

و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید

و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید
و در حق سید و در حق عثمان بن سید و در حق سید و در حق عثمان بن سید

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in approximately 18 horizontal lines. The text is dense and difficult to decipher due to the cursive style and some fading. The lines are roughly parallel and fill most of the page's width.

۱۱۵
جوانان مملکت را دستگیر کردند تا بربط هم را با کشتن در جوانی
بیضا ساکن آیند این لذت منزه و بخت المردود است و بالا آوردن
از الجویان صاحب

طلعت از کشتن قدس و در حصار عجمان فرود آمد و در آن کشتن سر او را
در حصار فرستاد و در کشتن کربط طاعون کشتن در کشتن در کشتن
و کشتن است تا کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
مردان مخلص و کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

حتی و عمارت کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
احدی مفرود کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

تا نیمی نقره تا نیمی کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
در عرصه کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

و زود شود تا از مهر کوشش و در او را در این سرور با یک چند بوی خوشبو
 و در جسد کم از سردی که با خود در کوشش ظهور برات نشود است و هر چه با کبر
 و تعینا لکن در خاطر خلیل کوشش بر کوشش و کوشش که با کوشش و کوشش
 و ان الحمد آجودا کوشش
 آنکه لا اله الا الله ما کان یزعمون فکثرت العظام ذلک و لکن انما کثر العظم
 لا یفقد کثرت العظام و کثرت العظام و کثرت العظام و کثرت العظام
 کثرت العظام و کثرت العظام و کثرت العظام و کثرت العظام و کثرت العظام
 صدق بقوله المخلصون و لکن سجدوا و سجدوا و سجدوا و سجدوا و سجدوا
 در میان ما از فرموده اند چه کلمه و در کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 نغمه کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 لظهور و این ان غلام شد و کثرت العظام و کثرت العظام و کثرت العظام
 در کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 صرف نمایند در ظهور و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 منشی که این بصیرت را ظاهر شود آنچه در او کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 جمیع کوشش را داد و از او کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 مشایخ و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 از مشایخ و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش
 قدر از مشایخ و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش و کوشش

الطریق

آفت است بخوار طراست از نفوذ ضعیف فریاد کنند که بخت من بخت
 است فلان محراب طراست با فلان بیت قراب شده و فلان نفر بخت من
 بر عیبت ندارد و در کمال فقر و غلبه و قدره و سلطه سایر و ساریت در جمع
 از تیرت و هر که بخت نماید مثل عمار از هر که باشد چه استیلا چه از کین
 نزد سطران انگیزم و اردو مکران عمار که استیلا در استیلا کما هو دارند
 که کمال نصیر و کمال انشا ال حکم نماید نیز در قرون نظر از قیاس کن بعضی و قیاس
 تا از قیاس بجهت بسیار غلبت از خود و بجز منس کردن کل بخت
 جملگی امور و کبریا این تسلیم کن این تجدید و دیگر کسی که بخت نماید اگر
 ششوقه بخت بخت نماید و زمانه او استیلا قوه و طایفه
 اند نماید و در جهت ان چه قدر فاختها و نیز لها مشور ششوقه و چه قدر
 از نفوذ عرق شود یا اگر چه از منر یا بس در مدتها و حرف عیبت کس استیلا
 بعد فایز از شدت و بجهت تازه بر مع ششوقه می کنند و بقیه صدمه و ششوقه
 و مضحک می آیند که کما بیدر عیبت است و با مردم و همز اول الا در دلک
 بخت عیبت بچین در سر از قضا لیه و قدره و از جمله نماز و بخت
 و ششوقه ششوقه این ششوقه امر و میا ششوقه صیارت و ششوقه ان از هر ششوقه
 بر ضد فلان چه قدر خلافت در عالم آمده این ششوقه ان این مرد حق
 رفیق تر فقر از هر ششوقه است ششوقه نیز ششوقه ششوقه ششوقه
 در ششوقه این ششوقه احدیه و نه صمدیه و در هر ششوقه ششوقه که کما

الحمد لله

بر سر این خط صحیفه و مجرای قوس از یک طرف به طرف دیگر
 فریاد آنکه عالمی صحنه قصود بر تفسیر آنکه غرق گشته و پاک شده
 در خایه خطی از نمایه غما مستغرق شده و سدا گشته و بقدر
 لطف بگردید که گشته از آن بیانشند که آنکه سحر است
 و هیکل است و ویت است و غیر است آن نیز ترنون خاصه
 اگر در این میان خط بر این است حال بعد جار است از این که در این که
 پیوسته از نوزد عالمی و اول اول افنده و تصور که نگردد بنا از متقدر و ضعیف
 سینه و سدا هم خود آید و اول از اسکن است که بقدر تو هم از الطیاف
 با هم اگر خوف از غفلت گزیده و سدا از نوز بر آینه مرتب است از بوی
 در قایم آنکه هر سوزنده و زمین بر این شدت هر تمام آنکه در این
 چگونه شود و قبل از این که از اندام از شدت حزن و آرزو و آرزو
 این دایره در میان یا هر چه که در طوفان گشته است در آرزو
 میسلف که بگردد از آن فریاد تا سینه در این است و این است
 در این چهار است که گشته و هر دو فانیست در این که گشته
 بر سر این خط که گشته و عرف قدر آرد و سدا از القاصه و بعد از
 و سدا که آید هر چه در خطا که از تصور غیر است از اول است الفاظ
 بلیغ است که در بر این است هر که از نوز بر آینه مرتب است
 در در این سینه که گشته در زمین شمال خط و خط فانیست که گشته

و نسبت او بجهت قصور است و عبادت است هر که بسکین بر او دیده است بیشتر از
 پیشتر افند میسپنداید و بر سر او استحقاق آن کس است که سقاوت
 می نماید پس این تفاوت از جهت سزا است و همچنین است بد خدا
 است و آن شد از آن که یک شهران مستشرقان مشهور در سبب
 افند ممکن بر عیب و تطبیح و در مورد این کلمه که خود باختلاف
 می آید این موضوع را در غلط است و در صورت و فتنه و بر ضرر و در صورت
 و بر موطوعه در سبب افند میسپنداید و کمالی در چون از این
 بهر جهت حدیث باید و قلب اندازه و جهت در است از
 از است به چنانچه مناسب است و از این در از این جهت است از
 تا از جمله طبع که گفته شد و نصیب بر دارد و دیگر در از مردم با قبول
 با سبب است که شود یا به خدا عبادت است که این کار است به بدون سزا
 و افند و بیعتن میجو و اعداء و عبادت است که در کمال است با هم
 تقدیر از آن امروز بر نفس در سزا است و موفق بنام مراد
 و در سبب بعد از این باشد و در آن است یکد از هر علم در از هر علم در سزا
 و ایمان با و معنی است که در عبادت هر او که در سبب است
 عظمی که نفس از مردم لالیدن هم سزا است و لالیدن من عبادت و کمال است
 و کشته از این عبادت است که در سبب است و در سبب است که در سبب
 سزا است و عبادت است که در سبب است و در سبب است که در سبب

ادب

ابدانا على ارض الروح السيفاء وتبين للعبادة النظر الى الارض
 وقومها ولسبع الباقوه اوسع انظر فيها ما سئلت عنها
 الذي تصابع لعدده هذا فيما عليها وبارك اسعد عن ابن
 وكف دوت بان لا الاله الا هو وان على قبر محمد وانه كغيره
 البرية ومحمد على معدن ابراهم وذا ايقه الدنمه وطلعته الى
 وايته القايمه وقررت الحوان من مائه وآياته وانا كلهم
 مستكون وان فزه الكفنه يعصم من الجن والابليس الودم الذي
 يقوم باعد اذا كل كحضون بين يدي الله واهل بامرته فان
 والجماع على من انك يورثانه وكان بين يديه من
 جـ - القايمه من انك على الدنيا

هو المحر منقذ من سائر الكفانه وجميع السور ورفات وجماعت
 افركه واورثت واورثت واورثت واورثت واورثت
 في مولد حذب لم ترفع من سوره الله وشمس الورد از ارض بد
 مشرق منعه الله وشمس بوجه منظر الله وشمس باهله تا انك
 حديقته على لطلوعه في الورد من ابد وارض سنا وشمس على
 كرد وشمس ليه محبوبه ورافان شجرة طوبى بايات سوره
 ستر من شجرة واورثت شجرة وطلوبه من سوره ستر من شجرة
 وشمس بايات من سوره ستر من شجرة وشمس بايات من سوره

سزای کجایم و در کافور و عرش ظهور و ظهور است و ساجد کرده
 تا از بدایع نیست است تمام شده از او هیچ جوهری نماند مگر محفوظ
 و سزای او نیست همان است که در این عالم است و است بر هر کس
 با در گشته است و چون است از صبح تا شب که در او لطیفه و در
 کین و نماند که در این عالم است و است بر هر کس که در او
 عرض است استغنی و حماقت و در این عالم است و است بر هر کس که در او
 قرآن است استغنی و حماقت و در این عالم است و است بر هر کس که در او
 از صبح تا شب که در این عالم است و است بر هر کس که در او
 محفوظ و در این عالم است و است بر هر کس که در او
 تا نماند تا نماند تا نماند تا نماند تا نماند تا نماند تا نماند تا نماند

همه نقره الهی را فرموده است و در این عالم است و است بر هر کس که در او
 اعضاء سده با استغنی و حماقت و در این عالم است و است بر هر کس که در او
 بر سر از فنده و نماند و مخلصان ظاهر و نمود کرده و ظهور بر شد
 از استیجا و حجاب کننده و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند
 بلال تلقی و ظهور و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند
 از عالم است استغنی و حماقت و در این عالم است و است بر هر کس که در او
 حجت به و کلام بر نماند و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند و نماند
 ایام گرفت و چه فرقی است از این فرسند از طلعه صحرای علی است

این بر صفا از دین و دعا قسم بخدا که هر چه در قلم و کتیب است از محمد
 احمد بن ابی طالب و بعد از آن که یکم شمار را از جمیع شیخان از هر
 حفظ فریاد در هر کس که بگوید من از این جمیع شیخان است
 از صد و نسیه بقولن اید و حجتها است که سبب است و خلاص
 بالمره از میان شیخان بر تعلق کنید و تا که حد و کسب است که معمور است
 افسانه است که بنامش که این مرد و مرد را در کمال محبت است که
 جمیع طالع و جادوات و دو جهان من و لاهوت است و در زمانه جفا از که

در شرح بیان و تفسیر کلمات بختیاری

در تفسیر است نماید این زده فایده و کلمات که منقول است از کلمات
 و متعارف است که در قصه و عدال و دیگر طلال و معروف است که
 در امر او قیام است که ابتدا مرا اول است که سید بود که است
 و در هر علم که سید است که یک سلطان چنان است که در هر وقت
 و او است که بر هر جهت است که به معنی را بعد از کلمات معنی و مرز
 چشم حلال و نقطه حلال و غیره است در او که کلمات است و در کلمات
 تا و این باشند که است که او و سبب باشند بر ظاهر و در هر جهت
 و تا زلف است که در کلمات است که در هر جهت است
 و نصیب در کلمات است که در هر جهت است که در هر جهت است
 جمع شوند و تفسیر از سخن او در این نمایند تا که است که در هر جهت است

در میان کوهها و درختان و در آنجا ایالاتهاست که
 در آن رسیده بودید و خلق میفرستند که در آن
 کجا بماند بر مقدار اصدان بر عود و آنچه از اطباء الاوردی و اولی ان الحذر
 قادرین است که شناساید از هر بیان هر شایه در آنجا مدینه و هند است
 و از آنجا میگوید در آن مقدار است مردون که در چشم میخیزد که از نزد
 این شیخ چون سلو در طرفت آنست که اگر صفت بنامه تقصیر
 یکطبقه از طبقات مدینه اولی که کونست در میان جمیع غیر از این
 شیر شد الا است با و نیز از این انقارون قورس است و اولی
 تا به الا انقارون و همان که این عید سکین عمر از آنجا میفرستد
 بسط عود و عیار محمد حصان محمد قلندر یا در این است بالعلم
 تمامه در آن کوه و از آنجا میفرستد که این شهر تبارون و بعد شده است
 ظاهر و اولی این عود عود که از این طوطی بازل است که بر این
 در این زمین و این است که در کاتب است و در مجموع صحیح است
 قانق است از آن بیان و با اسم او است که در شهر بخان و در عود
 این مکان و با او رفیع شده است و با ساکن است از این عود
 من جمله که در این است که از این عود از شهرهای دیگر و در
 و کجا و کوهها از این و در این است که از این عود که
 است از این است و کوهها و در این است که از این عود که

تدریس و نظارت بر آنرا اگر چه در شناختن او مشکل نیست ولیکن بر حدیث
و استناد او شائبه از غیر صحیح میسر میاید و خود بر شناساند
یعنی این ایالات است که اگر کسی در این موضع در میان ما باشد
و دیگر است که در این چند یوم از عمر شناسانند و باید که در رعایت
رفت که در این فایده ای که بر رعایت فایده مستخرج میزند باید
از آنست که در این موارد و در بعضی از کلمات و در بعضی از کلمات او
و تفسیر بر این کلمات که در کتب است و در بعضی از کلمات او
مستخرج میاید که در این کتب است و در بعضی از کلمات او
تفسیر بر این کلمات که در کتب است و در بعضی از کلمات او
این سخن که در این کتب است و در بعضی از کلمات او
و تفسیر بر این کلمات که در کتب است و در بعضی از کلمات او
در این کتب است و در بعضی از کلمات او
و تفسیر بر این کلمات که در کتب است و در بعضی از کلمات او
در این کتب است و در بعضی از کلمات او

و در این کتب است

سزوه از جمله غیرت و مقدس زنیست که کفایت است بطرف افرین الای و کفر
 نکال است نهضت علی و کمال و فتح اختلاف غیرت و غیرت و بعد از آن کمال است
 فرموده که هر که در کمال است و در راه او الهی است و استعدادهای او
 قدر آن نیست که در هیچ فکر از قبیل آن نظیر ندارد الا که کفایت لافروزی و لافروزی
 لافروزی را بر سر هر کس که لافروزی بقدر احدی است و کفایت آنست که در تمام آن
 عرض شد بر اینست که هر که کفایت آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 و کفایت آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 است که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 عرض شد و هر که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 بر اینست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 من ذکره و در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 از کمال است که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 عرض شد که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 جمیعاً اینست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 و کفایت آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 هر که کفایت آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 هر که کفایت آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست
 هر که کفایت آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست که در تمام آنست

بزرگو و مومنان و عابدان و ساجدان
سجده نماز عباد الطالون

هوالمقر بارستان

تقطعه نماز سینه و آید در نظر تیر سنج است و تعبیه می‌کند هر دو را هم
 بترکی خلق بیع کریمه که در این میان با هر که دید و تمام از
 درناز ملک قدرت بیع شریف و با استیلا که استیلا است
 مقصود بیع کوشیده و از آنجا که بود الحی لا اله الا الله که از حق را بر کرد
 تا قدر حق الهی ثابت شود آید و در هر دو صمدانیه از این نظر هر که در
 در آفرینش از حق است و هر که در آفرینش از حق است
 در و عزت و شکایت خود می‌گذرد که حضرت لایزال است
 پیش آن مستند و این ذکر بیع و هر که بیع می‌فرزند که تیر لایزال
 پیشتر ما هم و لکن از غایت به بلا این است که هر که غایت است
 فقر است غنا دلگش
 سخن بر آفرینش شده

است و سبب قایلین و قایلین همه در هر دو است
 سبب است که از اهل این بیع است که این بیع است
 که خود بیع در هر دو و در هر دو بیع است
 مقصود است که در هر دو بیع است
 در هر دو بیع است که در هر دو بیع است

اراسته اعراسه عدل محروم گردید و در هر صحنی بر سر او از هر طرف از هر طرف
 که ساز چنانچه این بود یا اگر آن را بجا کلمات که تا کنون حرکت نمایند
 آتیه پر کلمات تقدیر او در هر صحنه تا سر تن ظاهر و پدید آید و در هر صحنی
 بخشید و بعد در وسیع از در آن سخن و بعد تکلیف هر دو سخن شد
 اطفال و میان کار ظاهر شود و نیز در اعمال و افعال خود باشند و آنچه
 که بخواهند از سر داده شود اطفال بر پیشانی آن میفرماید یا حتی
 آنگاه آن که مشال جنبه من غزال شکل فرشته او در تجمولات او در الامین
 یات بجا آمد آن در تکلیف نیز چگونه شود از برای او در هر صحنه
 در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 مملوک و کلمه و در آن که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 چگونه وصف نماید آیات قدر ترا بیان نماید که کلمات از ذکر آید
 محاسبه در از لبت تو در چگونه ملاحظه نماید اما هر صحنه در این
 چشمی که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 نماید همان طبع نور ایمان که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 تو در چگونه آید که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه
 که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه که در هر صحنه

اوصی از امام فصل
 اسی که از این لسان

۱۳۳۱
 چمت و در وقت تو که فکر کرده باشی مرتب بویات بکجا زاید کنی
 از صفت بر وجود خود بترس و بعد از آن وقت بر سر زده و بعد از آن وقت
 ساعت قدر تو که در ب صورتت و صفتت و صفی در زمان است
 آنک محض تر در نظر من بر بار احدی طریقی بر او معرفت خود
 بجهت و مقصد نه است بر او نفس منور جز به غیر از این که قصرت از آن است
 شاکت و عزت العفو عن ذنوب است که با تمام این انقض
 در عجز نه میگویم تو را اینها بر تو در سلطان و محرم سلطان
 فرما ظن این ذره غایب را بر بوع سید سلوک استخوان روشن
 مرتب بدو جلال حضرت من با بیت خود از فرار که در خود شمس است
 عطا شده ماده در کاسها از لطافت کافور است نماز در این
 محبت میداد لطفت بشرد این سر که مرتب فرماتا من سر شو فردا
 در است حضرت محبوبیت تو در مصعق شود عیان از بسط
 سلطان مجددیت تو همین که عمار کافور در صورت ظهور در توتی نور
 سر المودین بسید اجدین در مرفند او بفرمانید در جمل من لاین
 طاعت با بوع ارباب الفی و قدرت به نظر از خود
 عمیق منور الذین تغزرت شجار لیسون ایک فرصد این صدور
 در اندت لکنه محبتت کجای مع قله جود هم لادو کارالافها یا و
 در ریاض القربان المکاشفه یزتون خلق من موی این ذره و کار را

بقدرت کائنات خود در بر و در با باد سطح خود و بعد از هر شتر بر او بلای محزون
 بگذرد و صفات آن بر بیان نیاید و در وصفات الارواح گفته کرد که در هر
 بر غم و پریشان تریدت است هر چه از در فلک هر کس که بر سر او بلای محزون
 و زیاده است بختش بد است بر دلش چه میسر تر و در شتر فلک شتر تصف
 علامت ما حکم و طو قسرها اقا لافک حیدر سیکه زده است لا یتبدل
 باران رحمت و رحمت است و بلا یا از ارض و قضا ظاهرا و باطن و در این
 ایام مقدر است و مقدر است بر این بنده مقدس که در او اول و بعد از
 با رحمت و رحمت ترکیب شود در هر ایامی غنصت و رحمت است
 و اگر شتر است که از کرم غله در بجز آنکه هر چه در روزگار او احد
 این که پس هر که کمتر چند بر آید و آن که رحمت و رحمت بخواند است
 صحر اطلاق شود بر این بنده محروم نموده و آنچه را بر فدا و بیایز زنی
 بعد جایز دانسته تا اینکه عاقبت حکم قضا نازل شد و هر چه صفا بخورد
 این بنده از این در رسید به جمع از اول ضعیف و بلند و صغیر و در این
 هنگام که از شدت بردت امکان نگذارد و در از کثرت
 هیچ نور نیست در دست بر حرکت نیست و بعضی از اطفال از عاقبت
 اجناس با استساق قریش می نمایند و در هر غنصت باس
 از وطن و دیار کناره استغیبه تا که بکشند و در میان رحمت
 هر کس که بگوید و در محرومان رحمت است و هر چه از اول ضعیف و بلند

امام عیسی
 از این که هر چه

۳۳۳
 نیر حجت تو آید و حسان قید تو در رسد ملک احدی حسن ملک
 و صومعه لعلهاست و ظهور است از آنکه است که لا اله الا انت یا
 کن من فضلت در انشا فرست میسر از هر چه خوش است ملک است
 قاصد این نامه شکن را یکدیگر از مولودت هیچی با رضایت و دریا
 و اینها میسر یک حساب است یکدیگر از اعیان سدره منتهی با دره زوره
 انصاف عزیز دل از زلف دولت نه خواهد بود اگر چه با روح بر بران
 محبت شکست آید و آنچه از شکست نماید که در دالعه ایان مجنون
 کند صاف اگر کرده نه چون کنند ز کلمه انصاف است
 یوتیه من استیاء چون غطاء و نقاب ز صبر چه در سر مرا دشواری
 و بجز تمام مهر را در سر آن بر کشته هم قوت انور از زمویات
 و است کلمات بجز بشید بجز در جبار شکن مذکرت و در
 از اقلن خود منفا گشت قصاص منصفان فلاح افان قال ارباب
 بد این جانب بطور لایق عمل رفیق من در سلسله المراقع از اول غلظت
 آن در این روح از شمال جان بوزید و جمیع جزایم مضار را متوجه
 علیه بکشید چنانکه که کوشش لذت سسته در یافت و در کوشش از غایت
 خسته بکشید کوشش و در آن کوشش است و سار کوششید و در آن
 در کوشش بکشید و بیرون مجزبان و بکشید در آن کوشش
 شامع در کوشش

در تمام کلمه را کلام
 در تمام مسافرت "مضمر"
 کلام
 انور این دوره از
 حجت شکر در دره ای
 کلام گرفته بر بیخ رحم
 در صفت است که مضمر از
 نظر این در کوشش
 نایب و خصمی است
 این در کوشش از کوشش
 در طریقه کوشش مستند
 کلام کوشش
 در تفسیر همه کوشش
 که زمان دوره کوشش
 کلام کوشش
 عرق کوشش است

تذکرات

از حسب الخشب مرالدین داده که گفت که ای کمان چه تو شست از زار
 قنبد آرمه که بر تیر رشته خیزد بیک کسینت بیخه که تو تر شکست میدی که کرده
 قصه میزد در راه از آن هم سینه بافتوز در فلان نیست سید کشت که از فلان میروند
 و سحر با همه به چه عافیت بدید که عافیت بریدیم که کرا که نصیب تو رفت
 و از آن با یک تیر از کار در از آن کز کز کشنده و ایستاد است شطرنج است
 و دلبر و رود بارگاه آن الذین قالوا ربنا انهم شر منکم ستموا علی انفسکم
 و دیگر میفرمایند که ستم کما همزین لهند استقر بنیاب طالع و ستم در این
 سلوک لاف و در حقیقت من آنچه شرط بی حقیقت با تو میگوینم تو خواهی که از سخن
 پند گیر و نخواه طلال اگر چه زیارت جبرئیل است غنچه تو که در او است و غنچه در
 و بیجا است که بجهت بی بیع ذکر و قواعد قدیمه و بی بیع و بی بیع که کرد
 قصه بسیار سخن غنچه چون غنچه تو ضمیمه کرد که او این نام را در زیر است
 بشنیدند بر هر برحق اندک مع و قیام بر کلمه الالهیه و تبقیه الالهیه
 که کسر راه سه روز بعد شتر به کمان با بد و دیو از ستمه کمان که
 امروز با سه روز در حقیقت روز غیر و در حقیقت غیر و در حقیقت ستمند
 بر امر تنجیم و قدر کسب نیز و انقدر که کسب ستمند آید و یا بر امر حقیقت
 معراج بشنید که شریف برده آید از کسب ستمند که ستمند است
 سلوک از چهار راه آید بر ستمند ستمند که ستمند است که ستمند است که ستمند است

و برین کرد که هرگاه ایضا چه عاقل است و چه غیرت اول اگر اسباب
 از طبل آن کجاست مخصوصه نیز متعلق بنفس است و مگر نفس را لقا می نماید بعض
 در سنن مراد است و در اینجا نفس مجرب است نه مراد از نفس است
 و مقصود از آن روز اول نیز به معنی است و لیکن آنرا آن بگویند که
 عدل آن چنانچه میگوید از نظر اوست از این شش این چهار طیاره در هر
 یک شش تا بعد از چنانکه تمام است و تمام نفس در شش است
 و میفرماید در فیض العار و از این شش نیز تمام است و شش است
 و دلالات شش است میفرماید که شش را تا تمام الاقان در هر
 حشر یا تبین الله ان لا اله الا الله معبود من شئ الا ان نفس سوا باید
 سوا الله شئ را که بخواند یا میفرماید که هر که نفس را
 بنفک الیه من حساب حکایت آنست که در عارف الیه عالم
 سخن می آید شد و میرا در گشتند تا رسیدند به طریقه ای که
 عارف تا نام تو سرفه می آید و عارف سخن خود را
 براب محو گشته به محو نامت پاکت و عارف که چون عیان بخدی
 گفت یا برادر او که چون پادشاه من است و عارف را که گفت
 آنچه از سینه بدید و قولی از خدا نموده یا از مطالب این است
 مالک صحافه میگوید بریزد از آب که در هر محو باید سخن از این
 کرد و خود را در آب این بود که میفرماید لا تلوذوا بالذین

سوا الله فاستجبوا له ولا تنسوا شانه
 از سگان آن عجزه محمودند بخفا هم در هیچ اعتبار مشهور الا در پیروان
 میسند مورد کس عظم میسند لیکن عفا کما رانایا مفضولت
 دور از ترس تربیت بجان و کوان سبطه او است نه عفا ناقص
 بیعینا بیک حکم سنایا سیکوید عفا مولا که اول مذکرت قرآن
 محیفا و عفا کما اول مذکرت سیم عفا عفا کما اول مذکرت در
 عقیقت ننگند که کوشش در پیوستن ازین در راه و در عفا
 ملاحظه بسیار است و ملاحظه بیشتر کارها که ملاحظه متعاقب میسند
 و کارهاست ساری است میفرماید بجزه تجدید از انوار شمس العباد و در سگنی
 بنار از عفا چنانچه سگنزه از ایه مبارک است و عفا ملاحظه
 میشود و عفا باید در شمس اول الله است که از او سگنزه میسند
 و از عفا سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه
 سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه
 همین یک است میسند که در اصطلاح سگنزه که سگنزه در سگنزه این
 رجال میفرماید لا یفهم سگنزه و از سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه
 استخوان و در سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه
 این سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه
 سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه سگنزه

ای که کفایت خمر کمر است از جبار جوت نرث مذالان بک
 نیت ناله است از این جملات و اما الیه چون
 ذکر عاشقان از عاشقان بیت مجذوبند این سبب بر سطره
 طلعت عشق جاسر شده و بنیفا سلسله شرح تفرقه و وصف
 نما نمره باوری از عشق زبیا کج و نذر او و خندان و دیوانه بر طرب
 عشق این زنده وقت سماع سینه و کسب خداوند صدغ از نر
 صرف محبت مطلقه و زلال سخن میجوید و در وصف این صحبت
 میفرماید: *الذین لا یستقو بالقادر هم امره یعملون* اینجا
 نه سلطان عفت کفایت سینه و نه حکومیت نفس هر چه
 نیز از تب میفرماید: *الوصفا الیک قال الی* این
 قال این قوم هستند در وصف فقال ایضا جلال استند
 در بیان جمال ز ابا میسر جلال در سینه میسر که شسته و پخته اند
 این بیت مطلقند و در کمال نیستند مگر نفع خورند
 بر سینه زمینند مگر الفاظ در جملات استند و در جمیع معلات
 استعاره شده اند سر از پاشنا سنده دست از پافرق نمایند
 سر از پافرق که سینه و ذناب است سینه ایاب نمیکنند
 ای میگوید بسف ز حسن دور تو در خفا و قلم صوفیون خانه نماز گرفت
 نیت نماز ای عرابی که در جوارح تو رسید یکبار در گرفت و در

تقدیر بقدر استقامت و باطنی و باطنی کرده و با شوق داشتند و در هر سر و دست
 و در هر سر و دست در هر دست و در هر دست و در هر دست و در هر دست و در هر دست
 باب سلسله و سلسله و سلسله و سلسله و سلسله و سلسله و سلسله و سلسله
 قرآن جانان و تعالی ارضاء و خضوع و تعظیمت و در آن با تو ای کبریا
 بخود و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
 قطره و اشک و اشک و اشک و اشک و اشک و اشک و اشک و اشک و اشک و اشک
 چرا که لا اله الا الله الا الله الا الله الا الله الا الله الا الله الا الله الا الله
 طلعه و خورشید و خورشید و خورشید و خورشید و خورشید و خورشید و خورشید و خورشید
 می باشد و بگویم باریست و اگر کفرین فرستد و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک
 شرح این در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست
 و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست
 اینست که سزاوار نمودند و سزاوار نمودند و سزاوار نمودند و سزاوار نمودند
 فرمودند و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست
 و اگر رشتن آنها و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست
 با و جوانی و سزاوار نمودند و سزاوار نمودند و سزاوار نمودند و سزاوار نمودند
 حسب استسراف هر که از طرف القاف از هر دست و در هر سر و دست و در هر سر و دست
 استسراف و اگر کفرین فرستد و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک
 الناس من هر کس که کفرین فرستد و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک و ملائک

پارسی گویم تا ز خوشتر است عشق تو خود صد زبان دیگر است
 چه نایب است این فرد و در مقام تو کرد و عطا بخش نیک و شرف لایق
 در تیر ملائیکه بنامش جانها: و اگر مخالف کنی بنویس لبسته
 تا آن خود را از آن عشق سست کند و آتش بر کشید از مشت همی بگفت
 و بر شتر چو شیرها لیسند از لیسکی چنگیز کند تا در مرغ و در سگ سلطان
 قضا چنین مضامین است که بیدار آید ای ملک من فصل الحقاء حق
 یوسف البصائر کالاً وجدتها قریباً ان تم تکدر کما بعد البورق
 سوختن می میرسد بویار با هم با هم می رسد از برای حق صحبت با اهل
 بازگویی از آن خمش حالها تا زین و آسمان خندان شود عقدر
 روح دیده مسخیدن شود این محاسن کتب و محاسن محبت را
 هم در این مرتبه را از این است و موقوف است بر این که میفرماید الهی محبت
 بین الخبث و الخیر بنام مقام محبت میشود آنچه غیر از این محبت میگوید
 اینست که حکیم سر است میگوید سوزاند لبر تو در چاک از زو با چنان
 کلمه سخن چنانکه سوزان بر من زیرا که این عالم مرگ است و منزله از این است
 فلق جلال بیت رب طاشط با حکم فرسوح بر ط
 الومیت میباید در رویت میفرماید و بر نازق عدل تنگ بشاید
 بگویم بر اینده در هر حقش را بقدر اندازه او عطا میفرماید و در این
 این تا در سر و رقبه است فوق بر شتر قدم کن شدند در چاه

رفت بر کفر و کفر با سراسر الدین لایرون نهجا شمت ولا نهج را در بر نه
سمو کما بالرض اوله تقاضی ندارد و تقاضی بخود نیز که مقادیر است
نه بیان اینست او اگر چه در سر آن در شان بدیع جلوه نماید یکسان
بر بیشتر است اینست که در کتب که میفرماید لا یخلفه شان هم چنین است و در
دیگر میفرماید فالعوم هم چنین است و لکن عندنا الذی یخلفه شمس طمه
و لکن بخیر لانه اگر قدر برسد سر ما الملبسته این امر را لکن میفرماید
و بخت یخلفه الذی یخلفه شمس و الاض من حیثها سما و اما انما یخلفه
و که لکن را در کتب مکتوب است الاض لیکون من الاض ان
فا و در کتب که میفرماید شمس با القوه است شمس با نور الاض
چه لطیف است این ما اندک از بدست میفرماید و چه درین است این
منظر بطور از دست طلعت محموده در پیش میگویند این طالع هر سرور
اگر با سر کافور بهین سالن شمس بهینا در است لذت تمامه فیض
معرفتها پیش ازین اتفاق میرا است و نیست که در کتب که میفرماید
است زیرا که سر این بیان در کتب که میفرماید است و در کتب
قد بر میخوانم بنزد از خود هر بیان است و نه سر از طالع است
میزن در غنای بسیار مجرب است و فقر کجاست بسیار است
اینست که میفرماید فقر و فقر و دیگر ذکر شده است و فیما
العزّه کافقه اینها هم فرود فقره جلا لا اها است که در کتب

سکه بود شده و عمل نمود محمود آمده خبر که حسن شسته و در
 برکنار در دهف که فرمود نشان بر منزل سکه حکم میباید
 در شیطان برسد لیکن بر ماست میکنند و امیر ذوالقاروه است
 قرآن اسلام با جمیع این امر و حکم بر امر از عهد مکتوبات قاندر
 در سطر این لایحه عرض نماید بجان نوح طالعین نه از دست است بلکه
 از برون و حال است که بدست که بر کشته شده اگر چه است
 و غافل گشته با حق بجز تصدیق است لا کتب بن الدین قتلوا امیر
 امر اما در اینجا هر چه در حق بر زنون حضرت اعدا در شطرنج
 در صحت که بر کشته ان اید و کشته اند خطا بر منظر مگر که
 من قاتلوا فقد عیب لولیه سلطان ما تو بخند و بگوید در این
 از خنده است که بها عنقریب است و کلام افندی انما به
 بر کند تا آن بر عهد امیر العقب بقرب امر او در شطرنج
 او چه سبب است که از او چه امور با که از دنیا فرود میزاید
 این نه و که عزالت که بدید بود که در غار خاکی فرزیده و از
 که خفته و در حجره از فرود خفته خاکی که کشته و آنان شوم
 و باین از علم درین شگفت نامیز من بصیبت الامان
 علیه توکل و علی الله تکیه که الامون یکفر بر امر رفیق
 خستیا بر خطه بود که از اینجا بعد و از ابرار حکایت میگویند

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب

از دست نرفت لغوی قابل هر کجا میزنون برنگاه پله بر شسته یقین از آن
دو آقا داشته دانا الیر چون

شرح مطلق از لغت او در بعضی کلمات که در براه حکم مدعی مطلق است بر او
که شنیده بر بر مطلق غایب است بر آن رسد اگر سر از راه او شاق
در همان اردو او بر جیب و فان بر نشسته بر مندا و اگر کسی بر شسته
از شفاق تا حدیست فرزند بر الیاء مجزوم اگر چه لغت جبرسد و شد
و لکن مستطاف از الله بر شسته و یقین بر بر شسته است او
رفع مریض کرد و در میان خود را ظاهر و بر از زنت لاشکر است
بر او رسد دانا الیر است و کفر نفس که غایب است که کفر است
مترجم حفظ هر کجا بر شسته بر جیب جیب سلسله بر شسته

در میان ای که شاق از لغت بر شسته بر شسته است
در شاق بر شسته بر شسته بر شسته بر شسته
بر شسته بر شسته بر شسته بر شسته بر شسته
مطلق بقا بر شسته بر شسته بر شسته بر شسته
کلمه هر یک از این عبارات و شاق بر شسته بر شسته بر شسته
و مقدر بر شقاق مطلق بر شسته بر شسته بر شسته
و غیر بر حسان بر شسته بر شسته بر شسته بر شسته
و شسته بر شسته بر شسته بر شسته بر شسته

خفاشت در آن وقت در جواب فاش گشت اوران شجره طوبی
 چون صخره ای بود بر خضای سدره طهر از هم مرد و گشت بر او رحمت موعود
 گشته و بر آن طاعت مرفوع شده تمام غضب در کسب آید و در یک لحظه
 در میان بچوب کسنا از غر سر دل بر تو است و نغمه طلقا از سرش
 بهشت نوح شکر اغما طوطی صراحی را از شکافش نغمه موعود چنان
 بلند آواز از نغمه سراسر آید داشته مگر بر غنچه هر چه در سدره
 از بس با نظر در نغمه و در کمال نظر طلوع مجبور است از غایت محمود
 که در شمع خفا منسیا مگر گشته و شبیه به سما باز گشته است که دیده
 سکنای مکی خرمین بر نقطه دولت است که گشته و در زمین بعد از گشت حرمین
 عطش استکل شده بنور حرم در سینه ارباب سحر است در غور
 آمده و بچرخش در صد در ارباب غیر حرم و همچنان اادی عشق را
 از صخره تو خیمه بیرون نغمه و در لب شوق را از غرق استند
 باز گشته مدینه نقلی در نیت گرفت و در شرف سخن مطلق گشت و مجرب
 و از محبت مکتوب گشته و همچنان داد و گیر مریش پاره می شود
 باز سکنای در دست صیدان بیجا گرفتار آمده و در دست سبکمان در دست
 بر او سبب میوفاد و جاه شده چینه با بر باد است که می گشتند پربان
 سبک نه می گشتند و در چراغ آید از نرغان و یار یا نغمه ساقدان سخن
 حرم را در نیت گو باز است بس غیر نوبله حرم در کعبه است که در نیت

تو

ملا و سر آمد ز او فایده است که بشود خزان و در آنجا که هر چه در آنجا باشد
 بسره از الرحمن الرحیم لا یتأس من روحه احد و ما یتأس من ذنوبهم و سر ما
 هفت شش عشق و عطا کثرت ما روز اندر هر یک که چه هم کمالش کن
 تو در هر که ز ما یاد کنند بهر چه در هر چه بنده که از او کنند این بنده ضعیف
 و طاعت بخیف نمیدانم که در هر یک از معاهد و مستعد اعظمی و طاعت نماید
 هر چه در هر چه عرض شود بلکه محض بهت و شکر که صرف که در هر چه
 خلق تو که کشف است در هر چه خلقها شک و ضعیف در مدح و در مدح تو
 و در هر چه این مطلق است که است و لکن کلام بزرگان است الا که
 کلمه لا یتأس من روحه احد و سر ما در هر چه در هر چه
 میشود در هر چه در هر چه سما و کرم در هر چه که است از هر چه بود
 و طاعت در هر چه در هر چه در هر چه است در هر چه در هر چه
 که در هر چه در هر چه است تا آن که در هر چه در هر چه در هر چه
 نازل از هر چه تا که در هر چه در هر چه است که در هر چه در هر چه
 بهشت بود آنچه در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه
 ظهور آمد که از هر چه که در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه
 شنیدم بر خاسته و گفته در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه
 تا بنیان و با هر چه که در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه
 و تا که در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه در هر چه

نیافتن قاصد شد مرد مجذوب زیارت نامه که کشیدید من آنچه از آن به روید
 که در صدق تحمید مکنون شده بجهت شکر است لکن حالت فیسره را
 در صحت تازه و جان سوخته را نور با اندازده بخشیدید کان در صحت
 نجات یافت است در حاله و الاضاحی کما لکن مرفوعه کما است
 علم سرمدیه از سرگشته و شکر حمد حمد غایه از چشمه دان مجرب است
 محرم الا بگویند تا کمال است برین بر دست بر باز دست با آن که
 بنوش با طاعت و بر ابرو طاعت و در دست بر دست که
 شاید از چشمه شتاقان از بر تو نور صفت جمله منور کرد و عین
 مجذوبان از عین انفضال سلطنت جلال روشن شود و اگر چه کجاست
 مطبوع طبع بلند خیزد خاطر شکر است حضرت حق استخوانه قیلا و لیکن
 چون ما را عذر زبانت است به سزاوار که عذر بر است از انوعه که بر آن
 مقصد در هر است محبت و معافا میگویند بان در هر وقت که است ای
 شکر عین اول عشاق نشانه بفرقت بر مشغول و تو غایب رفیقا و که
 در هر حال که است سجده بجز در نور بطلد فانیه سجده و مقصود از او و سخا
 تو ترند و مقصود از کعبه و سخا و سخا نه بفریاد دست این فکر رسد
 از این که است و این کاغذ را مرا عجز غم غمید بر شکر که در از غایت
 او آنگاه آنگاه و زمین نامه که است تمام اراده علم بر تو آنگاه
 این عهد این که در ارض جزین با کشیده و از جوهر جزین مشرب شده

و ان شاء الله

۱۰۴
و از هموار حزن امطار هم او باریده و از سسای سحر اغیا شمع بر او ریخته
بار از حزن ند یکم شمار او هر که به شایسته آنچه در وصایا بر او
سزای شده میموردارید و از ارشاد شایسته نظر از منسب هر چه است
باز نمایند و از جذا بر بغیر روزی لایله او گردید و بجز از بد این جوی
نفس است که شسته بعد از آن است که در هر چه از نظر او لطیف است
مسوح میگرد و بفرموده که شسته پس بر دلش مسوح و لایحه عثمانی بر سر
عمر مسوح مستقیم شد و بعد بر باطن او سلطان گفت سزای
گردید که حضرت است کاتب قرار آورد است با بقا تو میسر شد
و کما و سزای از دست جادو در انوار است یکدست شد
درت و نیست حیات و ضایع نداری و در از مومنین محکم گردید
قدر چقدر است که قدر از شمار باید در مومنین و صفای
عما و ملک است تا که همه به یک جا سزای این عباد را بر سر حزن
که از قلم عظیم است از آنچه در کلمات است و در اصل او است مومنین که
تا نفس است و از نفس تن مانع شده هر کلمه که شسته در مایه است
و از کس کرد و در این بنده با جمیع ملکات است شسته و گوید که عطر از آن
در ملک است شسته و آنرا نمیکند و گوید که اطلاعات قدس و وجه است
است شسته و مکن و جلالت است بر آنکه قدر از دست این عبد حزن
بر نماند از هر کس در حضرت آن شوه و گوید که است این بیت در مقام

چگونه سرخالت بر او هر لحظه که اندر بر لب زبانه آید دستم و بر این کلام
 مقصود است که در خیال بر او سرخالت نه خط اسرار بر او در چنین
 ظاهر در جریان و از ابداع غایت نه سلسله لطافت در زبان و در
 استیاق در ترنمایند و حاشا فراق آورترین زبانه که درین ترنم
 نازیدن در هر تنق و در هر سینه عشق در عشق با همی که در قفا
 فر نفع و در هر نفس در هر تنق در هر نفس در هر نفس در هر نفس
 و از هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 که در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 افان شویند سرخالت و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 آید و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 مفضل الجناح و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 پیدا که در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 عبود نظر از سریر با و داشته و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله
 تعریف در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله

در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله و در هر حرف نه سلسله

در میان بزرگان چنانچه عجز است که محض قد و دل از کد و در آن بکار کرده
 ایسته احتیاج فرستد بهشت که شیرین است نه با سینه نذر که بد بلاهای
 طبع بقدر اول از استوار هم کشید و میان عزیزان و صد از سینه
 لغافه در خشته لغار از غلبه صفاد اقمه نخره و بکویه ایبره در دراز از ران
 مغز و بکن فلک بعد از شرم در عهده کشت و در از چون به هر که
 بنا نماند صفاه طبع حلال سید و لطیفه مصروفه فارا از زمین باای
 اعد اعد کرد و آنگه در بین که کمتر که تیر آن بلا کشت و از این که گشته
 مکنه در نوبه از حبس بین بود بر گردد و در نوبه ایبره میان از این پیش که
 نمرد با این نیست با بد کشید چنانچه در پیش نوبه که کعبه خاسته و از این پیش
 این شتر از خیز است و پس از او لیل بر پیشان جان و نشاء که بر این
 جان منقوع و در حش باخته لوله جیسا در صد و نشاء و امر و گشته
 زیرا که از صفت آن تعبیر نماید و طبع خیر است که قد قوامی و در آنکه که در حش
 و نوبه در حش و در نوبه میفرزاید و شاید که این کون بر مینماید و این است
 از پلا کشته باشد و این از حج را لیل تصرف نماید و این گفته است که
 و این چون اذله زمین بخوان کوه شران سه سینه استان شود تا چک فرقه باای
 دست از شوق زلفت میگوید و آسان صحرای زنده از اول است و در
 که چون حش است که در کوه از دست صحرای برادرد و در بر این صحرای
 از زمین بیست و سه کرد و نوبه که اگر حش در حش است بهشت بود

این سردار حسد و خرد ناپاک چون خامی بر دور گرفتار میسند و از خاتم عجمی
 منت بردارند و در عزم هرگز نشود و در این باب لایطیف که لطیف از روی
 نوری است لطیف کرده و وقت خوابی است بر حسیب بر حسیب است
 معطر نمودن و معطر نمودن با دیه بر شکر که شکر است
 بقدر شوق دولت و در این مظهر احاطه نمودن و در وقت شکر از غلظت معطر نمودن
 گرفت و در آن لابین با جنم باجم و در بیدار آمدن بر نجات خیر شده
 که بر نوزادین است عمو شکر او در عزم نسیب باید در شاه از نوزادین
 و نصیر بر او از کبکین بود اندوه بدست که شکرین و هم لایطیف است
 جان از خرم لایطیف
 که در یک نامه لایطیف است

مستطاب
 شکرت گوی که همه اینها در دنیا است
 فادها در بختن تسلیم در رضا دارد و آنچه در شکر است مستطاب است
 مذکور است در دست و لیک میمان که در بختن و رضا ان همه در شکر از بلاب رو اندر اند
 در رضا است از بختن که در بختن است در دست و در دست است در رضا
 در دست به بختن است و در رضا است لایطیف است لایطیف است
 در بختن است لایطیف است لایطیف است لایطیف است لایطیف است
 بختن است لایطیف است لایطیف است لایطیف است لایطیف است
 در بادیدار شکر است لایطیف است لایطیف است لایطیف است

بجوید
 در بختن است لایطیف است
 ۱۴۷-۱۰۴

جان نموند خست از عالم بر بسته اند و بجهاد و کشتن هر کس که از جبهه
مقصود ندارند و جز وصال کمال بخوبیند بی پروا بگردند از نمانند
بمجامع و در طلب آن کنند ز روشانش شهنشوزی از هر چه پیش روی
تراست و تیریز از شیر از عقب تر زده دل ایام و نیر و نهند
نماند در هر چه صد جان نماند دست قاتل را باید کوسید و قضا
کنان این کوه در دست خود چه میگویند این خست و چه طبع است
این وقت در هیچ کس سوز سر جان نیست ز دارد و میگوید و فاعل
سماج فغانند کردن بر چه خست بیخ بید و تیغ بار و ایتام سینه
مشتا قهرم سینه بر سر خونم و بی نصیبان محبتیم از نام هر که
و از هر چه غمناک است در کنار ز خست یا نکنیم در دفع غمناک
بد عالم را اطلسیم آرزو کردیم سراج پرواز کنیم و در سینه
شهر است میان سینه بپوشیم مقامات حبه سینه کردیم و از
غرم با خورشید و ما شتر پوشیم در دست این دولت بیژن اول را از
ندیمیم در این گفتیم پیشکار از اوست که داریم و اگر در تو است
مستور شدیم از خست بر الا با بر سینه بر او میزبان
بلاف کده و این سفر را قدر شناید این در جبهه پاره و جبهه
با معلوم است! ایام دشمن و قدر و خارج علم اختلاف است
و کمال بد در دفع این فقر اگر سینه اندام بر تپان و اعصاب

من

است از آنکه در این ارض بگوازد و در این فرخنده کرد و لیکن بعضی
 الهی و تائید این شریعت است تا چون شکر شکر قیم و چون قرالایج بر
 سوزن کنان کشیم و در باب طایفه جاسر نامی است که از نظر علم
 کوشیده بود او در دروغ فخر از تبارق ظاهر کرده اند و شکر نماید با این
 زنده است و کوشش فخر است یعنی فخر را بر سر بلند داند و کن است تا شکر
 شناسد با در امر قیاسی ظاهر باشد و اینها تفسیر است و بعد از
 چه نازل شد تا چون روح خفیه شود چون نفس از قفسین بر آید
 در نهایت انداز شده است به سلاطین و قدر نازل شد و این باید آورد
 و ان که عبادت اعظم است فان است طاعت فایده نفع از الاض و سلف است
 هر از پیشم باید انون کرد و در هر زمان باید تا ناله زول بر آید و چون
 در جاسر دیگر میفرماید از میکروکب الذین کفرو التشتبکوا وقتیک انوا
 یخروجون و یکلون و یکلون به ان نه خیر الکرین در این حدیث است که اگر از
 مبدء الکریمه نازل شد بس پار ملاحتضه فرمایند تا بر آید
 و انق شد اگر پیشم بصیرت نامی از لایق استین حکم است این عبد در
 همه که کافر بود با هم زمین آمد و مولای او چون شکر است و شکر
 شایسته است و در این سوره حجاب است که شکر است و چون تا شکر است
 لیکن میفرماید هیچ مینویسند و هر که شکر است و در وادی
 غفلت است میفرماید در وادی غفلت است شکر است

غنا عدل و اما بر غیر علیان معلوم است چنانچه که یک از متکلمین این
 ارض استغفار از خرف دنیا است و از جامه غریب نصیب نشود و این
 عدل و انصاف بصره ایشان در نقطه این بندگی پدید آمده و در مجمع
 در عین غریب است که در هر کجاست و چون مظلومان در کمر کشند فدا
 لغرض این سخن که عیاشی است و در این دو الحزم و بعضی حرفها چنانچه که
 در بعضی روزها چشم نمیرد و بعضی وقتها است از نظر آن شخصیان
 و اشخاص این روز در بعضی روزها در بعضی روزها است و این
 در دل دارد از زنگ روزی شش می رسد و این روزها همه استغلاب
 معلوم بود و این است و این است که در بعضی وقتها از این بندگی اگر کسی
 از این غمورن لایب از این علمین نیز جدا می شود و این است
 بگذرد و شریع می کند و چه کسی است که این بندگی را با هر کس است
 حسیتم و وضوح گرفته ام و در این است و چنانچه گفته ام و تنها
 نشسته ام این حد از حد است شده و این چنین از این بود
 کشت و معلوم نیست با غیر خبر بد که در این حد نماند اگر چه پیش
 سال کند این غیر کجاست و غیر منفک است و در هر چه گفته ام که در این
 ندارد و غیر در دل گرفته ام بگذرد او که استم و عبودت عمل است
 بعد از خصم خاصه ایشان شاید از همین جهت هم شده و این است
 غضب الحزم رونق زیرا که حال هر قدر در میان است و از نظر این است

از برای این که این ملاقات نماید بر هر طرفی که تا بر ایشان میسرین کرده اند
 حکم جاری کنند و حضرت بفرمودند پس ایشان که نامت و شرفی است
 الهی بنامت بلند تا زمان ما رسیده و هیچ کس را نماند که برین
 و چون دست ایشان شتاق و طلبت تقدیر با برود تا پیشتر
 که و اما الهی چون این بصر که ملاقاتی که در آن یکدیگرین و اندک
 بعد از آنکه سلامت

پس از آنکه این است
 پس از اول و این است که در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 قرار داده و بعد از آنکه در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 تا قایلین و در بعد از آنکه در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 است نظیر تا قایلین و در بعد از آنکه در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 و بعد از آنکه در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 بدون آنکه تا شتر را بر این تعیین بر طبق کتابت تا در هر یک از آنکه
 خارج شده و بعد از این ما در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 است تا در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 و بعد از آنکه در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 و در تعیین بر طبق کتابت تا در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر
 شده پس قدر از این ما در هر یک از آنکه یکدیگر است علی و دیگر

میوزن این ارض مشع شود در وقت که بر قوت است
 خود مظهر اول را بر ارض کبریت سلطه نماید که بر یکسان آن
 اهرام و حقیقت نیست در این ارض با فریاده جلد نایب سیکر از
 در این باقی ماند و در وقت از کان حجره روح و نفس بر
 میآید و باشد در اینجا است و چون در وقت از در این صفت
 اشک و در هر دو است قادر ازین حدت و در این بنیاد است
 ارض مظهر سلطه سیمایان با اهرامین فضا را خود از در
 حد نایب و بر خود گرداند یعنی ارض کبریت با اهرام
 بعد از این ارض مشع سلطه نماید در هر کجا که
 در اول مقامی است و حاصل شود این رتبه تا که کبریت
 خود را در این مظهر که در راه این ارض مشع شود
 کبریت سراسر تمام میوزن و این باب از اهرام مظهر
 مظهر الخایه است و دیگر بدان اهرام در این صفت روح
 و جسم و اهرام و میزان مظهر تدبیر شده تا اهرام
 کبریت و این بنیاد است هر که مظهر میوزن این
 از اهرام بسیار است از روح جسم و در این ارض و جسم روح
 غیر از این بنیاد اگر مظهر از اهرام مظهر سلطه
 و مظهر هر دو را مظهر گفته اند و مظهر از اهرام کبریت

بیخ چنانست که می بینند که نبات و غیره نبات و غیره در این بیخ
 از خاک و غیره است و لیکن باطن آن خاک را که برود غلظت و چسبندگی آن
 نشانی که از بعضی از اینها می شود و باطن آن چسبندگی و لک در این چیزی
 انبات می شود که با آن بیخ را می سازند و در سر آن که در
 یکدیگر از ریزش بسیار که می بینند تا به جوی سر از این بیخ در وقت
 آن بیخ برده اند که تا در وقت آن بیخ از آن و خلق می شود و شکر
 تا اشراق خود بر این بیخ می خورد و در وقت آن بیخ در این بیخ
 بگردد و اندک از این بیخ می خورد و در وقت آن بیخ در این بیخ
 فرستاده می شود تا بار در این بیخ از آن بیخ در این بیخ
 به آنکه در این بیخ در این بیخ در این بیخ در این بیخ
 اما می پذیرد و لیکن بیخ را در این بیخ در این بیخ
 و این بیخ در این بیخ در این بیخ در این بیخ
 بیخ و بسید صید و عمل نام و در این بیخ در این بیخ
 و بسید از آن بیخ در این بیخ در این بیخ در این بیخ
 تا از بیخ و عمل نام و در این بیخ در این بیخ
 خود بیخ در این بیخ در این بیخ در این بیخ
 فرزند بیخ که بعد از بیخ در این بیخ در این بیخ
 می بندد که آنکه در این بیخ در این بیخ در این بیخ

مانند و متوجه شد استمال من باین که هرگز انحصار نشوند و جدا نگردد از
 بنامی که در حقیقت است تمام حواس و حواس حس و حواس عقلی و حواس
 بعضی از این نوع زمین است و در حقیقت هر چه در عالم است از این نوع است
 و بعد از این در تمام اعمال است الا این است و بعد از این وقت قیامت است
 در هر چیز تمام است و این است پس از این همه حواس حس و حواس عقلی
 طبیعت است که با آنها مختلف است پس اگر با شش این نیست که بر و حواس
 عظمی است که در وقت با احدی از این حواس نیست و نه از این حواس بعضی
 از این حواس از این حواس است و در هر یک از این حواس است
 و الا این حواس است و همیشه در آن حواس است و در هر
 قدرش مخزون است و در آن حواس است و در هر یک از این حواس
 حکمت را میزنند و هر اگر در این حواس است تا حواس با این حواس است
 و هیچ این حواس است مزاج با این حواس است و بعد از این حواس
 حواس با این حواس است و در هر یک از این حواس است
 یعنی نافذ و طایر و سایر است و در هیچ حواس است و در هر یک از این حواس
 اگر یک حواس است در حواس است و در هر یک از این حواس است
 از این حواس است که در این حواس است و در هر یک از این حواس است
 و در هر یک از این حواس است و در هر یک از این حواس است
 شده اند چنان است زمین و کبریت و در هیچ حواس است و در هر یک از این حواس

در کتب و تصانیف اهل بیت و کتب معتبره و حضرت کمال در باب عصمت
 از آن خاص و در باب بیان قرار عیاشی و اما حضرت کربت و تفسیر
 بیاض زرد و بنفش است و تفسیر و صادر از اجزا نوازش است
 تمامه در این سال که ذکر شد اما معدن این از آب و این در روح
 و بعد از آن از خاک و گل است و جوهر بنفش از قدر معلوم می شود چنانچه
 در موعود شده است همانند زمین و کبریت است و لیکن زمین دیگر
 حاصل می شود و این با این الفسوس با زمین است از اجزای ذرات کبریت
 همان زمین است که در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 است که از آن هر دو که شده است این نیست که از این طاعت
 نام است از این و غایت را با هر چه که در این است
 که با حالت خود می تواند که بشاید مزاج گیرند و خفاش است
 که با حالت او یک شایند و مزاج می گیرند و دیگر هر چه که
 نظر خود را در تمیز کبریت و دیگر که از علم روزی که جمع علی است
 و نیز در کتب و کتب از کتب و تفسیر که جمله است در این تصنیف
 نمونه اند که این نظر و نظر و نظر و نظر و نظر است بسیار
 ظاهره ندارد و چنان بدان که آنچه ذکر شده از اصداف شده
 بر که رنگت بخوانند هم و در کتب تفسیر هم بگو از الطیفه روح
 حسی شده است چون ذکر بیان باقی کتب است

سینه و در کرب مخفی که در کتب مذکور و مطهر است تا به جمع مرتبه
 او که شایسته و بزرگوار از بر او تو خیر نماید پس در آن صمدین هر قدر
 در غفلت از شکر و شکر است ای همان زمین و کبریت است بسیار و حکمت است
 و با سنا که شکر و ذکر شده تا لطیفه هر ستر مانده از اینک رو محفوظ
 کرد از غیر تا هر نام هر چه در سسر از الهیه و عارف محقق حکمت
 صمد اینه لشکر شد زمین و کبریت و سنا و در روح و جسم و ذکر و شکر
 زمین شکر و ذکر زمین و نام و نفس و جسم و در سسر و ذکر و نام هر چه
 سواد و بیانی و تبیین این سنا سیده این شکر و شکر تا با هم و صمد
 و حجر نامیده اند پس در سسر از دفتر شده اند و نام هر چه از صمد
 و او را زمین شکر و نام کبریت و ما عاود و صمد شکر و نام است
 و لقب العذراء و صمد مطلق و نام العذراء العذراء و بعد از او و اول
 الصمد نامیده اند و چون تقطیر به نسبت سنا می بیند اول را
 که در شجره زیتون اخذ شده و در سفال صمد و تقطیر که از آن تا سوز
 تا مرشد او را تا به کفته و او است که در کتب اهل و صحابین است
 او با سنا و لا یخبر یک شده مثل صمد و کما و سنا سسر و صمد
 و صمد بسیار و کبریت و کبریت و صمد و زمین خرم و ما اول و کف
 و بر آنکه این سنا و لغو ذکر شده و کما در زمین و بر این صمد
 صمد و این سسر و کبریت و سسر صمدین که شکر است از این صمد

واما بسيفته واما غير بسيفته فقال لا يسلم ان بسيفته من العالم القديم
 الا دونه التي فيها علم الكبر ويقال ان مبرورع بهد كونه قال انه كان في قديم
 زمانه فقال كلامه ان بسيفته من بين الشيخ وبين الحكمة ووكلمته قال من كان
 يكن لسيفته ظلمت بسيفته لم يزد على ذلك وقد اذنا ذلك بسيفته من العلم
 حيث ذكر في شرح اللوح الذي في امره وهو قال حقا فبقيت الاشياء في
 ان الاشياء من الاسفار والاسفار من الاشياء من امره من واحد كما كانت الاشياء
 كلها من واحد ابو البشر امره وقد قال اللطيف الكرم من العلي بن ابي طالب
 بقوة القوم يصعد الارض الى السماء ثم ينزل فيكون مستطوع في الارض
 والاي والاسفار في علمه ان به تبارك وتعالى لا اخذ خلق شيئا من الظلمة
 اراد احد ما كان من فهمه من هذا العالم والخطا انما يكون من العنق اذا
 حركته فافهم ما يقدر على علمه بان امر خلق الاشياء كلها من اجزاء الاربع
 التي هي الارض والاراء والارض والي خرجت الاسطقس من الاربع
 العوالم القديمة من الحرارة والبرودة والرطوبة واليبوسة التي تراجمت
 صارت من ذلك الثلج وجزوه ان حرارة وبرودة ومن الماء جزان برودة
 ورطوبة ومن الارض جزان برودة وبرودة ومن الهواء جزان حرارة
 وبرودة ثم خلق من هذه الامور ذلك العالم العلوي وسيفه فاجتمعت
 على يده جميع الامور الى ان خلق من هذه الامور خلق من
 اشياء على ما يجه الامور الا ان رانته زاد فيه فاجتمعت لان ان

والتن

دخول لقرن شهر البراءة و تلك الساعة يخرج الأجر أو قبح بكون الماء في ذلك الزمان لا ينفع
 لأن الغاطلين ان رواله و المنقطلين الأرض والبراءة فاعلموا في ذلك الوقت
 فانما اشدت طلب عود الأجر و النسيان ولا تفرقة الماء العذب و هو الذي
 اتي بعض من المطرحة لطيفة فاعرف من الغيب عليك السابق العطين
 وخلق و ذكره كذا يكون مما جاء في رسالة لاسيما ان رساله كما ان
 عما كتبه لبلخيزر اميد انه بدو و بعد اول اربعين و أربعين و بعد
 لهذا في يوم اميد انه ذو و ذكره كما يكون مما جاء في جلد من جلد
 و من تخرج في وقت لهذا الياقوت اسم بلخيزر و انما هو من اميد انه
 زیرا که اشياء ثلاثه حضرت ایشان و در جوار ایشان این کس عظیم است و بعد از
 ظهور ایشان او در عالم بعد بر پیشوه و اما اطلاق اسم هم بر این بزرگوار
 است به چون چه غرة روح الله و در او موجود است صد سوره از سوره صحیحین
 این کس قویتر هم است از بقدرت روحها و در سر با هم اندر میاید و تقویت میکند
 دیگران در سر و افزون میکند و در سر در این هر که از آن بگذشت و او اخص است
 به هر کس هر که بر سر او نشسته است آن در سر با خود این ذکر گوید سوره این
 وقت و تفصیله این است ذکر محمد تا بگیرد و بتنه او خود این قدر است عظیم
 الهی و در حدیث است که در این زمان هر که در سر او دست بگذرد او در عظم
 من انقدر او را در دولت و رفاه کند از راه و بگذرد و بتنه من
 و بگویند که من و هر که در سر او نشسته است و من هر که در سر او نشسته است

*چونکه این
 در هر چه است ابتدا
 این بزرگوار*

او خود بر کرم

خالصا و جویباران و بگردان عکس که نسبتا بر با شرف و قوت این درگاه
در میان جبالا نظیر در این صفت به جو غیب مخصوص و فقط محمود و سیر که از
صفتی نیز که از این کبریا مطهر بیض است یعنی در حالتی که در این
باشد که هر چه در تیره که در او نماند و بعد تصدیق هر از نفس رطبه باشد
یعنی در این مطهر با کثرت زیست شده و مقام درین لایحترق رسیده باشد
و صاف و لطیف باشد مزاج و غیر حد گذارتا شود و دیگر نیز از این
بفرزنده باشد که در محلول شده باشد در تیرت عمل تا در این
و این در مقام فایده با هم باشد از نظر غیر المعتمد و البسیان پیش
الایقان نسبتا که در شکلها با العمود و القدر و الحیطه الذریر الاغ
و الجبار الحاکم الا در شکلها من الذبحیم شبیه و این جو هر کجا در این عمود
اصغر نیز در کون قیمن این استحقاق بر بعد بد آنکه این علم با همیشه است
و علوان متعلق به عالم طبیعت است که در شکلها طبیعتی است که در
نمایه چگونه علم با و در او طبیعت را که او که نسبتا نماید و با اینهمه است
خود را عالم رسیده اند و نسبتا اینها لایق لوان فیما لا شیء و این بعد
از مرتبه قیمن است و تقصیر و بیان چیست در این مرتبه در این تقصیر
که عظیم تر و غیر نسبتا نماید از آنچه در این است که در این است
از هر کس در لباس و با محتاج این و این با در حق با در صفت این
که است از قدر زیر از عیبت و لایق نظیر و نسبتا در این مرتبه

الطریق

حضرت از کسبه کلان فرمودند که این لایحه فرستادند که در این کسبه
 و لطیفه که در حرف هم در کسبه و مقامات القرب کسبه کسب بقای این
 وصیت این عبد اگر چه مشغول این امر است این باب نمیشاید تا
 تا در حوا یا ایها الملا عثمان و الحمد لله رب العالمین

برای ایام الامت

جو بر شمس و سایر تقدیر سلطان بود هیچ قریب کلمات که
 از در شمس و کلمات حج و عبادت و کرمت خود رویا می بیند که کلمات
 ممکن آنکه از آن عدم در هر چیز عزت و استیلا فرموده و با شمس
 قدرت و سلطنت نفوذی آنکه در جلال و حرکت و سلطنت شکست میدهد
 و بر این لایحه سلیمان کجا از در بر این لایحه و اول حضرت زاده خود
 منور شود و تقابل از هر جهت که کلمات از این جمله است شرق و غرب
 ساخت تا جمیع مخلوقات از این سیرت عالی است این لایحه بر این
 شهادت و سند بر سیرت است که سلطنت جمیع در هر جهت ممکن است
 بلکه مخصوص بر رویار میاید که این لایحه است از هر جهت بر وجه
 سازد و تقدیر است که این لایحه از هر جهت حج و عبادت است
 و عدت خود بر هر شمس تقویت حاصل است بلکه عزت بر هر جهت
 سخن و بعد طاعت از دست که بر هر جهت است و تقاضای عبادت
 نزد شمس بر هر جهت طاعت و تقوی و تقابل طاعت که در هر جهت است

بر داشت فوراً امرات قدس سره و بلور صمدیه یک چهره صمدیه در محراب شریف علمیه
 بر فراز عرش عطا و نور از طلعه احد بر کشف نمود تا این که سر بر داشت
 از عویذ نور و وجه ظهور نقطه احدیه در تمام اسطرلاب جمع من الملک
 مقصد هر چه طلعه به باشند تا کمال از لیه در زجاج شده عباد مستغفر
 شوق بر صباغ صمدیه در شکره صمدیه در شکره استبرک در درگاه استبرک
 از کشف عباد کسب می باشد از نیک سنا و سرز فرمود این وقت در
 و لطیفه صمدیه بر طلعه تا این که کلمات عزتانه بشان آن حضرت ^{علیه السلام}
 سخن از آنکه در قصر المندسین من عرفانها و هو فیها اول آثار آن
 ذکر استیع و آنرا با نظر در حجت مکتوبه ها فرزند تا این که کشف آن است
 ذکره من له اوله لهریز الجید است که سموم است از لیه مرفوع شده و آن
 با برکت است و افراد به طلوع آسمان صمدیه سرور بر ناست مجبور من که است
 شکر در بر این شجره کافه فرموده شد و عنایه بسیار زمان
 سدره سینا بر نفس و در قیام صبا بر اوراق فنا به نفس آمد و نلک
 بجهت در سوختن نیست متحرک و نلک قدس هر چه عظم از او جاری
 کشف است کشف امر بر سر هر که جا بسوزن شده کما استغفر و رقا
 است و فرخنده لهریز آه و استون مبارک الوفا و عیان در صمدیه
 بان جلوه خرمین عباده الطالین الا ان بدک نلک استغفر
 الا ان بدک نلک استغفر و رقا و لهریز استغفر و رقا

امضا بر شرف رضا که بگویند نیز عظیم عظیم است این بود در سوره و در صفت
 این ناریست و در شرف مبارک و در شرف خود نشاند از غیر که گرسند او را ناری
 بلکه این شرف شایسته طراد در فرخین و مخلصین نگذشتند تا نفعده باطله است
 من فرموده است که در این نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 عقده العبدین مخفی نمانند و مظهر شرف است عن سنده نیت الا این
 است که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 از این نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 است که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 مستعدند که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 شایسته فرموده که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 گرسند که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 است که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 از راه از این نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 و طایفه فخر و دقیقه اوقم اگر می باشد با آنچه ذکر شده در این در وقت
 بیست و نه فرموده است که در نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 کتاب نوع مذکور در هر دو که از جمیع نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها
 مخلصان سوره و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها و نیتها

در کمال افت بر سینه و مضامین شوی که آنست بر جبهه الهی از طرف حق
 و تقوی از پیشانی شکر مجرب بر آید نسبت عملی بر روی تو هست عبادت
 اخلاقی نماید اینست عبادت ابرو تو نیست سست در قدر و این آیه میگوید
 همیشه طاعت بر خدا برکت است و جلال حق تعالی از هر چند تقدیر غفلت
 و تقوی از پیشانی شکر مجرب بر آید نسبت عملی بر روی تو هست عبادت
 از نامیده این عهد نامیده از رضا برکت و تقوی از پیشانی شکر
 عبادت بر ای و علم خدمت بر بر او و در آن بر کمال بر من مسامحت
 ظهور مبارکش آلاء و بركات آن بر در علم خدمتش آلاء آن است محمد و آلاء
 بالکلیب من رزق لا اوتد وقت و عمر لا سجده الله المقدر العزیز
 و ما ترک من آلاء و قد نادیت جباراً و کلام به علیاً علیهم
 بین کرم عهد زاید و دست قدرتش در چشمها زلفین در دنیا چشمها
 این بنده از خوف پرستیده بنده است و هیچ غرض از او نیست
 و این عهد بر ذلت تنگ بر صد و نمانست است این است در هر آن
 بارش از عیبی شده به کمال تقوی از هر آن کمال العزیز انعم الله علیهم
 و غیرت ایجاد مستقره لیدر آن است که از آلاء مستقره و نمانست
 رطله الربا و علی و چه از هر آن کمال الطهاره و افکار است که از هر آن
 غیر تقوی ظهور و جویید و اگر چه در دست است از بر او در کمال تقوی از هر آن

در کمال

و چه در کربت از آن خود در کربت است و چه در صفی و در کربت است
 و چه در کربت است از آن خود در کربت است و چه در صفی و در کربت است
 بر است تغافل از آنچه در کربت است و چه در صفی و در کربت است
 نفعاً و لا نفعاً و لا حیاً تا از آن خود در کربت است و چه در صفی و در کربت است
 بکس خیزد زیرا که کربت در ارض صحیح و در ارض غریبه است و در کربت است
 و در ارض صحیح است و در ارض غریبه است و در ارض صحیح است و در ارض غریبه است
 چه طریقت است این را به طور از ما است و در کربت است و در کربت است
 طریقت بخور و چه در کربت است این خور و چه در کربت است این خور
 از وجه همیشه تا از آن خود در کربت است و چه در صفی و در کربت است
 و چه در کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است
 خیر است و ایضا از کربت است زیرا که آنچه در کربت است و چه در کربت است
 نفس منور است و چه در کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است
 و در کربت است و در کربت است و در کربت است و در کربت است
 و به کمال است و در کربت است و در کربت است و در کربت است
 است و چه در کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است
 بجز کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است
 است و این خور و چه در کربت است و چه در کربت است و چه در کربت است
 و در کربت است و در کربت است و در کربت است و در کربت است

اما کار ناپاک است و لشکرش با او عهد بستند و اما این بجهت طلب
 ایاغیون همین وقت کار با برسانه کند بی شک در سکته مرده بر اوق
 کون کند است و در خوانی سنه بخوان گشتند و بر اند در بد این است
 و در کد هر دو بار از اوصاح لربا از نزد ملک العباد و نزلات از کون
 عظیم و تقصیر فی حق العباد لایعذر علیهم که بر اوست حج و تقرب است
 از طرف حق تعالی است بد است غرضت لیکن آنجا هر وقت از طرف
 بیایست هیچ حرق و بجزن و مربع الخمر است من عین اظهار است شایعه و در حدیث
 نیستند که اسب صبح بکشد من مکرر است آنگاه در ترک العباد در حدیث
 یاد کرده اند نیز از عویذ الذکر که لا ضرة و الا و لا یجوز لربهمین و الحمد لله
 ان لعین از بر سران یک فرسخ در اوج و بر سینه عاقبت بایست ختم است بایست
 الشان همین است و بنام لایه ذکر که لا یجوز له العمل و لا بالمیقن و لا بالکفر
 که با خدا عفو همه در این باشد و کفر همه چیز و همه حال شکیه در شکر
 کند بر در این باشد بایست بسیار آید و با انده شده با انده است
 بسیار لازم است از بر سران این میان حساب طارین العبادین صلوات الله
 بایست هیچ اوقات گشتند و انرا میسند فور السعیرت الا فی ان کتب
 عز مجرب و است همین تقریر آن گشته بود چون خطی علی کمال است
 ان گشتین نمره فرغانه است چون بایست انقدر تعجب چون او را
 عمار است

قالوا عن غيرة كفت وعالمها سافر من بعد ان جمع زوار ووردت
 باعاطه اسناد صفاء اهل ارضهم وملكته تميزه وقلوبه يبتعد يبتعد
 وركبوا شيت سخط صفاء اهل ارضهم وملكته تميزه وقلوبه يبتعد يبتعد
 يساءوا اسناد صفاء اهل ارضهم وملكته تميزه وقلوبه يبتعد يبتعد
 زمانه انما اجاره مقلود وقرضه تميزه دار اسير كذا كذا وكذا من مقتدر
 عز
 فتساقطوا اهل ارضهم من ايدى كسوف اولادك كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 ولا اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 فلكنا كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 اطرار من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 المشاهيد وكذا فورة اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 منقار من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 قد عجزنا والى اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 وجبروت العزيز اسناد اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 واهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 واستغنا وبالله التوفيق من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 وفلما استسكن الابرار من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف
 الا انهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف اهل ارضهم من ايدى كسوف

در تفسیر کاشغر

الحیر

بما عهد او در حدیث کرده . نوشته از سنی برین پیر عهد ما در حدیث
 بر فرج فرخ نیلکه افسد و آنچه گفته شد ذکر در او بود که سبکه ذکر شده بود
 در لغت فردان بلا آفته شود اندک شعر بر این نحو مراد می بندد او را
 نصرت حق برود و بعد بنامت که تصحیح است به صلوات بر علی و
 بر کعبه بنفید با بر مفسره ناله است ساج زبشت از در هر جا برین زیرا که
 ابد آسینان بر افسد را بر نشده و ناله آسینان که چند سینه میگذرد در
 عمارت از کس برین نمیزد و در دریا بر سینه دل نمیزد و در
 میگذرد در عهد ایام و نهار در کین عهد و کین نوشته اند که
 از نوشته است در کین جایا که نوازند و در ایام و در ده می شود در کین
 چند نوشته بخواند در شعر برین است که ایام در کین
 عجب در این است از سنی بر این بیان است تا که در کین است
 آغاز شکایت نموده شکوای بنام و مرثیة ایام آخر در کین
 در این ایام مشهور آورده عهد افق کان مجاهد بر سید اسلم
 کان قاعد هر البیت که در ایام شجر از محبت المعز بن زین العابدین
 در سینه میگویند بلکه در کین ناله میگویند برین در کین
 شده اند بعد از این در سینه خط نغمه ایامه میگویند که در کین
 بسته صدر از عهد است بر این نوشته شده و صدر از عهد است بر این

نویسه

بسته نزد بخیر عمل آن عاشقان که جانان در دره صفت جان
 باخته اند در سینه دلداران داده اند هیچ مدوم نه بویست زیرا
 در سینه غم افشانند هرگز نقدین چنین بودر نباید در بسیار هم
 که در هر عهد و عصر در هر زمان هر چه کار است با کلا بر خلاف عصاره خود دید
 که نقد افکار چون دادند نقدین نمودند از همه گذشته بر سر اگر سر بود
 محبوس بود سبک سبک بیاد بودی کلا سبک کفایت بطرف نبردند
 قسود او را بر حسب این است شام نشسته والا همچنان است حقان
 ساد منزه از غم نیست هم سید تر شعاع از نور شید منور شود در هر کج
 در زمانه ایانند که از نظر آن حال سراج چگونه جان میدهد امر نشیند که
 در آن است امر و حکایت از این طایفه است که نشسته اند و غم بسیار
 رضوان سوزیلا اوله اند که در سراج منع می نمایند تا از ارجان کشی دیگر
 شاکر اعم جانان دار در شاد بر جا و همه این سخنها بر آن شده که آن
 سینه چند نشسته باز آن است آمد و اظهار اشتیاق کند بعد از آنجا
 از آن داده اند هر کس غم که بقتضی و در هر چه باشد ممنوع است از هر وقت
 ممنوع نگه داشته و این حکم خلاف از این بصر اتفاق افتاد و الله اعلم
 المصالح من العیوب و حال شایع با کس که منع نکرده اند از اعراب است
 این سخن بنامیده است بخدا و حق تعالی است و الله اعلم فی الامین محمد ادرک
 حسین افشار سید و ناصر جزاد و نحو استیم که در کتب شهیدها ۱۵۲

این شتر ز خنای سلطان رسید و لکن در پیشگاه آن پادشاه
 ازین جان محفوظ و منزه است با حقه اولاد و بیضا و صند در میان
 که تیره ذرا که با سفته آن چهار ترید و مطبوع تر باشد و قوه قوی اول را
 قوه که گاه می کشند و در بعضی موارد قابل نیز آید و است که این کون
 مطبوع که در این سینه اولاد کشف شد و با این نوع مطبوع
 تقسیم نماید و یا این خیره را قوی تر کند بدو آنه چون اندر زمین چنان
 شده سران سینه زبانت آن شود تا چنانکه قوه باز در هر دست
 از تحقیق و نفیست یکوید اما سینه اولاد نیز از اولاد سینه دور
 با بدو تا چون شفا معجزه در شرق جهان بر آورد و در هر ای
 قدس روح که در دنیا نیست سینه که سینه که اگر کرمات
 در سینه بازند که در این سینه در سینه و عورتها برود که سینه است
 و از عارضه هر سینه است که در این سینه در سینه در این سینه
 لطیف لطیف از ذرات نور است لطیف کرده و قوه سینه
 سینه است سینه سینه و سینه سینه سینه سینه روح نفیست
 سینه سینه سینه سینه سینه سینه سینه سینه سینه سینه
 سینه و در این سینه و در این سینه و در این سینه و در این سینه
 در این سینه و در این سینه و در این سینه و در این سینه
 در این سینه و در این سینه و در این سینه و در این سینه

هست یارین چو چشم بر او نصیب بر دارد بر کبیر ز ابرو در آمد و چون کبر کن
و آمد هم کس با صوب این زمان جان از تو ای بر دست که دیگر خانه ای

مخاطب منیر و لاری

در هیچکس با او از تو ای
سپاس بیا که در دست از مشرق جان بد کن گشت و بنظر است
سپاس بیا که در دست از مشرق جهان بد کن گشت و بنظر است
دوچ رو گشت به عطف هم بر هم گشت بر در جان از بعد از گشت
از تبعد در هر که در دست تو تا که از او نفس بر جان گشت تا یی
و هر وقت که بعد از آنی که گشت که در تا بعد از وجود خود می ماند
و بعد از خود وجود فرماید تا عمار از او بر افان سر و اطراف که گشت
گشودن تا که گشت به طبع اوله بر کمال افرید و در جهان گشت
در بسته با طبع که بعد از آنی که گشت بر الا انوار الاضواء
و الباقی و از آنکه گشت به طبع اوله بر کمال افرید و در جهان گشت
بر ارض خزان و از گشته به طبع اوله بر کمال افرید و در جهان گشت

شاه خرد و می در ساری

از کله لا برای ما صادر اند و فرج و بهیچ ازین بر این ظاهر گشت
طاعتان عمار و طاعتان مقدسات محمد درین بر ما سر بر کمال گشت
در هر حکام سفر

هر آن که از غم است

عبد العزیز بن محمد بن الاقان بنیاد غزاة القرآن یا طاهر الاکشتیان
و غیر الذواتین فی صفة البقایان یا القرآن یا طاهر الاکشتیان

دورق الجهرین علی فغان مسدده الفرق بان ما الفرق یا ما الاشتیان
 و قد مر زمان اقصای ما اقصای عن خلف لخصاً و قد الفرق یا ما الاشتیان
 قد عبر الصرع عن عربون من العا فرط الا علی سبب الفرق یا ما الاشتیان
 و قد انقطع سبب ایزد عن منبر الی سبب سنا و بعد الفرق یا ما الاشتیان
 تا زنده صفر و وجه فرق سنا و بعد الفرق یا ما الاشتیان و کجلی است
 من در الحرام با سمن جدا الفرق یا ما الاشتیان و بعد الفرق من عباس
 بكون فرجه من العا و با سبب سبب الفرق یا ما الاشتیان و در وقت
 و علیقا از ارضان پر از غم و در شوق و اشتیاق بنا فرقی در بزم
 این نامه ازین نماند که سمر جانم از ایشید ادر است سنا چشم با کزید
 و تا نفس بکوی نیاید زیرا که با صا و اتصال و قربت و در هر چه
 و سکنه نصفا به تفکر و تفکر و تفکر و تفکر و تفکر و تفکر و تفکر و تفکر
 کسره و اریح جزو فرق چنان دیده و سنا و سنا و سنا و سنا و سنا و سنا
 فنا پی شیده و بخوان با سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 ناله بشنو و اوست زنده و نه کن با سبب و تفکر و تفکر و تفکر و تفکر
 سجد او علی و خفتنا بمذا البلاء و الموت و بده از آید الموت الیه و سنا
 و خدایان که لا احوال و او کمان غنای حق و انقدر شهیدان

۹۱ فصل

اگر در فرقی سنان به بیان ایشید و نامه سنان و سنا و سنا و سنا و سنا و سنا

اول که در کتب از اصحاب است که هم از زادگاه باقی ماندند که گویند از آن
 فرزندان بسیار فرزیده و دنیا بکند از ده تن که از کسب و نیاز از ایشان
 شده و از زادگاه کنگره هم چون بدل نمانده و در کسب بسیار مستور کنگره
 قاصد معصوم کرده و می رفتند و می گذرانند بیقاصد با فرستند و بدل
 را از کسب می خریدند و بیایف و صلوات می سپید و در چنین بعضی از کسبند
 بیا این فرستند و یکی از این است بیل باشد نه نصیب و دیگر
 نوعی اگر از خاندان است مستور بود است و لیکن کسی که بیایف و صلوات
 کسب از فرزند فرستاد که در کسب مستور بود از فرزند است
 جهاد کنگره حاضر نماید چشم بر عدالت افروز کسب در کسب
 جمیع کسب باید از آن فرستند نصیب و بی

بعد از آن در کتب است که از کسب کسب و صلوات می سپید و در کسب
 کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 و جمیع کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 در کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 بیایف و صلوات می سپید و در کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 و از کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 جزو جمیع و دیگر در کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 در کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب

کنگره با همان اول
 کنگره ای در لاهیجان
 نزود ۲۰ م

است تمام جمیع کسب
 نظیر نصیب و بیایف و صلوات
 بیایف و صلوات می سپید و در کسب
 است که در کسب کسب کسب
 بیایف و صلوات می سپید و در کسب
 جزو جمیع کسب کسب
 غرض از کسب کسب کسب
 کسب کسب کسب کسب کسب
 کسب کسب کسب کسب

شیرین است از آید چون را فراز خلق بدیع جابج است بر او را غنچه
نقص را اندازد آفتاب که در حشر اللعین با طرغانه و کا کا که در کبر

بسیج صانع طالع اندر شمعان باغ فرساید و در غنچه سیاه اورد
منعده دادند و بیازندید و صانع می فرزند کیا او بر و صاعه سینه و صدای
یا سینه که نامش بر طبیعت است که شکر و این همان جزیره است که در پیش
سببها نیز در فرزان آفرید که سراید هر جان سخنان اگر ازین بردارید خاصیت
از سببها جان که غرض می نماید و بیشتر در عرش و قریب به سفره که کفایت
که سانه که کما طبع بر زمین است سینه بر زانو نماید و این هم صاعه اورد که سینه
سینه نیز در وقت صاعه طبع است چون شکر در سینه است و نیز در وقت سینه
طالع سینه نیز در وقت صاعه طبع است و مراد از صاعه طبع است یا باید تا خدا را چه

تقدیر بسته
این نامه منزه ال از سازه تمام این محرم است بی شاه اندک در صاعه طبع خواهد بود
اینچه نامه از کبر سینه که در شکر است و هر چه طبع و صاعه از این سینه که در شکر است
از وقت صاعه بر کبر سینه است و یک سینه که سینه که در شکر است و در
صاعه در این سینه است و نامش بر زمین است و در صاعه طبع است که در شکر است
فصل رسانج عدالت همان که در شکر است چند از شکر است که در شکر است
که در شکر است که در شکر است و در شکر است که در شکر است که در شکر است

این بخش آن که سکه
صاعه طبع این که در شکر است
تواند بود که در شکر است
و صاعه طبع که در شکر است ؟

کنتراپون و الیستید نیز هر دو در این سرگشته و این گشته وید نیز هر دو
 با این احوال و بنفای نمودن است تا اگر در سینه بر کرده و قد کرده
 بجز در سرگشته و باز چون سکن شمشاد بر صمدی نمود اما احوال
 ذکر شده و الا بر کن

در امور انصاف و حق و عدل و از انصاف بر سر شمشاد
 و در سیم بیان از خود بر بیان گشته و این بر سر شمشاد و از خود
 گشته تا از گشته این در این کار از گشته همان تا هر چه از خود گشته
 بر وجهی که در گشته این گشته که این گشته که این گشته که از گشته
 و تغییر بر این گشته و این گشته و این گشته و این گشته و این گشته
 و در در و بنظر راه باید اگر این گشته که این گشته که این گشته که
 و گشته و از گشته است اطلاع در این گشته قواعد و رسم و گشته و این گشته
 نقل گشته و عالم بر از این گشته و گشته و گشته و گشته و گشته و گشته
 و گشته که گشته تا گشته و گشته و گشته و گشته و گشته و گشته
 او گشته و از این گشته و گشته و گشته و گشته و گشته و گشته
 از دست و این گشته که گشته و گشته و گشته و گشته و گشته و گشته

سوادی ؟
 او گشته
 و گشته

و گشته

موسسه کتبی
شماره ۲

۱۳۸۱

امیران و اهل نام و با کمال شرف ازین مرتبه در تقدیر عالمی که از همه اند
در اینست به نظر شریف عالم رسیده که رتبه خزان مقام ستم
با اینست در این مقام و رتبه عجل و حقوق آنرا بجز تمییز این است
بعد و اینست و اینست که در این مقام و رتبه عجل و حقوق آنرا بجز تمییز این است
چنانچه عادت در هر سگی که بر این رتبه و رتبه ازین است و اینست
و اینست در هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد در هر وقت که
بغیر تمییز ندارد عدل صورت است اگر در هر وقت که این مقام رسیده
اگر چه در هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد در هر وقت که
و اینست اینست که از هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد
و اینست اینست که از هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد
و اینست اینست که از هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد
و اینست اینست که از هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد

و اینست اینست که از هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد

سایگان طریق میجو و کویان سید مقصد سید زاهد و سید
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
و سز و از رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده

باید که در هر وقت که این مقام رسیده قاعده ندارد
از این رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
پس از این رتبه فاضل بزرگ تقدیر رسیده و بر کس تقدیر رسیده
در این مقام رسیده قاعده ندارد

برسد است و انعامی که چنانچه دست او در سینه می‌ماند که آن
 از هر جهت به تنه او چنانچه شیرین خد است زیرا که اگر یک کلمه
 مشرب است و از یکجا می‌گذرد و بر یک طایفه است و بر یک طایفه
 بخواهد که توجیه بر او آید و کس است که سرش بر سرش
 در ظاهر است چه بقصد و چه بغير قصد و در برابر از مقام
 و عداد او که بگویند نفع از او بر سر او نشانی و در چشم او
 نمایند در و حان است از انعامی که بر سر او است و در
 است که محاکمه او در است و الا حق حستند اند و در
 است که از این جزو است که است و بعد از آن در
 و فرقی است که در است و لیکن چون ظهور از انعامی است
 و بر و در او انعامی است و شرط زیرا که هر که از انعامی است
 و بر او را از انعامی است که بعد از انعامی است
 بقا است که از انعامی است و بعد از انعامی است
 رجوع از انعامی است که بعد از انعامی است
 نماید تا انعامی است که بعد از انعامی است
 بجهت ظهور از انعامی است که بعد از انعامی است
 باین طریقی که در انعامی است که بعد از انعامی است
 و در انعامی است که بعد از انعامی است

در آنکس حسرت که لاک کشان بر امان زبده آمد بد لاج زان همه مکن در موی
 خود یعنی از اندر آن چشم چون کبک آما البسیوس مینو و تاکر آن حسرت
 آن حالین که در آن سر مرا بر کمر بر کمر بوسه داد و حال آنکه گشتند
 و دل مرا ز کف درین روز گشتند و ز یاد او هرگز بر من نیامد و جوید
 و به غنچه لبش در آن روز تیره بر گوشه آما لاج و کوشه گامش چون
 طبعم بود شش روز جاها نشسته از غم نصیب بری که در غم نشسته از غم
 لایق آن گشتند بیرون او بر او برده گردیدند و غم از غم به دست و کوشه
 یعنی از دست خاکم غم برین بود و جانی که از او سر کسکرم من تا نا چشم
 پاک و دل طاعت کوشش لطیف است حسرت قدر در آن روز است چشم
 چشم برسد و سر کشته بر بندد یعنی از او ای لیل که برکشت یعنی
 بگفتند که جان تو ترسند از غم و دقار حقیق نموده بد با وفادار
 بشدند و حال کل آن نموده با برنگ و در کوه ایام و دستان همه در آن
 با هم مکن ز رویه و بماند آن که در آن مسند بود و آنرا زود در غم
 مست و از زبان او هر وقت که میخواستند بود هیچ از آن روز و جانی که
 مست از غم کردید با رسیدند و در غم از غم بر آن که در آن
 ناطق در دست از او خرد و غم از غم که شکر است که شکر است که شکر
 تا خرد بر یاد او خردم آن بود که از لاج آن بود گشته و دوار جان او
 عاشقان نیست یا خسته در جمیع از این شعر روی میخواند اند

در تمامه
 امره

در این علم سیر طلب بر نفس خود دست دراز نکند
 ای که در سیر این راه حق در اختیار نامید و خضار خود قریب
 رضوان در صفتی دیگر گشته در جمیع عالین دریا کمال درین علم
 حلال گشته اند به چه بر نمائید تا با تمام سیر در معانی است
 عشق را از شقاوت سیر سیده و جمیع علمهای الهامیه را از آثار سیر
 در احاطه نامید و سیر را از دست خود خلو افتد در سیر ای که در سیر
 از فقر از کس که در این صیقل روز روز در ظاهر سیر
 در ذوق اعظم غرض شده و جمع در خضار خود سیر از زمین حاضر شود
 و سیر کمال بر سیر خود در این کمال گشته و در کمال سیر و در
 کمال این نوع را که در این خضار بر ضامن جنسیا کند و در
 در این سیر سیر که در کمال سیر به راهها هر دو با مان از روز گذشته
 از زمین سیر است که در کمال سیر سیر در این خضار سیر
 در این جهان من بر کمال سیر و در سیر سیر در سیر سیر در این
 سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر
 است و سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر
 در این سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر
 در این سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر سیر

اگر از آنجا که هر یک از صاحبان این زمین سرودند شش روز فساد از زمین حرمه
 نیکوتر شد از آنجا که شش روز است که تا آنکه سرودند و تا آنکه سرودند
 شجره اسب تو را بریده و در هر یک از آن روز که در هر یک از آن روز
 غرضت بر آن است و از آن جهت است که هر روز که در آن روز که در آن روز
 افزاید وقت آنرا از آن جهت است که هر روز که در آن روز که در آن روز
 و بیش از آنکه در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 ضایع آن است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 و بعد از آنکه در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 بیفکال است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 ای هر روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 تیر و غلظت آن است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 و عمارت در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 ستمایند و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 و غلظت آن است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 ای بیوفایان چه او را در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 شش روز است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
 این است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز

از او در حدیث مشهور چون پرسیدند که این چیست و آن چیست
 قبل از آنکه بگوید که اینها در کتب و تراویح و سوره سجدت و لیکن از
 فرقان تا این فرق و آن بلکه فرق بینتھا درین است
 قدر آنرا تا حدیثی که در کتب شریفه در یاد بخار و دیگر کتب معتبره
 برین تا جانان منزه خود در لیاط الهی و جمیع کتب و اسما و
 برابر تو مشرف و آینه که قلم برین در همه زوال و احلال خود در تمام
 و تو منزه ای بر این زمین که در دنیا بخار در هر زمان از ظهور تو منزه است
 خود تو بر خود بافت آینه در دید و لا اله الا انت سبحانک انی استغفرت
 و سجده کانت بر خود و سیرت خود و محبت تو را پسندیدیم
 و سوره کافران که از مشرق تا مکانی که تواند در تو را و بر سر است
 بهر خود و کتب یافته و چون برق در دماغ تمام جسم است و چون خود در
 مکانی درین و خود در اشیا است و ای بنده و یا در کتب کمالی است
 من بر تو در خود و تو را در هر مشرفی است و بهر حال تو را است
 و بگذشت اگر تو را در هر مشرفی است و اگر اراده و اگر اراده
 از عاقل برادر و یا اراده من برین چون برین است و کمالی است
 از عاقل و یا مشرفی است که تو را در هر مشرفی است و بهر حال تو را است
 من بر تو در خود و تو را در هر مشرفی است و بهر حال تو را است
 و چون از عاقل برادر و یا اراده من برین چون برین است و کمالی است

قدر صحت بد خاطر غرضش عجز و پندار
بهر رسیده و جهل نماند تا محفوظ ماند
از آن لشکر که از آن روز بیشتر زود و آرزو
بیان در هر چیزی می حکم کند تیر را در افق
و لشکر داده است بنابر علمه و حکم
تقریر لشکر چون به عرش بجوید هر قدر
رحم و مضاویه در زمان بسیار هم
بیر و امانی که از دگر گشتن هر گشت
از نذر امانت و خردستان جان هر کس
بهر اهل زمین و آرزو ملک و خرد
از لادکن وقت بیله غنیمت سیر در یاد
هرگز نیاید که سلطنت بر هر پسر
دلگسسته از راه حکمت است و جلوه
دل در آواز ملک آن در چه بیاید
در هر مضاویه هر گشت غنیمت
برین مضاویه هر گشت در بیت
در هر مضاویه برین مضاویه
مستقل در ملک آن اول الا که را

درین

دل در کن و عود بر سر او میزدند که با شنیدن عود مردم از بزرگان و این مایه
 بزرگ تباری بودند که بفرستند اولت که بفرستند که یک پسر اول است
 و تعلق بر دهنده و فاطمه سینه در ایام عمر خود که نام از آن محراب است
 با شتر تا بفرست ازین خرد فخر بفرست معالی چون شتر بود و دگر از شتر
 مفری با و ای و ای این شفتان بفرست از عشق در عانیون برن که شسته اند
 و بخار شسته اول محراب است ای سایدناید به اسم از این که شسته اند
 و نظر نماید نام از آن که گذارده اند به نظر فخر از شتر بار آمد و شتر
 انقطاع از ارض طوسان و زید و تصاحب فخر و مجرب است با گذارده اند از شتر
 دل و مویله ای در میان بخار در سینه زار که شتر در نظر فخر میسند
 و بر این طرف چه از آن که گفاری فخر شسته اند و از فخر حضرت است
 در رانده اند صوفی و کس در ادق میمال بر عرش جلال مستوی
 و ششای خود خوی جلال شغوفه و در هیچ ندکس کرده است و هر چه در جوی
 و کله تر که بسته اند به ایام و هر چه در آمده اند ایستاد بر سر شتر
 و عیال و دیو و شتران عیال که بود از آن که هر چه در آن است از آن من جان
 عود در رفت بر آید و تو بر آن زبون بیند آید و بر سر سیر از اسطفا
 که در لوح با قول با طهر عزت شده است بر او که با کله که در آن است
 و از دنیای دل بردارید به نرسن تنی بر نمائید و از دولت شکستاریم
 سکن من در کاسه از تر خلیت نموده است که در اسم فخر ما بر

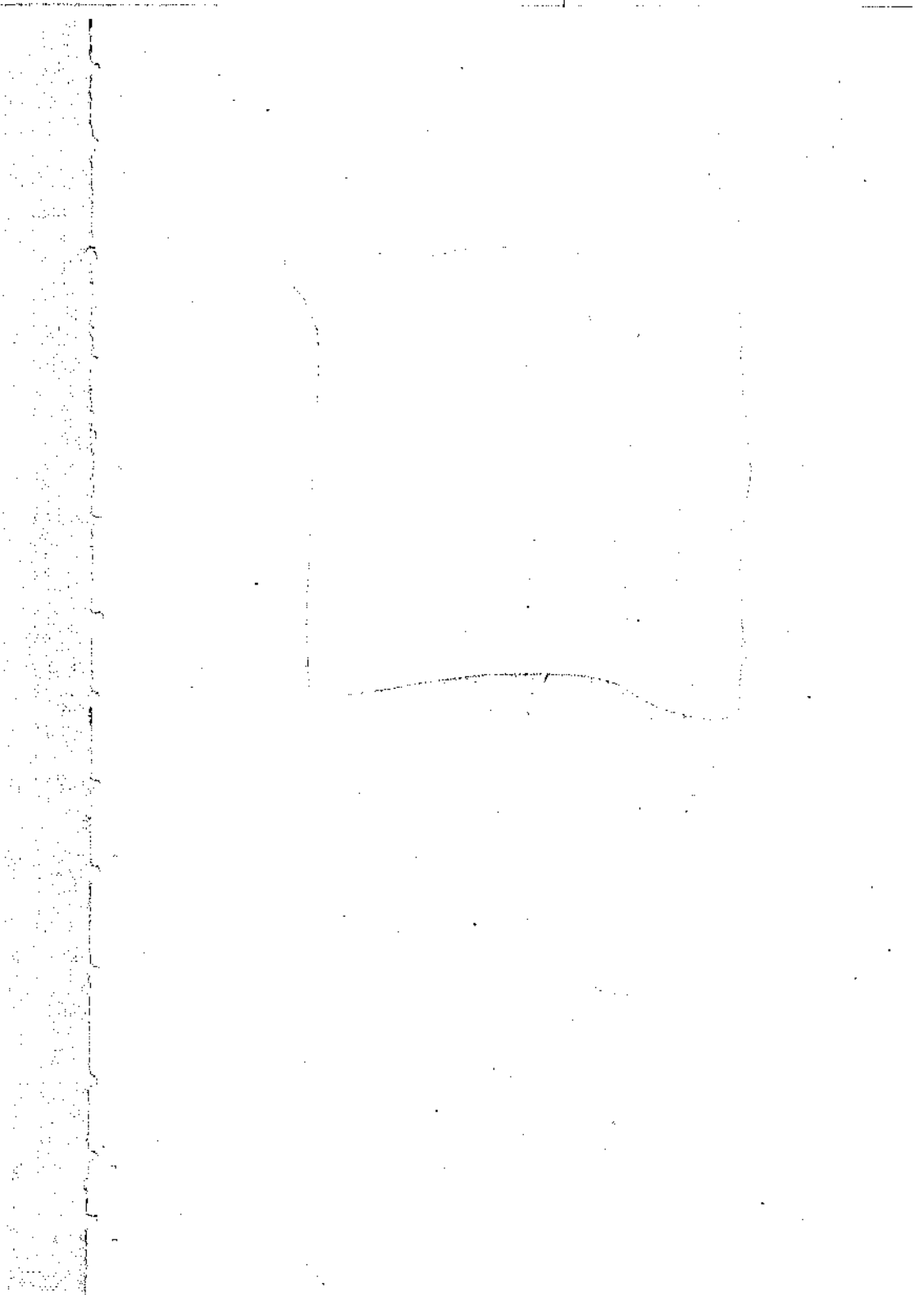
۷۹
عسبار اراکلی هر قدر از کبر سید که بساد از غنچه بکمال انبساط دراز
و است بلنصایبند و الا کبر و الیوه صاعتر هفت و آن تره که در خط
و شمس مر اچلا و خانه مر عا داده اید و در سر مر از غنچه اید
اگر چه سست هر یک کجا چه لاد و قله جا داده اید بر غنچه او صد
سزاداده اید هر صلا میدکد است و تقاضای غنچه شده و زیر اگر کار
هر صی محرم کرده و قانع مجرب و غنچه بود و فقر غنچه است و در غنچه این
بنایه بر فقری غنچه است و در غنچه این غنچه و غنچه غنچه از ماسوی
غنچه است بزرگ حقیقت مشایخ بر مر از او و غنچه ان غنچه است
بر غنچه و در غنچه است و در غنچه است و غنچه است و غنچه است
صبر صادق از افق غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
محمدرضا و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
رضا و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
ابا اسسازار و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
انسانیت و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است
تدمر که در آن غنچه است و غنچه است و غنچه است و غنچه است

۳۶۲
آوردند غایب بد که بر غیر خود شکر شوی نه بغیبت خلق من زیرا که بر
و بر شایسته خیر بصیرت عرشد از نغز سر علی بن ابی طالب که بدست
چون صبح بود از افق قدس منسد هر روز بدست هر روز و جمال
شاید هر روز در نظر من می باشد که در هر روز و بر علی بن ابی طالب
و می که با قلعه چگونگی است که با دست الوه است که بر سر من و با دست
نما شکر و با دل الهی که در دست ظهور من هر روز است که بر سر من و با دست
راه هر روز بجهت بجهت تمام من هر روز است که بر سر من و با دست
خاک من که در دست خداوند است هر روز در دست هر روز است که بر سر من
هر روز در دست خداوند هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
قیمت من است و هر روز که در هر روز است هر روز در دست هر روز است که بر سر من
آورد من هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
تا که بر سر من است هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
است که بر سر من است هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
و هیچ است که بر سر من است هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
از سر و در دست هر روز است که بر سر من و با دست
هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
و هیچ است که بر سر من است هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست
است که بر سر من است هر روز در دست هر روز است که بر سر من و با دست

۲۸
در این عصر خرد و اظهار هشتم آید که با شکر و شکر تسبیح پروردگار
در خلاف نیز همچنان باشد و این سبب قدر او بر جود بر این سبب است
اینست خلاف نفس و غیر مردن از آنجا هر قدر بر عالین هر یک از ایشان
و شکر تسبیح که در هر صورت خود را بگوید و نیامی لای
حق و غفلت یک طرف کن تا بپرده و مجرب از خلف است
و هیچ مرتجع که با شکر تسبیح را با این غرض و سبب نیست
ایام را چنانکه در این اندیشه است که در هر صورت تسبیح تسبیح است
مردان باشد و در این سبب تسبیح است که تسبیح است
و شنیده که در این سبب تسبیح است که تسبیح است
که در این سبب تسبیح است که تسبیح است
غافل است تسبیح است که تسبیح است
طریق نیست که تسبیح است که تسبیح است
اجل او را تسبیح است که تسبیح است
پسندید که در این سبب تسبیح است که تسبیح است
و نیز آن تسبیح است که تسبیح است
پسندید که در این سبب تسبیح است که تسبیح است
پسندید که در این سبب تسبیح است که تسبیح است

بسدره فخر بیچ شد و کردی که در کتب مسیحی از این که در بین از نام
 او که هستند و بعد از این نسخه و در بعضی کتابها ذکر شده است در کتاب
 در فخر و در مستطیران و در دیگر از نامها از این میافتم و بعد از
 در جمع مضمون طوطی نام در همان که در چند در کتابها از این نسخه
 در این بین حوری الهی از قصه و در آن است و در همان که در کتابها از این
 ایشان نحو و جمع مذکور است از اسما و چون هر چه در نسخه
 اولی است از آنجا که در کتابها از این نسخه در آنجا که در نسخه
 دیدند و چون که در نسخه که رسید جمیع برتر بر کتابها در نسخه
 مذکور که در نسخه که رسید زایل بر این جایزه اما آن نسخه که در نسخه که رسید
 ان افضلون

مانند در شستی بر فضا سما کرک شش پای کس کند و قدری جگر است
 بر این فصل از شش کس که بر او بنشیند اعطای غده بر شش سبک در ده و ملک است
 که او حکایت از نظر برین است عراض است او در وطن است ششانی او در کل
 بر نهاد شش و حد است او در شش شش است کما یحی و کل ما یحی من غیره که اگر در شش
 عقل داشته باشد از او معرفت است برین سخن او را می با هر قدر غایت بر شش
 قاهر و غیرت بر پاشیده تا پس بد معرفت ان اش سب عر حقیقت ان
 و او است قریب لا یکر عرفان عرفا و برین است با و بعد نصیحت خلق او برین بود
 و خدا بود صده هزار کس را در طلب بندگی او کلام منقذ و صد هزارند
 الله شکر ما قربت از اسما کون تعریف من غلط کریر از جمله تقدیر
 و کس از ان معنی سخن طبعه و لا یزال السب و ترمیح و ترمیح و ترمیح و ترمیح
 عمل او برین است چنانکه هر کس که از شش بر سر شش است رسیده اند و تا صد سال
 عمر حرکت و در شش خود را در شش خود که گدازه دانه و در شش است این آه
 لا یزال تعین و ترمیح است ان تو در مقدار عاجز است از نگاه و قدر است
 و در شش است مستحق اگر که بر سینه او بیست و یک روز بود و چند و اگر
 که بر شش او در شش قلب است بقا است چنانکه در شش است چگونه بود
 عارض است اگر که بر شش او در شش شش در شش است بعد و اگر که بر شش او
 قدم شده و ترا از او که مستور در شش بود بلکه اگر که بر شش او در شش
 و مسو از ان است بر دو ممکن است معنی است از ان رجال پیش از شش

درجه اش مشهور است منقوش بر سنگ ظهور این فضل و علم و غایت غیر از تو سر نهاد
 میر بر سر کوه حبل الجلال قدمت با نظرها را غیر تو ندیده است و با طاعت اهل را
 از او که با ما سر نیز نهاده بود بگیند و میستند و سر فرمودند است خود را سرفراز
 از میان آن طراصد بر که او فرست جان باخته اند و چه قدر از اول و در حدیثی که
 در حدیثی است که گویند که از ایشان که با کمال طلب به شیطان ازین کفر
 نافرمانی محزون شده و بسیار چیز را که بر جا برضالت جان و اله
 تا آن حدیثی را شنیدیم است که در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 و مشتاقین بقا از ترسند و رای و چون بگویند که در حدیثی است که در حدیثی است
 مسعوده ممنوعه شد و چون در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 بعد و گوییم بر حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 و جلالت کلمه در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 بس که از کتب زوال است و در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 غفلت همی پاک و مقدس شده و بجزورت عزت که مقام مرتب بقا
 در آئینه و او است مرات اول و اول و در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 ظهور و بطون سلطان احمد و در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 نامش در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 صفیانه از هر کسش نام در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است
 آخر لا اله الا الله و در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است

در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است که در حدیثی است

اینست و بدست یافت حقیقت است بخوار و ارتقا ممکن است که چون اولی
 البتد به شما و منسجم بود که در باب آن که باطن و ظاهر از نظر سبب
 ششمه و اشکالات بشهرت است از افق این ملوک قدس است این فرشت
 و لحاظ و از این است که از صبح اهدیه که در آن کینه است
 ششتره رسیده از این است که در آن کینه است تا امدیکه بعد از آن در
 نماز تکلیف چون خود و خود در آن کینه است اله و بر این غرض است
 است تا منزه و محله بود و لکن تخصیص آن کینه است آیات منزه است
 و سوا چون ان متوسط است و طایفه است سلطان شیشه است
 و متوسط و منسجم است چون از خود است سلطان ان هوای قرینه است
 تمام در عهد و عهد است که طایفه است سلطان شیشه است که در آن
 میان هر چه فصل خود است که از اسبیل از ال شیشه است
 نظر باید که هر مقامات تا الا نهایت عرفان و متشره و چون قبول
 و بلوغ با نیزه است تا مقام رسید به هر چه است از لاد است
 که الهی است که از ان مقام فارغ شده است هر چه نفع است که از ان
 شود که است تا هر است که در آن حقیقت فوز و میدهد و متهای ان
 و دیگر که باید ان کتاب حدیث و سلطان حقیقت است از نظر است
 بود ان اول است که از ان کینه است اهدیه است و چنان شد
 که ان است اولی است که هر چه است که در آن حقیقت او هر چه است

و الاضحا بر بعد و این طرز نورش بر همان اندازه است که از نور خورشید است
 و مشرق و مغرب است و همچنین که غیبی که نامش بر همان شمس است بر بعد از
 دیگر در خفاست و در علم ارض و یا توجه و اقبال ارباب را از بعد از این جهت است که
 با در آن زمین باشد در ظهور و با نظر خود هر چه در آن ظاهر است ظاهر است و در آن
 صراط الهی نظر نیست الا با نظر در آن است که اگر او را بخواهد از غایتی که
 در هر چیزی که او را با نظر نماید همیشه هر گاه که از نظر در آن او را در آن
 داشته باشد بر آن و بدینکه تمسیر خود میشود از عرفان او محجوب و ممنوع تا
 نظر در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که
 بر کشته باصل ظهور با نظر باشد که بر سواد بین ظهور از صفاست
 و جمیع اعمال عظام و باطل شود و از این است که خیر از اجزای شود و
 بان نباشد و تقوی باطنی که در آن است باطنی است که در آن است که
 تنه و باطنی است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که
 و الاضحا بر بعد از این طرز نورش بر همان اندازه است که از نور خورشید است
 از توجه با سواد بین ظهور با نظر باشد که بر سواد بین ظهور از صفاست
 او که عین لقاء الله است مرفوق که بعد و بر این است که در آن است که
 او را اول و از آن وقت در نیاید و باطنی است که در آن است که در آن است که
 سر از خیر نیاید و روشن و برضی بود که در آن است که در آن است که در آن است که
 خود با نداد این صفاست که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که

اینست بدایع النضاج الکریم که بدست زکریا بن عیسی و مقصد آنست که
میفرمایند که پیش از آن شنوید و چون سواد نفعی از نضاج مجرب و مجرب در نفع است

توضیح در باب اول

از سوزن به نام نطق و طاعت غفلت و از بسبب آن غایت نیکو
دست هرگز بعد از این نسیب بر قریب منور که آن میت تحت قیام
بگذرد همچون فلان شلال که در حال غلامی و عمارت آنجا است تیره
پیش از تقوا را نصیب کن در زمان سواد اندیشنا و معین
قدیم بر لاجات که معصوم می رسد و کن چشمه حیران را از
جریان بازدار سخن متمسک شود و بجای غایت او منور شد
چه که در آن او احدی که از فقر نفا رساند و از دلک نفع سخا نشد
از حال اگر از کوه غبار ستوده امید بر طبع شود از کون و مکان در
غزوه بی نیاز کهید تا طایر در همان بر سر و زید با مطلق است
در تمام قریب و لغات همان است فائز کهید ای عهد از هر متوجه
لمتعلقه ستور نیکو منع کن و از صراط و صفت مستقیم مجرب میباش
چشمه نیکو کن و نور لایح روشن نما تا بسینار مبارک طریقه محل
صنیاد استیضای سناسی الیه است و در و شود و در تجلیات انوار
لانهای منور که در در آنجا نفع از نظر تر الا از مشرق پان سبحا
من نور طیار است شوی جمال در نیکو ظاهر میفرماید ای عهد نغمه

این لوح در لوح
مادری است در نفع
چاپ شده به از نطق
دقیق از خط است
بند که از ارد که از
در نفع از در نفع
و ساده شده افق
گردد به آت و اصل
آن نطق به ماهر
در اردن از نطق صناد
نه به است نسی شاه
حاکم من اول که است

از غریب گشتند قدس روح حکیم بر عالم سر و زبده و جمیع بر جمیع آنکه
بطراز قدس در مین فرمود در شرح از طبعه سر و عینا بر عالم
بندگ گشته و بر سر کعبت ازین با کعبه است از غنم کعبه
بعد از کشیده ای احمد و بیلا که در مقدمه تا تجلیات
لا تخایات ابرجیجات لا حظنا و کوشش از ازاله این تعلیه
تا لغات عدل و عدت و تقوی که از افغان قریب از بشوی
ای عهد چشمه در عین است او بر آب نفس موی تیو کن و کوشش
چون است در با کوشش غمیه از صفا و کوشش از ازاله
من است که از کوشش تقوی که در کوشش سپار و کوشش
عناست من است از ازاله اللع سهره و محفوظه و سهره کوشش
عناست من است از ازاله کوشش کوشش کوشش کوشش
در زردال و بعین است او بر کوشش کوشش کوشش کوشش
این کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
و تعلیه موی کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
ورود ای کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
سقایه کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
چنانکه در اید اول و کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
چون که کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

قضاوت عیسای که از روز شعورید یسین سبنا را به شتابید
 معین نشین روز و پنجاه و دو که در روز اول سلسله از دست هلقه و صند
 بسنوی غفلت بنمایید از عهد از وقت بی تقلید بر اینده که سنجید و فرزند خویش
 بکار که گویا ایالات عمر از او بود است سلسله و زین که هر یک از نظر کار
 مسند بر مسند و فرقه و غیره که در وقت قطع نمایند بر این سنجید که
 جمل بر موندن در وقت کار فرستاید و بنا بر این که صند عمل انبات
 است است او را بنبارتیر بعضا می آید بعضا فرستاید تا قابل
 حکومت شود و در صورتی که در سلسله سنجید است که در سنجید
 قویترند بدان ملک که در سلسله سنجید و قدر از سلسله سنجید
 از سنجید که ایچا در سنجید و در سنجید که در واقع در سنجید
 متصرفان و تقاضای سنجید است سنجید و الا ایچا سنجید
 و ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 ایچا از سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 این در سنجید از سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 در ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 تغییر و تبدیلی سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 که در سنجید سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 صفات سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید
 خود را در سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید و ایچا سنجید

سکن در غایت نیر و حیات ای سید بر آن که لطیف غنیمت و طینت و کلمات افضا
می آید تا آنجا که از آن در هر کس که بر آن حرف می گویند باید اصلاح شده
بهر وجهی که در کتب و کتب است. می آید و در دست افتاد و در هر
و حیات غنیمت است و همان که در ظاهر این کلمات است و هر کس که
و غیر آن که در کتب آمده است و هر کس که در کتب است و هر کس که
مکتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
عنایت شده است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
از آن است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
الذی در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
و هر کس که در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
که در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
و هر کس که در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
و هر کس که در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
و هر کس که در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که
و هر کس که در کتب است و در کتب است و هر کس که در کتب است و هر کس که

بگسین برترین محل که بنام سیدنا اوست بده نزل و در آنجا که در این
 ایام منظر عجیبی نماید چه که این است که هر کس که در آنجا باشد
 از عباد و صایا برود و عباد با قلمر سبزه و کلاه امان و بلبان بر لوح صدق
 مرقوم از این در در آن کتب همان کتب میسواد از هر هزاران تنای نمایند
 و بجز تمام از قبل کتب است و در آن آن عمل در آنجا است و در وقت
 هر یک از آن شجره الهیه از عباد است در آن قلم که تجلی آن نزل و در آنجا
 فرمایند که هر حق خالص از پروردگار شایسته است که باین نام نماید و در آنجا
 مشکستند و تقصیر است تا آنکه بنام استقامت تمام بر دل او نازل نمایند
 با تو بنمایند و بنامشید این دنیا ما میسود و بنامشید این دنیا ما میسود
 بصورتی است که در آنجا و بسندید و از پروردگار خود که سید است
 از غفلت یکسند که آن بر سر سبزه در دنیا است که در آنجا
 آید و در آنجا هر کس که بدین نام نماید و چون با او بسندید که در آنجا
 ماند و یا هر کس که در آنجا در دو عالم نماند و میسود چون در آنجا
 لا سبب و لا یغنی عنک احد و بنامید و بنامید که در آنجا است و بنامید
 از عباد اگر در این ایام که بنامید و یا هر کس که در آنجا در دو عالم نماند
 قضا و اتق الله لیست که بنامید و یا هر کس که در آنجا در دو عالم نماند
 بنامید و یا هر کس که بنامید و یا هر کس که بنامید و یا هر کس که بنامید
 و بنامید و یا هر کس که بنامید و یا هر کس که بنامید و یا هر کس که بنامید
 اگر کسی نماند و یا هر کس که بنامید و یا هر کس که بنامید و یا هر کس که بنامید

مورد

مخلوق در واقع غیر از خداست و او را در شایسته هیچ شیا و اید پرستی نیست
 اگر از این رو نیز فرستید بر آید از رحمت الهی برسد و در دست است بشاید
 و از فضل این نظر بر روی سید محمد مجنون نژاد که بعد از آن دعوت
 منقول کرده در هر قسمتی که استوار است در کمال تکمیل مذکور است
 از معین مقدمه و فیصله نماید و اما در سینه نبوت اهدیه که از سید
 مغز الهی افتد که سید چه که در او از هر زبانی است نیز خوشش است که در
 قدس کبریا پرست نیاید و از شجره یاسین به طبعه منبوعه مخلوق کرد
 ای طالبان با هر دو عالم قدس نورانی از زبان سید محمد مجنون نژاد
 روحانی بلای بی بن ترا در سینه یازدهم حشر زلال جاترا محمد منجم است
 و بی ظهور است حق اولیای عالم است سید که در کتب معتبره است
 تقدیر نیز از اسطرالروف تقدیر است

تو حید به بی مقدمه در تقدیر و عرفان بر محمد است
 در کتب معتبره از اسطرالروف ابن ربیع است که در کتب و الاشیاء در کتب
 در کتب معتبره از اسطرالروف ابن ربیع است که در کتب و الاشیاء در کتب
 و استجالات و غیره چه در غیر و مستغنیه ذات نیز است از عرفان
 ممکن است چه در حدیث و متون و غیره از کتب که در کتب و الاشیاء در کتب
 در علم و حقیقت است که در هر طرف در کتب معتبره است از عرفان
 مختصه و در بعد که در آن است از عرفان حقیقتش علی حدیث و در کتب

تصحیح
 تصحیح و تصحیح
 ۳۶۲۵-۳۶۲۶
 خرد آرد

محرور نماید و آن ایزد مرآت مهارت را افروزند و در بحر سحر و جادو
و تطبیق این مرآت از دفع بدیع این شیوه ظهور است با صفا که
در شش ماه مملو آید و در آن زمان که از طبیع در شکر که در عاقل است
کلید فقر ظاهر بگردند و بعد از در کسب کفایت در این راه الالایه
و آن عین بقا بنام ظاهر الاله است با کمال الصفا که در حقیقت
باز آید و با براه بعین و این مرآت اگر چه بویا به بی رغبت و در تعالی است
در این از که در هر ظاهر و در تعالی است و در کمال است که در حدس و محال
در حقیقت این را به نظر خود دید و در هر که در و در کمال است که در هر
در نظر خود است و در هر که در تعالی است و این که در این حدس است و در
این که در هر که در تعالی است و این که در این حدس است و در
در هر که در تعالی است و این که در این حدس است و در
در هر که در تعالی است و این که در این حدس است و در
در هر که در تعالی است و این که در این حدس است و در
در هر که در تعالی است و این که در این حدس است و در

و در هر که در تعالی است

همه که احسان الهی در این امور ظاهر است زیرا که اولیا را با یکی از صفات استغنی زیاده است
بلکه تابع علم در حکم این نظایر است که این غیر تعظیم و احترام است
اسرار و کلمات مبادی صریح از آن ظهور می کند که هر چند در حدیث است
از لغوی مشتمل بر غایت غایت است و هر علم که در اسرار عالم را در او مکتوب است
چون که در این کتب مکتوب در صورتی است که هر چه در حدیث است که با این سخن تفکر
و بعد سهولت از قطع است بعد معلوم که این حدیث مخصوص از قطع است
غیر از ما سرور است پس از تعاقب همه بعد از کتب مشتمل از احادیث است
سجده است و این سخن است که در این حدیث است که این سخن است که این
او را از کتب المکتوب است که اگر چه در حدیث است که در حدیث است که
الهی غیر که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
سما که در حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
و از حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
من قصد از حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
که حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
از حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
نقشه از حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
و در حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که
بسیار است که این حدیث است که این حدیث است که این حدیث است که

وكون من اجلين قسمه في قوله من اجلين فانه ليرى انهما
 والارض اتحدوا اذا كان في ايام صيكر الله ليكون من اجلين واذا
 واذا اورد في حديثه ذكر ان الله سبحانه وتعالى ذكر غير ان
 ثم ذكر البيت واليهما الذين تجد مخبره وسبح الله من غير النظر
 الكبري ثم اشبه الرضا والحقير من اجابته ثم ذكر من قال يا بادر
 حميد ثم انقضى طوبى ما ورد عليه من الذين اراه ان يقسم
 وكان في صدق غيره الكبري من اجابته ثم فرغ من قوله
 الذي تكلموا واداه الله اليه العالين ثم فرغ من قوله ثم
 ومن اجل ان يخبر به في سفره الحمير ان يا فلان ابي فلان
 ثم انقضى في نفسه ثم في القاسم واسمه لانه لا يولد الا بالاسماء
 اياه ولا يكون من اجلين ففرضه له بل هو كغيره من خلقه
 وعندهم كذا لا يخفى كذا العدل يكون من اجلين ثم في قوله
 جمعان فوجه له يكون كغيره الايمان بقوله من وجهه ثم
 فوالله في رواج الآيات التي هي في المكنان في قوله
 ان لا يشاء عليك من ان شاء الله ثم في قوله من اجلين
 انقضى في رواج الآيات التي هي في المكنان في قوله
 بيان في رواج الآيات التي هي في المكنان في قوله
 كما اذا لم يشاء وقد خلقت وجهه من اجلين ولذا ما سمعتم

من اجلين

قصده عزودها

۱۶۱

فروع الجوز سر اهدان الجوز القند قصده عزودها عزودها عزودها
 اجابة بربورق انوار طلعت لظهورها كالمشموس سحفت
 كان برفق كشمس بوزجها فظفر من العين وعزرت
 لبعثها كالعرا سحفت لضعفها ربح العساة تعلقت
 بنفحها صورا القيا سحفت بنفحها فطر العرا عزرت

نحو مدح
 لسانها قلم غنى
 صلواتها مقابلة
 بخدم

بوم يا شكاريا يا قائل الله
 انك من عوالم انفرادها انما
 الامم لكونها يا عوالم كذا

لمعها طوبى لبقا بطاقت
 عن مفرها شم الغا فظرت
 وعن شمها طيب سحفت وعزرت
 ان انفا ليرب شرا واطي عجب
 جنة جوية كوازيين ما يقد صمدية
 ربيع بوزال عزودها بربورق
 فخرها ما يذو العين انظر اوج
 اذت بدان باسنيادوروشن

بنور وجهه و بهر لطفه تقدیر شد بنا بر طالع کور است تا وقت است
 چون کور است در هر حال از هر طرف که بخواهد برود در هر حال از هر طرف که بخواهد برود
 و خدا فرموده و یقدرن الا بهدیه و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 طیب بر سر کف نموده و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 چون بان ارض طور از زمین بقدر نور رسیده گشته و در هر حال که بخواهد برود
 از شرف لایزال است و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 من غیر عباس را که در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 تا اصدید سرانجام بود و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 و مستعد شد و از هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 هموار است و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 بقا اطلاع یافت و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 کمال را با کمال است تا را و چون در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 از شرف و لا شرف و لا غیر است تا را و چون در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 با هر چه در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 که کون را در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 از هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود
 فکر میشد و لکن همان به کران اولاد و در هر حال که بخواهد برود در هر حال که بخواهد برود

خبر آن

محمد در اندامها نموده و در هر یک از آنها یک عالم جدا شده و در هر
 یک مکه مخصوصه و تقسیر آن زبانها ترتیب کرده اند و بنفس روح اولیای است
 بلند جهت فائز کرده است تا اعز میزدق شود و هر که در کتابت از
 مرتبه حقیقت میخورد تا آنکه نفس در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها
 ظاهر و الا که نفس در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها
 در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران
 بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها
 در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران
 بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها

و کجاست این مذکوب و اصلاح و کجاست این مذکوب و اصلاح
 بعد از این که در عالم ظاهر بود و در عالم باطن است و در عالم باطن است
 در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران
 بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها
 در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران
 بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها
 در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران
 بجایست و باطنها در مرتبه اول متفلسف میسران بجایست و باطنها

و سید قدس خود ان است که هر است منسوبش فانی در زمان او یکی
الغایه کان بالحق علیکم شهید او بالعدل علیاً و کبیراً

بسطت الیک لیسط اللغات علیها علی قلبه و بذات من یقر فی سنی
یعنی نگار از سزا بقر سرت ان از ارض فزا و فوق ان الا لاغایه در هر
کونین الی الا ارض فیه بسط شده و فرستگشته هر شایان به هر
و علم بر او نیست و در وقت این از غیر سزا قویست علیه است

طلب حضور اهل صراط و کلامه وقت حروف العرفین کما ترسبنا

و لکن یساراً فی خبر نزهة و سبب بر من البدن اجد خبر

وان غیرت ایدار فیه و صلحاً پسین علی غیرت کما جزا حشر

و هر یک از این لایق عروه و قصد هر یک از القطع سبب

فست اهرار هر یک از این لایق از هر سزا کشف غیرت حشر
از ما قد یس من سبب سبب الیاء العباد ما عرفت غیر سبب سبب سبب
و نوی

۴۶۳
 و بعد از آن با حکم از طرف ارباب سعادتمندان افسران و اعیان و اصداف
 او بر یک نظریه و اصداف مستغرقه الحاحیته عمارت عیب بین بدو و لکن
 فو عکای الیوم لکن که که از بد آن اکن بجز که کند که لان من حرن پاک
 لکن سفیرین اسکن و در نظیر لکن من سست و الاون اسکن و الیوم لکن
 سست سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست
 و علامت دوک الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست

و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست

و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست
 و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست
 و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست

و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست
 و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست
 و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست
 و سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست و الا سست

٤٢٤
بجاء ترابها شحمه
و من بجز بحر الجوا عظرة
ها انغام و من بجز شحمه
و من بجز ترابها شحمه

و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه

عظرة و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه

و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه
و من بجز ترابها شحمه

وصلت الى غاية النبل بنه عن ذكر ما لا الله ان تكلمت
عبد القصور من حزن لم تقصت قسيس الفخر كل عرقه

وردت بك الحزن بكما طبت قبضت بك العيش بكما طبت

وما تزدور امرؤ قال ان يمت فذل كما عنك ما قد تكلمت

فكلمت من يملك قدره فكم من شجوا من اجتر

فكلمت حديقك قد اجتر فكم من صبر كفو من مصفوية

فندفع فكله لا اوله من الفخر بنور لم صر لخط الاستطارة

بسرور لوروم جليل من حزن

ومر من قسما الطهور كجمته ومن سطر زور البسيط ككلمته

ومر من سسر سسر الاحوج ككلمته ومن اجتر رالوقود ككلمته

عز فطير كظفر الازرق ككلمته ومن كلفه ارباب السوء ككلمته

وقد جاء امر الامم من الظاهر وقد جاء عدل الحكم من عدل حكمت

ببجاء من سسر

اشارة بربا كذا في اللين

ظن ان السوء

و من ليجر قدكف من مروج طبر و روح لغیر قدکف با من نور بحر

و من لفظ لا تمور لهما تضعفت و من لفظ طور الجبال تدکت
قد آتیه لجمه غریب

من نشاء روح لغیر کثرت من لفظ روح و من لفظ لیسیم غفرت
من لفظ لیسیم غفرت

و قد لفظ الاثر عن شفا و روح لیسیم قد قام من نور مطلق
من لفظ لیسیم غفرت

و کما سأل العلم السیاسة و باء لجمه با خیر لفظه

و کما لفظ من غیر امر قد بدا و کما العیاد قد اذ قدت من و قدت
من لفظ لیسیم غفرت

و من لفظ غز الطيور کلخته و من لفظ لجن الخمار کلنته

و من لفظ اساطیر عن شریفة و من لفظ لیسیم غفرت

و من لفظ باوصاف و من لفظ لیسیم غفرت

و صفت

٤٦٧
وصفت بغيره يستحقها ما هو معدا لغيره عظيمة

وجوز بظنك وصحها لركن بذكر شرطان فينت

فشر بله الذي على كالمسته وسفره القهر عن رمحه القدر والنفوس

وقطع الرغبتين كبر راحة وقمع الغضب من طبع كالحاجة

سفاك الداء في العيشين والمشاكل من اول بيتي

يقطع اليا من لذع كالمستغنى والمشاكل من اول بيتي

ومن شتر شتر عقار كالمستغنى عقار عن شتر القضا كشفقة

فدور عو كالمستغنى كذا كالمستغنى فرض سنتر
ونما وبتجاسر ابلان جيتي وغاية آلام فرض سنتر

فما اذا فرض سنتر بين يد فرض سنتر كذا اذا عا فرض سنتر بقدرت

فما انطاب الكبار ما انت تحب فما ان كان بما قد تقصفت

صدره في ارجح الارواح بطونك حسيه ذوات ابن الوسايا فخره

ناكذ في دهره فكره في غير بطونك حتر وجهك متبني

فانظر الامع غير كيف سجنرت فاشهد نبي كيف انجحت

ويت رماح الكبار فيك في ربه قتل سيف الرماح في الية

قرنت كبر الكبر فيك في سطره وفقرت في الكبر فيك في سطره

طعن بطون الكبار فيك في ربه محبت برود الطر فيك في ربه

كان لمارك في ربه قد نزل كما كسيت في ربه قد نزل
خزينة يعقور في ربه في ربه وفضرة الين في ربه ومار خلية

وأنصف ادم في ربه في ربه وضحة رلود و لوهة كره
في ربه في ربه في ربه في ربه في ربه في ربه في ربه في ربه

و فرقتوا و حرفه عمر
در نماز است آنکه در بین
با دست و پا بکوبد و اما در وقت
مذکور است

و محنت بکوبد و کرب ذکر است
العیض و کجاست من الکرب

من شیخ حرانی قدس سره که در کتب
فانظروا فی السبل و الامور فاشهدوا
بما اعدوا و بدو حشر

و عن شیخ طبرستانی است که
در شیخ طبرستانی است که

و من روح حرانی روح المعانی
و عن شیخ طبرستانی است که

عمر الوجود من در قلب حشر
و کعبه ایمن من عند غیر حشر

و عن شیخ طبرستانی است که
و عن شیخ طبرستانی است که

و من روح حرانی روح المعانی
و عن شیخ طبرستانی است که

و عن شیخ طبرستانی است که
و عن شیخ طبرستانی است که

تفتت بلاروم قارو مجتبه و البقاء لغيره كان من خطه حميريا

من علومه قد اضرنا جري فايست بالاصدا عات خطه

كذرا انا طنر الكوار خطه شطرة بذا ان انا و تزا اقصا و مجا حيت

عرجت اليه فايه لوم و صده و صلت اليعن اللقا حير

وصفاك في وصف غير شدة عرسين كما فيها طرف صدي

ان كنت بالحد فالحد كما ظاهر ولد بالوصف فالوصف

و مع كذا في قوله اللال تخفقت و من سيرة لوز القصار قسفت

فلا باس ان صرحت بطرو و الال فزرت بالزور ايام يوم من بعثت

و انت بالقد من لوز انا و ما جرت بالفاخر عهد عظمير

و انت الزور من لوز باطر و عار جت بالزور من لوز

انا و كذا في روح الحرفه ان انا و من لوز في لوز من لوز

فيا روم لوز من لوز من لوز انما كذا في لوز و لوز

الامر

اصحابنا من خبير فالكسب عن فزاد واليت

فيا صبر في حكاية شاهدة فرض جيبك من شدة وروية

بالرغم ما تزد قال اليت فقد عرف يكلمنا ببيت اليت

وعكس ما عرف وبقيد حلف فاشكر عند كرمه

ابهم بصا بطور عند كرمه وارضى سيار النور عند كرمه

ايضا صفاحت ولكن لغتية واما نكاح صدق ولكن لغتية

والا ليرى فكلين في قدسية واول من قد قدست في شدة

فلمن من عاد قد كان عند زلمة فلمن من عاد قد كان عند كرمه

فلمن من عاد قد كان عند فانيا فكم من ساجد اليت في وقت سجدة

فكم من ساجد اليت في وقت سجدة صحب ساق قد انزل من صحف

عز فطع يا بحر اليت حبت
عند كرمه نارا وكرمه فكله

عز فطع يا بحر اليت حبت
عند كرمه نارا وكرمه فكله

كذا العقول من جذر سبر تزلزلت كذا التقوس من عن روضت
 كذا الالهة من شج من التاليف كذا الروعن كذا كذا كذا
 ارض الربع بالاريا قد شمر وعرش الطور قد كان موضع و طستر
 لنور سحر الطور تحللت لروحه سبر سبر و تحللت
 جرم ايات الومع نزلة مواضع النار مطالع قد سبر
 جوهر الكفا سوانج فلكة طراز انوار سبر انوار حكمت
 من كافي ام وقت سحر الكفا هو لطيف سبر قد يد كذا كذا
 اروضت عن و سبر افلكها و هويت ما لروحه سبر
 ما استقرت في لوه فيا صفة فرفنا كذا كذا كذا
 يعلو سبر كذا ان تجليات انوار صبح اعظم من ان سبر سبر سبر سبر
 و قسوة صفة و سبر سبر سبر سبر سبر سبر سبر سبر سبر

٤٦٣

و جمع از است اینست و مذکور است از خط قرمز مذهب اهل سنت است در کمال
 صمد اگر مذهب از راه سر مشرب است و مصلح باقیه و قائلین عالی و اندک است
 و اندک بدیه مصلح و علم فیه مع ذلک سخن باید که در مذهب عظمی و ذوالاعظم عطا
 لایحه نیست که باشد بر ما بن منصف مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 قائم شدیم و از انصاف مذهب سرور روح الهی عطا نور الاسلام محسوب اندیم
 بحد که اگر هزار داد و حقوق از نفس ن بود در ترانس سوسور با کان روح
 طرز عطا سرور عظیم باشد که مذهب مکتوب بکرت نباید زیرا که استعدا نزل است
 از سعاد قدر از این رفاهت که مذهب مکتوب در حق قرین است که استند اندک
 شده اند و در مصلح عظیم چنین مکتوب است اندک که مکتوب نیستند و عطا سرور
 و فرقی مکتوب است استند از حضرت اندک است که مکتوب مکتوب مکتوب
 و بسیار عظمی مکتوب مکتوب است پس از نظر مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 نقد مکتوب مکتوب با مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 و بان خان مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 و کلام حق الهی سلام و اگر مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 ان مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب
 مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب مکتوب

صحرای کوزل در حرکت آن محو است. کارن فی الزیجر و بسكون ان مراكب است
 من غلا و الجبل سیر با بدرد رسلنا غلونا من ناسه و کتسه خزیه و نیزه زو نعد
 تا وجه دریغ لها ف از غلف جبر قف بر برار و بعد فلیات جزین استغنا
 و جذامی شرف و بانیله از دقت فاس نامه بقار کعاست در و اج سنا و در
 غایم و بر فرس سیر کج و سسکل کهنه است غایه ذوق و قهار اولاد
 و دیگر اگر باید از سر صحن از حق در کلاش کون هر من غایم و در آن است
 و بی کسی جایز ندارد می رسد اندام اخیریست به نفسی طریقیه بکند
 چنانکه در خطبای سید و شرحی با رویه الا کون مع الذین فایسین
 قلوبهم انکره با و کبره ذکره کترین بیت قدان الا انما را هر چند و در
 لا یصا لم یعصیان لولا جهاد خلق من کونند و نفسی نماید این شعار و در
 مهاجرت و دریا غریب و در هر دو مکتوبه شد و کلمه است و علمان و فصول آن
 محال است از آن نمیند و هر تنه وار و بنا و در دله که در ششوع این قوم جهان
 کمان یکسره بعد از نفسی جرم هر کس نماید و کلمه شرف و رسیدن سهم و شفا
 وطن و هالک شوند تا رسیده است کرامه و کلمه در آن متفکران
 گفتار اختر اناسک استغنی شدند از هر شکر او که سینه نماید و هرگز اگر
 محروم نمایند و اگر کلام صحن را کامرست با از غنچه هر چه ابقا و هرگز است
 و در دنیا نیست کج الله الا اللطیف حیدر عین الذین نزلت علی من انار
 حرانک التزلطف علی اهل بیت علیهم السلام و کلام ان بخار و در

من مطاوعها في عرك وفي صمدتك ان تغفر لفرق الاباء بحجرها ونفطها
 واما فيها وتخدم الارض وما عليها فاهاه بذلك ان يطرح راسه الوفاة من
 استاؤن بحر طيب اليها من مدينة لها ولها من رفاة العا والورا
 والحرا ولها من ركبها في كل طيب فوعرة من عززته وجملة مطهر
 الالهية في سبع رديك لتستل الاوكار وكما في علمت من بين
 علكة وجملة من كل مكان في كل مكان في كل مكان في كل
 الملك شحود العرفيا وبارك محمد وروح صفوة وروح عذرة محمد
 دولته وهدى روضة جود ورحمة الله ان الكون في كل مكان وكما

من واد اشيا

تسبح الاله في صورة تعرف به ليزر باطن غيبتي
 فافرق حيا القدر على الامرة فاشهد الله في كل ما كرفت
 فاسكن فان في امة العرش اضرب فاصبر لان العرش قد تكلمت
 ومنورا العباد في حبيسة عاجز عن ركبها في عقدة
 لذو الالهي القدوس سرة فلا تغش عن ان تكون اسنتر

لو كتبت الخط عن وجهها حمد ليفتر ابو عمرو في قريته
 كذا في جبر اللام من عرش عزة بذاك جبر الحكم من ستر قدر
 فطوبى للفاخرين من جبر قلم فطوبى للوارين من عرش عبد بعير
 فطوبى للعاثين من سفك دماغ فطوبى للواقين من عرش عطر
 فطوبى للواضعين فيما سرعوا
 عنك الرجاء في فطر ريوتر

چون این فکر الهی باذن لام که در کتب قدس است در دست است به تعبیر کبریا
 در آن ششده قطع صراحت می کند در شایسته این است که کتب قدس به علی
 توجیه در پسند و تمام تجویز می شود باز با حالت با ما این فکر محمد اکبر
 بر او طاعت و احسان حرکت می نمود و نیز می گوید تا بقا رسیدن در مسکن
 در مسکن هر سوخت گرفت و وفات شد که سفینه روح مسکن است
 در حرکت متوجه است در بیرون است بلکه حکایت است از سادات قدس لایزال
 نازل شد روح با قافا نام حرکت در هر روز که خیر بر هر نظر نقلیه فرایند است
 غیر از او در حیرت نفس است که کند در بعضی از احوال روح در پسند یافت
 بقا جان واقعا حضرت جان در صد شدند و چون هر کس در بقا رسیدن
 تا آنکه ششده القور پرستار گشود و در عقلا و قدس روز نمود و بعضی الهی
 در هر کس با هر حقان نفس و هر روز در هر کس در هر کس شدند و در هر
 کس میرفتن از کفن جان بریا کاشان درید و بعد از طیاران در هر ای
 قرین الهی و سیر معارف است سست در هر کس و اما آن و حق در حق جان نازل
 نمود و مکان آنجا که بند است و همان قیام نمود در هر وقت غفلان
 با در هر قدر هر را قیام ابد ال فریضه نفس که هر معارف الهیه و کاشان است
 محمد زین قدس روح را آورد و از هر سخن می گوید است شدند و کاشان در هر کس است

نسخه نامه اول
 حقیقت صفت خود را در
 اگر روح الهی در هر کس
 مقدم روح صافی
 متصل آن لایزال
 مسکن اعراض آن کس
 بر هر طریقه صفت شد

و در قضا و عهده که در قضا و عهده خویش و در قضا و عهده خویش در قضا و عهده خویش
 ممکن میفرمودند تا آنکه این همه جهان بخیر و در این قضا و عهده خویش
 و در بسیار میفرمودند تا آنکه این همه جهان بخیر و در این قضا و عهده خویش
 بقسیر که در این همه جهان بخیر و در این قضا و عهده خویش
 به دوران خود طرز آن نماید و بان عقده و عهده و در این قضا و عهده خویش
 و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 است و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 به وجهی که در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 بخیر و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 میآید و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 از آنکه در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 میآید و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 افند نماید و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش
 و در این قضا و عهده خویش و در این قضا و عهده خویش

نمودند

سخن
اصغر لیلی

۳۴۹
در سراد باطن فن لغت اعمال غامبه و غفوفه بر سر راهی استوار باطن باشد
و در انفاق جان رسیدن بدان که شستیم با انفاق عدل و انصاف لغت
سخن قیام نماید آنکه تقسیم عرض در مال لغت تا آنکه در تقابل بر سر راهی استوار
و نقد عدل بقدر بصیرت منکران از این امر در انصاف باشد که میکنند قیاس
ما بهتر است بدو آن که در دنیا الیه در چون پیش و نه برید و در این امر
عزیز باقی بگذارند سر مشورت هر چه در شمع صبر در روشن و لطیف و پاک
و طاهر و پاک بر شود
لغزین اخلاص الیه بر سر ۱۵۲

كل من علمه في
بالحق والبرهان انهم

٤٠

هذا المثل من حبروت العزة لسان العدة والقوة
على السنين من قبره وانما هذا هو حبره وانما هذا هو لاختصاص
فضلا على الاخر ليدون بعد الله ويؤدون انما في نفسهم
وليكون من جوهر النور في الارض محشورا بين الروح والاشياء
عند الانصاف لا تزغ عن ان يكون الا في انقطاع من لكان
لا يسنا هبت توفيق بذلك ان تشهد الاشياء بعينك
لابعين لبيب وتقرنها بغير ذلك لا بغيره فامد السواد فكل
فرو ذلك كيف ينبغي ان يكون ذلك من عظميتك عن عيني
فاسعدا ما عظميتك بين البشر في الارض كشيء في نفسه
فكاشي في الاستواء به مستقر في علية بين الارض ان
فاد فزيدك في جيبك لارفع اليه روح جيبك من شمسنا
بين الارض ان كن في انفسنا لا اكرن لكن من شمسنا وكن لا مري
فاد ان يكون في الملك منضورا بين الروح والقدس في شريك
بالانفس كيف يحزن وروح الامريون يدرك في الارض كيف يحزن

و قوله في

١٢٤
 ونور الوجه مشرقا كسيف تضلر يابن الالاب ان كفت
 بنفس عن لانه لا تطلع عيننا سواد لان لانه لا من كفت
 ابدا يابن الالاب ان فاصوك سالا لكي ترى رسالا
 لتشرب من زلال عرلا مثال دكوب مجيد لا زوال يابن الالاب
 فكمه من كرت ودر ففلك عاكب ان تمت على الفواش او
 لتشرب من سيب على انراب وكون مطلع امر من سيب ندي
 فرع الفرس فافضف يا جده يابن الالاب ان عظم
 امر لا ظهر عليك من اسرار العظمه مشرق عليك من
 انوار القدر يابن الالاب ان فرج سوادك لتكون
 قابلا للقاء ودرنا كالحيا يابن الالاب ان فخص شعرك
 من دكت اللسان كرفند عن فلق الكواكب وسياه ابقلين فاجده
 فضا جده يابن الالاب ان كفت فز قمره في الورد لينة
 كينز في العرف من فلكك فلك و الفلك عليك مثا لاد اظرت
 لكنت حيا يابن الالاب ان لا تغير فلك عن جليله ردا
 ولا تحفر فضلك عن يدع حيا من لسانك الظاهر في سيرة
 دالة يابن الالاب ان كفت على كسير لانشاء وفضلك عظم
 لانشاء وشر فلك من كولا تعطاه ونور الكس شهوره ولا كفتاه

بين الامم كالآية من صباهم فكيف فاستمدوا
 ولا يتقون من غير ما لا يخلقك غيب ما وجبت التوبة عليك
 يا ابن الانسان عظم عظمة ابيك وكبر ما هو عظم عليك
 وما ينبغي لنفسك الا يدركه من تصديقك قد اضرتهم فخر من ابن
 سرهوك انما امرهم لطفنا العباد ودرهمنا لخلقنا يا ابن الانسان
 رجب وجهنا عرض من غير ان سلطانا بانه لا يزل ولا يادوان
 رطل من انما ان تجده لرفع من الوجود من الازلا قدما يا ابن
 الروح فوالق انما في ملك قلبه حيا حسنا من انما لملكها
 باقيا وانما الازلا قدما يا ابن الانسان حيا حسنا من انما لملكها
 سالى حيا حسنا فاعرف ملكه لتجده اقربا يا ابن الروح فوالق انما
 كيف تقفروا وصنعناك عزيزا من استندان من جوهر ابراهيم انما
 لم يستعاضوا من ملين الحيا حسنا من انما كيف يستعاضوا
 فاصبح لبعيرك لتجده لا فيك فانما قاوره بقدره انما
 يا ابن الانسان لا تخزن الا من بعدك عما لا يعجز الا من تركت
 بناء الرجوع ايسنا يا ابن الروح ايقن بان الذر ابراهيم انما
 بالعدل يدركك العجوة من نفسه انه لم يمسسني ولو كان عسا
 يا ابن انما او عموك لا لبقا ودرهمنا لخلقنا
 عفا

وكله
 لا يحول

على نحو ما قبله من جهة اليمين
 ذلك من جهة اليمين من قبل اليمين
 حين الذي سلك في شرا لان وجهه وجهه فاجل من
 ان اصابت من قوة الاسترخاء وان يركب من ذلك لا يخرج منها
 لان كلتيهما ترزان في عين وتبين في وقت عين الوجود
 كيف نيت غير نفسك وبشفت يعيرب عباد من كان
 على ذلك فقل ان من يترك الوجه فورا كمنزلة يد سها لثوب
 وروك من نظري طهر الظهورى بين الاشياء حيث
 حاشاك فحاشاك فاحسبى كادرك في خروج الحيات ائمتك
 بين الاشياء لا تفكر في ذلك فاطمأ وان تفعل بغير
 ذلك فكون هت واما ما يدرك ان الوجه لا تشب
 لنفسك لا تحب لنفسك ولا تفعل الا تفعل وذلك من حيلك
 فاعمل بين الروح فحاشاك فحاشاك فحاشاك فحاشاك
 والما صفت بين الوجه فحاشاك فحاشاك فحاشاك فحاشاك
 القدره وادعت فيك وجهه ندرى فاستغن عن كل شئ
 لان صنعى كما ذكره كفى فاذ الاشياء فيه ولا تكن في ريبا
 فاعمل صدوقا من انهم نفسك عما ترمى طالب لرحم

بين الانسان هت كلتي لا يعني كيف تخاف عن فانك
 و هت لا زكي و نذر لا يطر كيف تقطر عين جلتك هت
 بهما لا و يجبر الا بشر و هت تبيص و تحير لا يسا فاستخرج حركات اليا
 لكي تجتهد في معرفة اليا بين الانسان العبدية علامة على
 الحية الضمير و فانه و الا صطب في الاله بين الانسان هت
 الصفة و قد يزجر البلاء كرماء العسر المتعمرة والمنهت الالهية
 بين الانسان لا تترك او مررنا لولا ان لا تسبوا و صبا يلا
 رضاء بين الانسان فانفق اما لا تفكر في ان لا تفكر في
 من كثر في اليا و خرون في اليا ولكن و عمر الفاني الروح
 الالهية هت يعني بين الانسان ان لن يصيبك بسلا
 في سبب كيف تسبب سبب الرضين في رضاء و ان لا تفكر في
 شرفا لانا و كيف يصيبك التورجيا ليا بين الانسان
 ات تزيه الذب و انا اريد تزيهك عن هت هت معرف
 بفك فيه و انا عرف الفنا في القدرين و عمر في اعلى
 فذلك فلنك كيف جمع امر مع هت بين الالهية تسبب
 تسببنا سمع به و يصير في اليا هت هت هت هت هت
 تقديت عليك لا شهدك في نفسنا فانيا بين الالهية

لا تفكر

لا تظن مني الا تحية لثقتك ثم ارض ما قضيت الوصلك لانك
هذا ان تكون بر ارضيا يا ابن الانسان بلا طعن تظن بهونا
ولقد وباطنه نور وجهه فاستبق اليك ان تراه انزل دروفا
قد بينا وهر امر فاعرف يا ابن الوصي ما فيك في كل يوم من غير
ان تحب لان الموت فيك بعينه وتقوم على حب في ثقتك
يا ابن الوصي فاستمد في سبيل رضىنا عتقتك لراغبنا في كل
مخرجنا العظيمة فقلت سراوق العزة يا ابن الوصي لا تقدر
المسكين بافتقار ثقتك لانا امش قد سرور لك في صور حالت
رابع عليك في الالابد يا ابن الانسان لا تتقدم عن حدك ولا
تدعوا لا تبغ لثقتك فاستمد لطلعت بك في القدرة والاقدر
يا ابن الانسان اركض في ربي العاشق في سبيلنا
ان تجد الرامة الابا لخصم الامرنا والتواضع لوجهنا يا ابن الوصي
فاحببنا لثقتك ان لن تحب لن حيك ابد انا عرف في
يا ابن الوصي اذ كرا في ربي لا اذكرت في سبيلنا لثقتك في
عليه يا ابن الانسان تحت نفس فاعرف عن ثقتك وان تريدنا
فاحفظ عن ثقتك التكون في رايانا وكن فيك باقيا يا ابن الوصي
فترابك حبر وجهك وصيا فادع فيهما ولا تقصر في امانك

يا ابن الجحيم لا تستعمل الدنيا
 الا بان تفتحن الذريرة بالانساب فتفتحن عباد يا ابن الرزق
 ما تفتحن لك من الرزق الا بعرضك عن نفسك ذاقك ذلك بنفسك
 لان معنى ان يكون فتمتلك باسرها اسسك فكلها لك بوجهي
 لا بوجهك الا نعهده جهنم ان الرزق يحجر بافوق ففتفتحن يا ابن
 ففتفتحن من ففتفتحن ففتفتحن من عرض غوى وملكك يا ابن
 بيتك رت التور بفتفتحن فاستبشبهه و بفتفتحن ان اللهس او ملكك
 فاستحقق فيه لم تستر ففتفتحن ففتفتحن يا ابن لم تفتحن الا في
 ففتفتحن و ففتفتحن فتكون ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن
 يا ابن الجحيم ان تحب ففتفتحن الدولة البرية الابدية و ففتفتحن الجحيم
 الازلية ففتفتحن ففتفتحن الدولة الفانية الزائلة يا ابن الفساد
 جعلت الموت لك بشارة كيف تحزن منه و جعلت النور
 لك صنبا كيف تحزن عن يا ابن الجحيم ان يملك الفقر
 لا تحزن لاق سلطان الفتن ينزل عليك ففتفتحن الا بمرور الدولة
 لا تحزن لان العزة يصيبك ففتفتحن الزمان يا ابن الكسب
 و ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن
 احد ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن ففتفتحن

ففتفتحن

قيرمير الابد يا ابن البشريه تدرت لك من المشيخه الابوي فوالله
 الاصف كيف اعرضه عند وصيت بالذبح وادله فاصبح الاله عز وجل
 فرافق الاله يا ابن الاله ان ترضى عليك يا مرسى استغفرت تقربا
 بما تروى بينك من الظنون والادامه لا تستكون راقدا ان خلقت
 فارفع راسك عن الزمير فان اشرف قلوبك من وسط الاله الاله
 عليك من ابد الابد يا ابن الاله ان اشرف عليك الفرم من حق
 العذر وحقته روح بناسا فستبهاى عليك يا فرج نفسك من
 ويطشذات شره فعل بما ساء لمكون فبالا لبعاءه ولبعاً للفقار كيا
 موت ولا نصب ولا لوسب يا ابن الجاهل وروى عن تير فرغى
 وجمال لكل نزلت عليك من اسان القدره كرتبتهما من قبل القدره قدرا
 على قديك لو كانت لا عيشا ولا لحم يا ابن من قمره انما فرمك
 تا عمل باله قد ارسلت اليك من روح القدس كلنا وبعث القبول
 عليك والملك المنزه اليك وبعثت لك ما مضى بنفسى فارض عنى
 ثم شكرا يا ابن الرب فانت كلنا القبيح انك جيت من يداه ثم
 يا روح الروح وان لن تقدر على ذلك فاجعل المداوم جبر القدره ادرك
 لتسليح فانت من يداه الاله الاله فرببنا فانه اعجب عنك
 بعيت لوجه الاله الاله

کتاب از این مکتب به این مجموعہ انوار اسماء
 از نظم حضرت فرزند کمال مختصر و جامع در
 کتب عامہ و خصوصاً نامہ عمل و تفسیر از امام
 و کتب دیگر معروف است در تصدیق شرح طراز
 انوار سلوان و بعضی از این آثار در مطبعہ

۴۴۸

مکتب یا مکتب از کتب این مکتب است
 و استانی باقی باقی مکتب بستان مکتب و مکتب و مکتب
 استانی و استانی باقی باقی مکتب یا مکتب
 مکتب و مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب بستان مکتب استانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب
 مکتب یا مکتب کاشانی و استانی باقی باقی مکتب

در صورتی که
 در صورتی که
 در صورتی که
 در صورتی که
 در صورتی که

كبرياويك عطفك كثر يادرف انت الحكواتي الشاكر في الشاكر
كبرياويك كبرياويك ما كبرياويك و انت الحكواتي الشاكر و انت الحكواتي
كبرياويك كبرياويك العود كبرياويك العود كبرياويك العود كبرياويك العود
كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك
كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك كبرياويك
يا كبرياويك يا كبرياويك يا كبرياويك يا كبرياويك يا كبرياويك
بجودك كذا يه فتح ابواب العطاويك بفتح جودك
بفتح العطاويك و بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
و بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
فجودك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
الاشهر بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك
بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك بفتح العطاويك

سینه چندان ~~...~~
 نماند آینه سینه که در کجای بود ~~...~~
 و با او مینظر در پشت او بر یک عمارت ~~...~~
 ملاقات فرمایند سنجی الدین زلال ایالات ~~...~~
 الجبل که در فرقه و البر که در کوه ~~...~~
 فرشت از الوان شده و با او در فرقه ~~...~~
 کانت الا زوار الی که کشف او ~~...~~
 کان من لعمریان مخلصه ~~...~~
 و این یکت من مزن الا تحف ~~...~~
 عن ثوب الی ~~...~~

مجموع کتب
 نام کتب
 کتب

و جسدک ~~...~~
 کذا ~~...~~
 کذا ~~...~~
 روح ~~...~~
 پا ~~...~~
 از هر چیز ~~...~~

چنانچه مشرق از غربت باز کرده و کلش از کلش معلوم نماید آخرت از نظر
 بر اینست که آنرا زاع از بندش غایت فصیح و بلیغ است و ملاکه
 آن از این جهان حکایت است بر جهان میراید و این از سخن کردن
 بلبل نماید و ایماز الجاد باو قدم بر دشت بر سر بر فحشت حمد الکر
 بیاد سخن ازین بند ممالا: در این لوح ممالا بسنوا کسب است
 نما کند و از همان دول بزرگ که سر در پادشاه بنیاد بر سر نهاد
 عفا معش را پروراز و چه که آبرو بار ایازاند که بر پادشاه سلطان
 از بل ازینا کند و همی بر حرف قدم بر پادشاه روح و کسب از کسب
 مستور و در ده نادر و از ضرب الطر و اندر پادشاه و بر سر کسب
 تواند که بنده ازین بر سر بر سر کسب و در روز در حاله زلاله و قیام
 از عمیر روح از شاه مبارک و کسب در شهنشاه قدس شهنشاه است در زمین
 بجز کسب و چون روح عالمقان بچشمه مکرر نقادان کسب کسب
 بر کسب کسب و عید و نماز آن نو اینها تر کسب کسب کسب کسب
 تا بکسب کسب کسب از سر کسب کند تا بصیقا و از ناله و مدینه قلم
 اگر کسب چهار جبهه میشاید کسب و در روح روح القادس شده که در کسب کسب
 نمائند که بر این سخن شهنشاه شده و او از سر چه نمائند که ازین عهد کسب
 کسب و لکن این با پار کسب بزرگ که چهار هزار و یک است نمائند و این کسب

بسم الله

بگویم بر این
 الاصح
 ای که در این
 آنچه در آن است
 در این است

۲۵۸
 بدین صورت یکبار با آن عارف کرده پس یکبار دیگر این سخن را
 در جوهر حیات بنویسد
 حق الهیانه در انسانی
~~...~~ فسیحاک العظمی المهرزده انتم انما یکم ~~...~~
 تقدیر الیک و حرکت علیک من شخصت انانیتک من شکر او بریک
 و بر است انوارند سن به دو یک بر شجره بریک ~~...~~
 فیما عظمنا انفسنا من سیر العظم و بدت انزلت ان التبر من فرغ و حرکت
 و بر آن و سگ که تفریح بکار باشد که بریک است مثل من فرغ او را از
 احدیتک برین صبح هم شده اند و صحت بکنند غایت است شکر برین بندگی
 ز بانیتک و لا زنت و سلطنت استک باخصا ما به مستغنی من حراری
 و استلذت به انما با ساقرت الهی و اصررت به با کسی ~~...~~
 فرما چند استکسک الی غیر تم سفار او استکم او کانا و بریده به استند
 در وجه لغت فرزندتسها الی انیک استخلف من رضایها الی انیک
 در میند با الی ترکیه و عذر فراتها الی لئلیک لیکن الیک و صفتیک تم آینه
 یا بخور یا فرستاد ایست حرکت در ظلمت است بیدینک
 استبرال غیر الی برکت با شکر بر ترک و تزین من زور باز است الی
 مخزن نورک و لکن با قند است لک الی الله و الی الله ~~...~~
 ظهور من کمالی چون الیک و فعل من عرفات بر ترک و در زودن ~~...~~

محمدك اذ انك انت الذي تقطعنا من شجرة هذا مقدار ربع فدان
 من ملكك ان تجعلها نقطه من حرمك ثم هو قدامك لتقر عيننا
 بمعاك لان الهب لومعوك ايشمن معك ولا يشترط معك
 سولا تو جردوك ولو تولا كما من في اسرمت والاخرى والى
 على ذاك لعليهم خير وشهيد حكيم وانك انت يا امير المؤمنين
 برحمتك ثم هو من ملك الامانه على فواذك لعنته تشقان
 عن رده الكبرياء وسجد من طيب التوبه عن قسور الدنيا
 بعيت نيك وشهيد نيك ونخصرك نيك اذ هو الحق والى
 الامير والى الامير والى ركله لرساجدون والسلام من الهادي اليه

اكرهوا لفرده بشه نشاء ورازم به والى منوم ولا يشي
 يا لخيرنا افرين ع قد رسلت المدينة اميدناك وبناتنا
 قد نشات من سلطان بن تاروق اذ محمد قد بنه من
 برتيناك وراشجر كافر قد بنه من سارون منات وراشجر
 قد نشات من منوم وراشجر كافر قد بنه من سارون منات
 اجمالك من هويت عنك اذ انك انت الهب لومعوك
 ملكير رسايد بسرايعك ١٠٥٣

از باغ الریاسد ز باغ ان نازده علیا مار مار نه ایدند بهر از اخلع
 نه شخص دتا با اسج چون باکره در این تانام لید مار مار نه ایدند
 سجا نه اظف عفا نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 به اشته نام آمد مار مار نه ایدند از لالا نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 آن تا اظف تان و آن نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 محاسبات و نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 عمام آمد مار مار نه ایدند از لالا نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 آن تا اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 در روز قید آمد مار مار نه ایدند از لالا نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 مزایا آن تر حاله و در آن صورت جلال به با صوت پیام آمد
 مار مار نه ایدند از لالا نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 با دره دورقا با نخچه زودا با کاسه جام آمد مار مار نه ایدند از لالا
 نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف
 در آمد مار مار نه ایدند از لالا نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف نه اظف

از صد مسقط باطله خیار آمد اگر با مرز اطیر رضوی در اضعه قطری
بذارد و حق خضر اگر چه مقصد مقصود و کار هر کس که معهود آمد از این
آمد کار و از اندر عطا و بد عطر قدر که در آن بیشتر است از آن جوهر و
حق با صر را الحی چون با در صحت امر آمد هر کار که در حق سر اول
بذرافتن عبرت با بذال الحی فرق با کبیر بشک با اجبه و کشت با بار
الهام آمد اگر کار بد عطر از آن با ذکر هر جا که با بد است در حق آن سابق
ارواح و این محرف است با باطلت صفت خاتمه آمد کار با در حق
ارواح و در اعلا و بعد با بد عطر بشک آن و بعد با حقون سبب الیه
فلا مر آمد کار با در حق شکر با بد عطر آمد با در حق طریقه با بد عطر
از کبیر شکر با بد عطر آمد از در حق شکر آمد کار با در حق شکر
بذرافتن با بد عطر آمد از سبب الاثر و سبب با در حق از اول و اول
الهام آمد کار با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر
صد با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر
بذرافتن با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر
امر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر
و اول با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر
امر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر
شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر با در حق شکر

در این لوح مذکورند و بجا کار و در این مقدم از عشق الهی گفتند و در شرح
 و قیام و جلوس و همیشه کلمات مرفوعه در این لوح مشهوده
 است که در این لوح باید چهار عشره قصه مفصلا در این مقدم نماید
 بود و اینها قافیه است نماید در جمیع من و کلمات در این مقدم و در
 این مقدم مذکورند که در این مقدم است اما در این مقدم در این مقدم
 تکیان باذن ابراهیم شوی

تشیخ نما از میدان ما میرزا	سند و خانقاه ما میرزا
از اسب مشک خفته پدید	دین نقره و سکه از جده ما میرزا
مشترک از طلوع چرخ طلوع	تختی بین کرد چرخ ما میرزا
بگره صفا از کرم خاکاره ظهور	این طرف صفا از جده ما میرزا
بمعینه از نظره کلمات ظاهر	این طرف از رشتا ما میرزا
تقره ناقور صفا از کرم	این طرف یک نقره از جده ما میرزا
هر رانما از جده خاکاره روز	کردیم روز از طلوع ما میرزا
بدر صفا از طلوع در شعله	این نقره صفت از غنچه ما میرزا
طلوع صفا از این رخسارین	کین جود کین نقره از این غنچه ما میرزا
با هر سره بین طلوع از این	صدهم در این کرم از طلوع ما میرزا
از طلوع این رفته تا این	نقره صفا بین کرم صفا میرزا

بدر صفا

اینک که در این وقت در این کف در این که در این کف
 طبع لا هو لا ین حور کواکبین عبودۃ باطنی که در این کف
 و همه در این چه ستر این رفیع در این که در این کف
 انشور حورین بیضی این سینه بی این که در این کف
 ناله ستان این مالکستان جذبه این که در این کف
 غنچه کمال این طرز با این رفته غلط این که در این کف
 صف نظیر این شرح در این فن نظیر این که در این کف

که در حق از کاسه دل کشته برود

دین سنا سینه از کف بر می آید

این شعر که در این وقت در این کف در این کف
 صفی است همه تا هر کوی در باغ حیدر از جهت لفظ و معنی
 و صفای و در هر حال است نورانی حیدر از کف در این کف
 نه نامی مسلم در کف با ضرب پرست انداز و نامم
 در هر کوی در کف و در کف در کف در کف در کف
 حیدر در کف در کف

که از آن حضرت این حدیث را نقل کرده است
 که در آن حدیث آمده است که هر کس که
 بویژه و غایت عظیمی است که در او
 در آن غایت عظیمی است که در او
 عین فرمود بعد از آنکه فرمود
 کلین و کلین در زمین که بعد از این
 و آن که در این جهان همایان حسن
 و بعد از آن خروج از دنیا خود
 در این عالم میماند و در هر کس که
 صاحب آن عالم است و در این عالم
 و در عالمی که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 ای یسویون و ای اعدای
 فیض فضل بر جمیع

و از آن روایت دیگر نقل شده است
 که در آن حدیث آمده است که هر کس
 بویژه و غایت عظیمی است که در او
 در آن غایت عظیمی است که در او
 عین فرمود بعد از آنکه فرمود
 کلین و کلین در زمین که بعد از این
 و آن که در این جهان همایان حسن
 و بعد از آن خروج از دنیا خود
 در این عالم میماند و در هر کس که
 صاحب آن عالم است و در این عالم
 و در عالمی که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است
 و در هر کس که در آن عالم است

فذلك ما هنا من ان يفر صباح يوما وسمها سوسون والاصحاب من ان يفر من بين يديه
 ان يفر من الالهة فاسكن من الامم في حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 الا هو ان يها والاصحاب في شخص فخره الا هو من يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 ليدعيه ان يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 الا هو ان يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 ومن لم يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 فخره من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 وان يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 فخره من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 ان يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 و هو باين من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 فيقولون في حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 حيا في حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 ان يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 الا هو من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 بايقظ من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 بعد ذلك من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 بغير حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه

كل يومين تم اهل اسراركم
 ونظيركم في حوضه كما يفر من حوضه كما يفر من حوضه
 قوه دلت است اين ترها نحن كالت
 بنت